

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Aratus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

ita hominem perculere, in tantamque trepidationem, consternationem, & desperationem coniecerunt, vt veneno lethali parato & hausto vitam deponeret. Intellecta rex mortis eius ratione, defleuit illum & causam suspectauit, sed quia per senectutem excutere eam & quærere nequiuit, magis magisq; amplexus est Arsamem, nec obscure tulit ei imprimis fidere, atque omnia in sinu eius deponere. Vnde Ochus non protraxit rem, sed subornauit filium Tiribazi Harpatem. Hoc ministro illum interemit. Erat iam tum ob exactam ætatem Artoxerxes in mortem præceps, vt paruo momento esset ad id opus, atq; hac Arsamis clade oppressus ne paulisper quidem durauit, verum illico luctu & mœrore extinctus est anno ætatis quarto & nonagesimo, regni sexagesimosecundo. Clemens habitus est & popularium amans, præcipue ob filium Ochum, qui sæuitia & atrocitate omnes superauit.

A ἔπος δὲ πλεῖστον αἰδέσθων, ἐκαστὴν ἐπέβαλον πρὸς αὐτὸν καὶ παρὰ τὴν ἐκείνου εἰς τὰς λογισμοὺς, ὥστε φαρμακὸν σκλάβασαντα τὴν θανάσιμον καὶ πτόντα, τὴν ζῆν ἀπαλλαγῆναι. Πυθολύμνος δὲ ὁ βασιλεὺς τὸ ἔπος τὸ τελευτήσας, ἐκείνον μὴ ἀπέκλαυσε, τὴν αἰτίαν ἡρώπιον ἐπέλεξε καὶ ζῆτεῖν δεδωκυῶτων δὲ τὸ γῆρας, ἐπὶ μᾶλλον ἡσασαζέτο τὸ Ἀρσάμιον, καὶ δὴλος ἦν μάλιστα πεισῶν ἐκείνου καὶ παρρησιαζόμενος. ὅταν οἱ πατέρι τὸν ὄψον ὅτι ἀπέβαλον τὸ ἔπος, ἀλλ' Ἀρπάτην ἦν Τριβάξιν ὡς σκλάβασαντες, ἀπέκτειναν δι' ἐκείνου τὸ αἰδέσθων. ἡ μὲν οὖν ὅτι ῥοπήσας μὲν ὁ Ἀρπυξέρξης δὲ τὸ γῆρας ἠδὴ τότε πῶς πεσόντος ὁ αὐτὸς ἔπειτα τὸ Ἀρσάμιον πάσης, ὅσοι οὐκ αἰτέσθων, ἀλλ' ὅτι ἡρώπιον ἡρώπιον καὶ δεδωκυῶτων ἀπεσέεσθων, βιώσας μὲν ἐνεπείκειντα καὶ πῶσα ἔτη, βασιλεύσας δὲ δύο καὶ ἑξήκοντα ἔτη, ὡς ἔπος εἶπεν καὶ φιλυπήκοος, ἐχέσασα δὲ τὸν ὄψον, ὡμοτήτι καὶ μιαιφονία πῶσα ἡρώπιον.

P L V T A R C H I C Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
A R A T V S. A Ρ Α Τ Ο Σ.

V E T V S Prouerbiū, Polycrate, veritus, meo iudicio, dictū inauspicatū philosophus Chrysippus, non uti erat, sed ut ipse probabat, scripsit, *Quis patrem laudet, bene felices nisi nati?*

Hunc coarguens Dionysodorus Træzenius, verum reponit, quod sic habet,

Quis patrem laudet, non felices nisi nati?

Ac demonstrat iis qui per se illaudati sunt, vestiunt autem se maiorum quorundam virtutibus, insolentunt; illorū laudibus, hoc obstrui prouerbio os. At cui sponte generosa ex maioribus indoles dedit, vt a t Pindarus, sicut tibi, vt ad præclarissimum domesticorum exemplorum vitam componat: huic felicitas sit meminisse præstantissimorum auorum suorum, audienti semper de iis aliquid & referenti. Neq; peculiaris hic penuria decoris ex alienis laudibus aucupatur gloriam, sed sua cum illorum copulans, tanquam stirpis & vitæ duces celebrat. Vnde ego quoq; cuius tui & proavi vitam Arati, quem neq; tua propria laude neq; autoritate deformas, tibi conscriptam mitto: non quin omnium diligentissima tibi cura ab initio fuerit illius res gestas cognoscere, sed vt filii tui Polycrates & Pythocles in exemplis adulescant domesticis, partim audiendo partim legendo quæ æmulari illos decet. Est enim sibi placentis, non virtutum amantis, omnium se semper ducere præstantissimum. Sicyoniorum ciuitas, vt primum ex sincero & Dorico optimatum principatu, sicut confuso concentu, in seditiones & concionatorū ambitiones impegit, non destitit agrotare & tumultuari tyrannū ex tyranno mutās, quoad interfecto Cleone principes Timoclidā & Cliniā legere, viros in primis inter ciues claros & autoritate pollentes. Quū iam videretur aliquatenus composita resp.

D A P O I M I A N Πινά παλαμῶν, ὡς Πολύκρατες, δείσας μοι δοκεῖ δὲ δειφόμενον αὐτῆς ὁ φιλόσοφος Χρυσίππος, ἐχόν ἔπος, ἀλλ' ὡς αὐτὸς ἔπειτα βέβηκον εἶπεν, δὲ ἀπίστα, Τίς πατέρ' ἀγνήσει, εἰ μὴ διδάμονες υἱοί; Διονυσόδωρος δὲ ὁ Τροιζηνίος, ἐπέλεξε αὐτὸν, αἰτεκλήσει τ' ἀληθινῶ ἔπος ἐχούσαν, Τίς πατέρ' ἀγνήσει, εἰ μὴ κακοδάμονες υἱοί; καὶ φησὶ τὸς ἀφ' αὐτῶν ὁ δειφόμενος ὄντας, ὡς δουλοκόμοις ὡς ῥόνων πινά ἀρπαγῆς καὶ πλεονάζοντας ἐκείνων ἐπαύσις, ὡς τὸ παρρησιαζόμενος ἔπος. Ἀλλ' ὡς φησὶ τὸ γῆρας ὅτι παρρησιαζόμενος, καὶ Πινδαρον ὡς ἔπος σὺ πῶς δὲ καλλίστην ἀφομοιωτὴ τὸ οἶκτον ὡς δειγμάτων τ' βίβη δαμμον αἰετὸς μεμνησθῆναι τὸν ἄριστον ἄριστων, ἀκούσας πῶς αὐτῶν αἰετὸς καὶ λέγοντας. ἔγδ' ἰδίῳ δειφόμενος καλῶν ἔπαρτων ἀλλοτεῶν ἐπαύσις τ' δόξας, ἀλλὰ πῶς ἐκείνων τὰ οἰκεία σιωπάτοντες, ὡς καὶ πῶς ἡρώπιον καὶ τὸ βίβη κατηγεμόνας ὡς φησὶ δὲ κατὰ τὸ Ἀρσάτιν ὡς πολίτης καὶ παρρησιαζόμενος βίβη, ὅν ἔπειτα τὴν δόξην τὴν παρρησιαζόμενον, ἔπειτα τὴν δειφόμενος κατηγεμόνος, ἀπέσασθαι σὺ συζητῶντα φάσκει ἔπος ὡς οὐκ ἐπαύσις ἀκριβέστατα σοὶ μεμνησθῆναι δὲ ἀρχῆς ὡς παρρησιαζόμενος ἐκείνων παρρησιαζόμενος, ἀλλ' ὡς οἱ πατέρες σὺ Πολυκράτης καὶ Πυθολύμνος οἰκείους ὡς δειγμάτων ἐπέλεξε, τὰ μὲν, ἀκούσας, τὰ δὲ αἰαγνώσωντες ὡς ἀπὸ ἀπὸ μίμεισθαι πῶς ἔπος. φιλαύτης γὰρ αἰδρός, ἐφίλοκαλου, πῶς αἰετὸς βέβηκον ἡρώπιον.

F Η Σικωνίων πόλις, ἐπεὶ δὲ πῶς ἔπος ἐκ τ' ἀρετῆς καὶ Δωρικῆς ἀριστοκρατίας, ὡς ἔπος ἀρμονίας συζητῶντας, εἰς γὰς σὺς ἐπέπεσε καὶ φιλοφιλίας δημαγωγῶν, ἐκ ἐπαύσις το νοσησῶν καὶ παρατηρομένη, καὶ τίραννοι ἐκ τυράννης μεταβάλλουσα μέγιστος ἔπος Κλέωνος αἰαγρέφοντες, εἶλοντο Τιμοκλείδην ἄριστον καὶ Κλέωνίδην, αἰδρας ἐπέλεξε τὰ μάλιστα καὶ ἐκ δειφόμενος τὸ πολίτων ὄντας. ἠδὴ δὲ πινά τῆς πολιτείας κατὰ σὺν ἔπος δοκῶντας,

Τιμοκλείδας μὲν ἀπέθανεν, Ἀβαιτίδας δὲ ὁ Πάσου τυρανίδα πρῶτον ἑαυτῶν, τὴν Κλεινίαν ἀπέκτεινε καὶ τῶν φίλων καὶ οἰκείων τοὺς μὲν ἐξέβαλε, τοὺς δὲ ἀνείλεν. ἐζητεῖ δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτῶν ἀελεῖν Ἀρατον, ἐπιλασθῆ κατὰ λελεῖμυρον. ἐν δὲ τῇ πατρὶ τῷ οἰκίᾳ παρεχθῆσι σιωπεύων τοῖς φθόνοι οἱ παῖς, καὶ πλαιώμυρος ἐν τῇ πόλει παρὲς φόβος καὶ ἀβοήθητος, κατὰ τύχην ἔλαθεν εἰς οἰκίαν παρελθὼν γυναικὸς, ἀδελφῆς μὲν Ἀβαιτίδου, Προφάντῃ τῇ Κλεινίου ἀδελφῶν γεγαμημένης, ὄνομα Σωσιῶς. αὐτὴ δὲ καὶ ὁ ἦθος οὔσα ἡγναία, καὶ σὺν τῷ πνιὶ ὁ παιδίον οἰομένη καταπεφύλακται πρὸς αὐτὴν, ἀπέκρυψεν ἐν δόμῳ, εἶτα νυκτὸς εἰς Ἄργος ὑποξέπεμψεν. οὕτω δὲ ἐκκλαπέντι τῷ Ἀρατῷ καὶ Διὰφυρῆντι τὸν κίνδυνον, ἀφ᾽ οὗ μὲν ἐρεφέτο καὶ σιωπῆζετο ὁ σφοδρὸν καὶ Διὰφυρῆν μῖσος ἐπὶ τῆς τυραννίδος· τρεφόμενος δὲ πρὸς τοὺς ἐν Ἄργει ξένους καὶ φίλους παύσις ἐλθὼν εἰς, καὶ ὁ σῶμα βλασάνον ὄραν εἰς ἀξίαν καὶ μέγεθος, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν ἀσκήσει τῇ πατρὶ παλαίστρας. ὥστε καὶ πένταθλον ἀγωνίσασθαι, καὶ τεφαίων τυχεῖν. ὅτι φαίνεται δὲ ἀμέλει καὶ τῆς εἰκόσιν ἀθλητικῆς πρὸς ἴδεια, καὶ ὁ σιωπεῖν τῆς πρὸς αὐτῶν καὶ βασιλικῆν οὐ πηρὴτα πασιν ὁρνεῖται τῷ ἀδνηφαγίᾳ καὶ ὁ σαφίον. ὅθεν ἐνδεέστερον ἴσως ἢ πολιτικῶν πρὸς τῆν ἰὺ ἀνδρῶν, παρὲς τὸν λόγον ἐσπούδασε. καὶ τοὶ γεγενῆσθαι καμνότερος εἰπεῖν ἢ δοκεῖν πσιν, ἐκ τῆς ὑπομνημάτων κρίνοισιν, ἀπαρέργως καὶ ὑποχέρι καὶ τῆς ὅτι τυχεῖν ὀνομάτων ἀμιλλησάμυρος κατέλιπε. ἡρόντι ὅτι ἔσπερον Ἀβαιτίδαν μὲν οἱ παρὲς Δεινίαν καὶ Ἀεισοτελήν τῷ Διὰλεκτικῆν, εἰδὼτα τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ ἀρεσῶν ἡραζόντων ἐκάστοτε παρῆναι καὶ συμφιλονεικεῖν, ἐμβαλόντες εἰς τοιαύτην Διὰλεκτικῶν, καὶ κατασκάσαντες ὅτι βουλιῶν, ἀνείλον. Γρασίαν δὲ τῷ Ἀβαιτίδου πατέρα τῷ Διὰλεκτικῶν ὑπολαβόντα, Νικηκλῆς δολοφονήσας, ἑαυτὸν ἀνείδειξε τυραννον. τῶν ἐμφερέστων λόγους τῷ ὄντι Περικλῆ τῷ Κυψέλης ἡμέλει καὶ τῷ Ἀλκμαῶνι μὲν τῷ Ἀμφιάρεω, τῷ Πέρσῃ Ὀρόντι, Ἐκπεῖ δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον νεαυίσκον, ὁν ἴσπερ Μυρσίλος ὑποπλήθους τῶν θεωρῶν, ὡς τῶν ἐγνωσαν, καὶ πατηθῆναι. τῶν δὲ Νικηκλέους πένταθρος μῆνας τυραννονδότης, ἐν οἷς πολλὰ καὶ τῷ πόλιν ἐργασάμυρος, ἐκινδύωθεν ὑποπλήθους ὅτι βλασάνον αὐτὴν ὁρνεῖται βαλεῖν, ἢ δὲ μείρακιον ὁ Ἀρατος ὦν, ἀξίωμα λαμπρῶν εἰχε, δὲ δὲ ἡγναία καὶ φρόνημα, ὁ δὲ φανερὸς μίχρον ὁρνεῖται ὁρνεῖται, ἐμβαλεῖ δὲ καὶ παρὲς ἡλικίαν, ἀσφαλεστέρα γνώμη κεκαμῆνον. ὅθεν οἱ τε φυγάδες μάλιστα τὸν νοδὸν ἐκείνῳ πρὸς εἶχον, ὁ, τε Νικηκλῆς ὁρνεῖται ὁρνεῖται. ἀλλ' ἀδὴλως ἀπιθεώρει καὶ παρὲς φράσθαι αὐτῶν τῶν ὀρνεῖται τὸ λημμε μὲν ὁρνεῖται τηλικῶν δεδωῶς, ὁρνεῖται ὁρνεῖται παρὲς κενδυνὸν μῆνον ὑποπλήθους ὅτι τοὺς βασιλῶσιν αὐτὸν ὁρνεῖται φίλοις ὅτι καὶ ξένους παρὲς οἷς, καὶ γὰρ ἀληθῶς ὁ Ἀρατος ἐπεχείρησε τῷ ὁδὸν ἐκείνῳ βαδίζειν. ὡς δὲ Ἀντήνης μὲν ὑπὸ γνῆ μῆνος ἡμέλει καὶ παρὲς τῶν ὁρνεῖται, ἀπὸ τῶν Αἰγύπτου καὶ τῶν Πτολεμαίων μακρὰν ἦσαν ἐλπίδες, ἐγὼ δὲ αὐτῶν καὶ ἀλύειν τὸν τυραννον. πρὸς τοῖς δὲ κρινούται τῷ γνῆ μῆνος, Ἀεισομάχου καὶ Ἐκδήλου. τῶν ὁ μὲν, Σικυῶνος ἰὺ φυγάς, ὁ Ἐκδήλος, Ἀρχαῖς ἐκ Μεγάλης πόλεως, ἀπὸ φιλόσοφος καὶ πρὸς ἀκτικῶς, Ἀρχεσιλάς τῶν Ἀκαδημαϊκῶν γεγενῆσθαι ἐν ἀσπὶ σιωπῆς. δεξάμυρος δὲ τούτων πρὸς τῶν μῆνος, διελέγετο τοὺς ἀλλοῖς φυγάσιν, ὦν ὀλῆροι μὲν ἀγχευθέντες εἶχετα λιπεῖν τῶν ἐλπίδα,

A Timoclidas fato fundus est. Abantidas vero Patex filius tyrannidem affectans obtruncavit Cliniam, amicosque eius & familiares partim in exilium egit, partim contrucidavit. Quæsiuit etiam filium eius septennem relictum de medio tollere Aratum. Cæterum in domestico tumultu vna cum fugientibus puer elapsus, palansque per urbem trepidus & auxilio destitutus, forte fortuna in domum clam recepit se mulieris quæ Abantidæ soror erat, Prophanto Clinix fratri nupta, nomine Soso. Hæc, quod animo esset generosa, diuina forte puerum existimans ad se confugisse, domi eum abscondit, mox clam noctu dimisit Argos. Ita Arato, quum furtim fuisset ereptus, & deflexisset periculum, statim ingenitum est & cum eo adoleuit feruidum odium & ardens tyrannorum. Quum ingenue educaretur Argis in hospitium & amicorum paternorum contubernio, corpusque insurgere in bonum habitum & proceritatem videret, ad meditationem contulit se palæstræ. Itaque quinquertionem certauit, coronasque obtinuit. Elucet nimirum & in simulacris eius figura athletica, vultusque grauis & maiestatis plenus non diffitetur athleticam voracitatem & lignonem. Vnde minus forsitan quam in viro in rep. versaturo requirebatur, ad dicendum incubuit, licet festiuorem in dicendo eum fuisse, quâ quibusdam videretur, iudicant ex commentariis quos obiter & in transcurso verbis obuiis prope-rans reliquit. Post Dinias & Aristoteles dialecticus Abantidam solitum, quum disputationibus vacarent in foro, semper esse præsto, eorumque se immiscere concertationibus, vbi in id studii coniecissent eum, structis insidiis interfecere. Postea autem Abantidæ patre, postquam ei in dominatum successit, dolo perempto, inuasit tyrannidem Nicocles. Hunc germanissimum facie Periandro Cypseli autumant fuisse, vt Alcmaoni Amphiarai Orontem Persem, Hæctori adolescentem Lacedæmonium, quem tradit Myrsilus ab spectantium caterua fuisse, vbi id intellexerunt, obtritum. Vbi tyrannidem Nicocles tenuit menses quatuor, quibus afflictam ab se grauiter pene amisit per Ætolorum insidias urbem: iam adoleuerat Aratus, ingentique existimatione ex nobilitate erat, & spiritibus qui effulgebant, non exiguis neque ignauis, sed qui solidi ac supra ætatem securioribus fulti consiliis essent. Vnde exules imprimis in illum coniciebant oculos: neque Nicocles ea quæ ageret, negligebat, verum speculabatur, & obseruabat secreto conatus eius, non ille quidem quod vllum facinus vereretur tale, actumve aut ceptum tam audax: sed quod eius cum regibus amicis atque hospitibus paternis colloquia haberet suspecta. Etenim Aratus reuera illam instituerat viam. Cæterum quia negligebant & corrumpebant promissa Antigoni tempus, spes vero ab Ægypto & Ptolemæo longinqua erat: statuit tyrannum per se opprimere. Consilium cum Aristomacho & Ecdelo primis consociat. Horum superior, exul Sicyonius erat: Ecdelus, Arcas Megalopolitanus, philosophus & impiger, Arcesilai Academici quondam Athenis auditor. Quibus alacriter rem cõprobanibus, conuenit cæteros exules: quorû pauci deserere eam spem erubescences,

locios se praeuere ceptorum: magna vero pars Aratum etiam ut rerum imperitia ferocientem, annisi sunt retrahere. Dum deliberat sedem aliquam in agro Sicyonio occupare, ex cuius praesidio bellum moueat tyranno: ecce ciuis Sicyonius effracto carcere Argos venit. Erat hic vnus exulum Xenoclis frater. Hic ad Aratum a Xenocle adductus muri locum demonstrat, quo transendo ipse euaserat, intus pene planum esse, nec multo terra editiorem, saxosa regiōi & excelsa coherentem: externum autem fastigium scalis non perinde arduum superatu. Quae ut intellexit Aratus, mittit cum Xenocle ad murum explorandum duos ex feruis suis, Seutham & Technona, certus, si res facultatem haberet, clam vnoque periculo prope omnem aleam iacere potius, quam diuturno bello & aperto Marte congregari priuatus cum tyranno. Ut Xenocles cum feruis reuersus, inita muri mensura, naturam renunciauit loci non inaccessam nec asperam, sed latere in aggrediendo id operosum esse asseruit propter hortulani cuiuspiam catellos, paruos quidem, verum mire pugnaes implacabilesque: extemplo suscepit negotium. Arma autem vsitatum erat parare, quod omnes vere tunc furtiuus in se mutuo excussionibus vterentur. Scalas vero Euphranor mechanicus fecit: quod detraheret ei omnem suspicionem artificium, nam erat hic quoque exul Sicyonius. Viros ei amici, quos habebat Argis, singuli ex paucis denos praeuere. insuper de feruis suis triginta armavit. Adhaec opera Xenophili principis graffatorum conduxit paruam militum manum. apud quos dissipatus sermo est expeditionem suscipi in fines Sicyonios ad diripiendum equas regias. Vulgus diuersis itineribus in Polygnoti turrim praemissi, atque ibi iussi operiri. Capthesias quoque expeditus cum quatuor aliis praemissus est. His iniunctum ut sub tenebras pergerent ad hortulanum, viatores se esse ferentes: quo quum diuertissent, ipsum includerent cum canibus. (neque enim alius transitus patebat) Scalae solutiles erant. Has in Achanas (*genus mensurae est frumentariae apud Persas & cista etiam*) coniectas contactasque in plaustris praemisere. Inter haec quum speculatores aliquot Argis Nicoclis comparerent & circumcurritate tecte dicerentur, atque asseruare Aratum: orta luce progressus & ostendens se cum amicis in foro deambulauit. Hinc vnctus in gymnasio, abductis ex palaestra nonnullis adolescentibus qui potare secum & feruari solebant, domum est digressus. Mox conspecti sunt serui eius per forum, hic coronas ferēs, ille emens faces, alius cum mulierculis in conuiuio psallere & tibia canere solitis colloquens. Haec quum exploratores omnia contemplerentur, ludificati sunt, atque inter se cachinnantes dixerunt nihil meticulosius tyranno esse: quando est Nicocles tanta succinctus vrbe & virib. adolescentē pauca in delicias & copotationes diurnas exilii viaticum effunderent, atque illi hoc modo circumscripti discessere. At Aratus protinus a prandio egressus, ac cum militibus ad Polygnoti turrim coniunctus, mouit in Nemeam, vbi caepa sua detexit multitudini. Primū promissis eos onerat & cohortatur,

τα της φυγης ερωδρα καταχευωμενον. οι μὲν οὖν οὕτω παρὰ λογαδέντες ἀπηλλάγησαν. ο δὲ Ἀρατος διθύς μετ' αἰσον ἐξελθὼν καὶ σιναίας πρὸς τὸν Πολυγνώτου πύργον τοῖς γραπώταις, εἰς Νεμέαι πρὸς ἡγν, ὅπου τὴν πρῶτην δὲ ἐφῆνε τοῖς πολλοῖς. ο δὲ πρῶτον ὑποχρῆσαι τε καὶ παρὰ κλήσεις ἐποίησατο, καὶ σινηματα παρὰ αὐτοῦ,

A μετῆγον τῶν παρὰ αὐτῶν οἱ δὲ πολλοὶ καὶ τὸν Ἀρατον ἐπειρώτο κατακαλύειν, ὡς ἀπειρία, παρὰ γράτων δρασιωομένων. βουλομένων δὲ αὐτῶν χρεῖον ἢ τῆς Σικυωνίας καταλαβεῖν, ὅτεν ὠρμηδὸς ἀπολεμήσει πρὸς τὸν τύραννον, ἤκεν εἰς Ἀργὸς αἰὲρ Σικυώνιος ἐκ τῆς εἰρηκτῆς ἀποδεδρακῆς, (ὡς δὲ τῶν φυγάδων ἐνὸς Ξενοκλέους ἀδελφός) καὶ τῶν Ἀρατῶν παρὰ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ξενοκλέους, ἔλεγε τῶν τεύχεων καὶ ὅτι ὑποβάς αὐτὸς ἐσώθη τόπον, εἰ τὸς μὲν ὀλίγου δεῖν ἐπιπέδον εἶναι, παρὰ πεφυκῆτα χρεῖοις πεβάσει καὶ ὑψηλοῖς, ο δὲ ἐξωθεν ὑψος ὑπὸ κλιμάκων οὐ πῶν ἀνέφικτον. ὡς δὲ ταῦτα ἤκουσεν ὁ Ἀρατος, ἐκπέμπει μετὰ τῆς Ξενοκλέους οἰκετὰς ἰδίους δύο, Σάθη καὶ Τέχωνα, κατασκεφομένων οὐ τείχεος ἐγνωκῶς, εἰ διώται κρύφα καὶ πρὸς ἕνα κίνδυνον, ὅξέως οὐ πῶν ἀναρρίψαι μάλλον, ἢ μακρῶν πολέμων καὶ φανεροῦ ἀγῶσι ἰδιώτης ἀρπικαίσαται πρὸς τύραννον. ὡς δὲ ἐπὶ μῆλον οἱ παρὰ τὸν Ξενοκλέα, τῶν μὲν τεύχεων εἰληφότες μέτρα, καὶ τῶν τόπων τὴν φύσιν ἀπαγγέλλοντες ὅτι ἀβατον ὁδὸν χαλεπὴν, ο δὲ λαθεῖν παρὰ εὐλοίας, ἐργῶδες εἶη φάσκοντες, ὑπὸ κηπουροῦ πίνος κυναρίων μικρῶν μὲν, ἐκ τῆς C πῶς δὲ μαχίμων καὶ ἀπαρηγορητῶν διθύς εἰσατο τὴν πρῶτην ἢ μὲν οὖν τῶν ὀπλων παρὰ αὐτῶν σινηκῆς ὑπὸ μῆλων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τότε κλωπεῖαις χρωμένων καὶ καταδρομῆς ἐπὶ ἀλλήλοις. τὰς δὲ κλίμακας Εὐφρανὸρ ὁ μηχανοποιὸς ἀναφανδὸν ἐπήξατο, τῆς τέχνης αὐτῶν οὐ διύπατων διδύσης, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὡς τῶν φυγάδων. αἰδρας δὲ αὐτῶν τῶν μὲν ἐν Ἀργεὶ φίλων ἕκαστος δὲ ὀλίγων δέκα παρῆγεν, αὐτὸς δὲ τῶν ἰδίων οἰκετῶν τετάρκων καθώπλισεν, ἐμοδῶσατο δὲ καὶ ἀπὸ παρὰ τοῦ Ξενοφίλου τῶν ἀρχικλῶπων οὐ πολλοὺς γραπώτας. οἷς διεδόθη λόγος ὡς ἐπι D τὰς ἵππους τὰς βασιλικὰς εἰς τὴν Σικυωνίαν ἐξοδὸς ἔσσιτο. καὶ παρὰ ἐπέμψθησαν οἱ πολλοὶ ἀπερῆδες ὅτι τὸν Πολυγνώτου πύργον, ἐκεῖ κελευδέντες παρὰ μείναι. παρὰ ἐμψθη δὲ καὶ Καφθίας ὑπὸ αὐτῶν μὲν παρὰ ἄλλων διζωνος, οἷς ἔδει πρὸς τὸν κηπουρὸν ἀφικέσθαι σκιστοῖς, φάσκοντες ὁδοιπόροις εἶναι, καὶ καταλισσάμενοι αὐτὸν τε συγκλῆσαι καὶ τὰς κύνας, (οὐ γὰρ ὡς ἄλλη παρὰ αὐτῶν) τὰς δὲ κλίμακας ἀφελῶν οὐσας ἐμβαλόντες εἰς ἀχρῆς, καὶ καταλύσαντες ἐφ' ἀμαξῶν παρὰ ἀπέσειλαν. ἐν τῷ τῶν κατασχῶπων πινῶν ἐν Ἀργεὶ τῶν Νικοκλέους φαίντων, καὶ παρὰ E ναὶ λεγόμενων ἀδ' ἡλως καὶ παρὰ φυλάττειν τὸν Ἀρατον, αἱ μὲν ἡμέρα παρὰ εὐλοίας καὶ φανεροῦ ὡς ἐν ἀργῶν διέτελε μετὰ τῶν φίλων. εἰτ' ἀλειφάμενος ἐν τῶν γυμνασίῳ, καὶ παρὰ λαβῶν πινῶν ἐκ τῆς παλαίστρας τῶν εἰρηκτῶν πίνειν καὶ ραθυμῆν μετ' αὐτῶν νεαῖσκων, ἀπῆρεν οἶκα δὲ καὶ μετὰ μικρὸν ἐωρῆτο τῶν οἰκετῶν αὐτῶν δὲ ἀργῶς ὁ μὲν παρὰ αὐτοῖς φέρων, ὁ δὲ, λαμπάδας ὠνούμενος, ὁ δὲ, τοῖς εἰρηκτέοις παρὰ πότον φάλλειν καὶ αὐλεῖν γυμνασίῳ ἀφελῶν. ταῦτα δὲ οἱ κατασχῶποι πῶντα ὀρώντες δὲ παρὰ τῶν, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀναγελάντες, ἔλεγον, Οὐδὲν ὡς τυραννοῦ δειλότερον, εἰ καὶ Νικοκλῆς τηλικαύτῳ πόλιν ἔχων καὶ πινῶν δύναμιν, ὄρω δὲ μείρακιον εἰς ἡδονὰς καὶ πότους μετ' ἡμετέροις. ο δὲ Ἀρατος διθύς μετ' αἰσον ἐξελθὼν καὶ σιναίας πρὸς τὸν Πολυγνώτου πύργον τοῖς γραπώταις, εἰς Νεμέαι πρὸς ἡγν, ὅπου τὴν πρῶτην δὲ ἐφῆνε τοῖς πολλοῖς. ο δὲ πρῶτον ὑποχρῆσαι τε καὶ παρὰ κλήσεις ἐποίησατο, καὶ σινηματα παρὰ αὐτοῦ,

Ἀπόλλωνα ὑπερδίδιον παρῆλθον ἐπὶ τὴν πόλιν, συμμέ-
 βως τῆ ἀειφορᾷ τῆς σιλύνης ἔπιταχύνων, καὶ πάλιν ἀνείκεις
 εἰς τὴν πορείαν, ὥστε τὰ μὲν φασὶν ἔχειν κατὰ ὁδὸν, ἢ δὴ
 δὲ δουρῶν παρὲς τὸν κήπον εἶναι πλησίον τῶν τείχεσσι. ἐνταῦ-
 θα Καφισίας ἀπήντησεν αὐτῷ, τῷ μὲν κυναεῖον οὐ κρα-
 τήσας (ἐφῆ γὰρ ἀποπηδήσαντα.) τὸν δὲ κηπουρὸν ἐγκε-
 κλεικῶς. ἀθύμοις δὲ τοῖς πλείστοις γυμνασίοις, καὶ κελύον-
 τας ἀπαλλάττεσθαι, παρεθάρρυνεν ὁ Ἄρατος, ὡς ἀπάξων,
 αὐτοὶ οἱ κύνας ἀγρῶν εἰσχωλῶσιν αὐτοῖς. αἶμα δὲ τοῖς τῶν κλί-
 μαχος φέροντας παρῆλθον (ὡν Ἐκδηλος ἠγεῖτο καὶ
 Μνασίθεος) αὐτοὺς ἐπηκολούθει γυμνασίου, ἢ δὴ τῷ κυναεῖον
 ἐντόνως ὑλακτοῦτων καὶ συμπαροῦσιν αὐτῶν τοῖς παρὲς τὸν
 Ἐκδηλον. ἔμην δὲ ἀλλὰ στυμῆσαι τε τὰ τείχη, καὶ παρῆλ-
 θον τῶν κλίμαχος ἀσφαλῶς. αἰαθαίνοντων δὲ τῷ
 παρῆλθον, ὁ τὴν ἐπιτηδὸν φυλακῶν παρῆλθον ἐφῶδεν
 κώδωνι, καὶ φασὶν πολλὰ καὶ ἰσχυρῶς καὶ τῷ ἔπιταχύνον-
 των, οἱ δὲ, ὡς φασὶν εἶχον, αὐτὸν ἠθίζαντες ἐπὶ τῷ κλίμαχος,
 τοῦτο μὲν οὐ χαλεπῶς ἔλαθον, ἀλλὰ δὲ φυλακῆς ἐπι-
 τήσας ταύτη παρῆλθον, εἰς τὸν ἔρατον κίνδυνον ἦλθον.
 ὡς δὲ κακείνῳ διέφυγον παρελθόντων, διὸς ἀνέβαινον οἱ
 παρῆλθον, Μνασίθεος καὶ Ἐκδηλος. καὶ τῶν ἐκατέρωθεν ὁδοῖς
 τῶν τείχεσσι ἀφῆλθον, ἀπέπεσον Τέχωνας παρῆλθον Ἄρα-
 τον, ἐπεὶ γὰρ κελύοντες. ἡ δὲ οὐ πολὺ ἀφῆλθον ἀπὸ τῶν
 κήπου παρῆλθον τῶν τείχεσσι καὶ τὸν πύργον, ἐπὶ οὗ μὲν μέγας ἐφῆ-
 ρει ἰσχυρῶς. αὐτοὺς μὲν οὖν οὐκ ἤθετο τὴν ἐφοδὸν, εἴτε
 φύσει νοσήσιν ἢ, εἴτε μὲν ἡμέραν κατὰ κρητὸν γερῶς. τῷ δὲ
 τῶν κηπουρῶν κυναεῖον κέρων ἐκκαλυμμένων αὐτῶν, ὑπε-
 φέρετο τυφλὸν καὶ ἀσημον τῶν παρῆλθον, εἴτα μάλλον ἐπέ-
 τεινε παρῆλθον καὶ κατέειπεν ἢ δὴ πολλὸς ὑλακτοῦσιν τῶν
 χροῖον, ὥστε τὸν παρῆλθον φύλακα κραυγῇ μεγάλη πτωχά-
 νεσθαι τῶν κηπουρῶν, παρῆλθον ἢ δὴ τῶν ὁδοῦσιν οὕτως οὐκ ὡς ὑλα-
 κτεῖ, καὶ μή τι γίνεσθαι κρητῶτερον. ὁ δὲ ἀπὸ τῶν πύργου αὐ-
 τὸν αὐτεφώησε μηδὲν εἶναι δεινόν. ἀλλὰ τὸν κύνα παρῆλθον
 φῶς τῷ τειχεφυλάκῳ καὶ τὸν ψόφον τῶν κώδων παρῆλθον
 ξυμῆσθαι. τῶν μάλιστα τοῖς Ἄρατου γραπῶσιν ἐπερῆ-
 σεν, οἰομένους τὸν κηπουρὸν ἔπιταχύνειν, κρητῶσιν τῆ παρῆλθον
 ξυμῆσθαι, εἴ δὲ πολλοὺς καὶ ἄλλοις ἐπὶ τῆ πόλει τοῖς στυμῆσαι-
 τας. οὐ μὲν ἀλλὰ τὰ τείχη παρῆλθον, χαλεπὸς μὲν
 ὁ κίνδυνος, καὶ μή τις ἐλάμβανε, ἢ μὲν κλίμαχος κραδα-
 νομένους, εἰ μὴ κατὰ ἕνα γυμνασίου ἀναβαίνοντες. ἢ δὲ ὡς κα-
 τήπειρον, ἢ δὴ φησὶ γυμνασίου ἀλεξυρόνων, καὶ ὅσων οὐπω τῷ
 εἰς ἀγρῶν φέρειν εἰσχωλῶσιν παρῆλθον ἀγρῶν, ἐφῆλθον. δὲ
 καὶ παρῆλθον ὁ Ἄρατος ἀνέβαινε, πεπαισθησθαι τῷ πύργῳ
 ἀναβεβηκότων παρῆλθον. καὶ παρῆλθον ἀμύμονος ἐπὶ τῷ κέρ-
 τῶν ἐλίχθαι, ἐπὶ τὴν οἰκίαν τῶν τυραννῶν καὶ τῶν γραπῶ-
 γων ἐπῆλθον. ἐνταῦθα γὰρ οἱ μισοφόροι παρενυκτέρευον.
 ἀφῆλθον δὲ ἔπιταχύνων αὐτοῖς, καὶ συλλαβῶν ἀποδύσας, ὁ δὲ
 να δὲ ἀποκτείνας, διὸς διεπέμπετο παρῆλθον τοῖς φίλοις,
 ἀνακαλυμμένους ἕκαστον ἀπὸ οἰκίας. καὶ στυμῆσαι πύργου
 ταχύνων, ἡμέρας μὲν ὑπελάμβανεν ἢ δὴ, καὶ τὸ θεῶσιν ἡ
 ὄχλου μετὸν, ἐπὶ παρῆλθον τὴν ἀδελφὸν ἀποδύσων φήμην,
 καὶ σαφῆς ὁ δὲ εἰδότητων παρῆλθον τῶν παρῆλθον. ὡς γὰρ
 δὴ παρῆλθον ὁ κήρυξ εἶπεν ὡς Ἄρατος ὁ Κλεινίου παρῆλθον τοῖς πολίταις ἐπὶ τὴν ἐλθούσαν. τότε δὲ πι-
 σθῆσαντες ἢ δὴ πάλαι παρῆλθον, ὡρμησάν ἀδελφοὶ παρῆλθον τῶν τυραννῶν πύργου ἐπιφύροντες. ἢ δὴ δὲ
 φλῶξ μεγάλη καὶ καταφαιῆς μέγιστη Κορίνθου, τῆς οἰκίας αἰαφθείσης. ὥστε θαυμάσαντας τοῖς ἐπὶ Κορίνθου,

A datoq; signo Apolline dextro procedit ad urbem,
 ad lux circumactionem modo iter concitans
 modo remittens. Ita lumine in via utitur, atque
 occumbente ea ad hortum venit prope moenia.
 Hic occurrit ei Caphisias, qui caniculos non com-
 prehenderat, quod praevertissent profugere, sed
 incluserat hortulanum. Consternatos plerisque,
 monentesque ut se reciperet, confirmavit Aratus,
 recepturum se ostendens si magnopere molesti i-
 p̄sis canes essent, simul illos qui ferebant scalas,
 pr̄mittit: quos Ecdelus & Mnasiheus duce-
 bant. ipse sensim sequitur, latrantibus iam vehe-
 menter catellis sectantibusq; Ecdelum. Adcunt
 murum tamen, scalasq; sine periculo admouent.
 Subeuntibus primis, ille qui vigiliam matutinam
 tradebat, transibat illac ad tintinnabulum, multa-
 que lumina & strepitus erant sequentium eum.
 Illi in scalis quieti contraxerunt se, atq; ita hos non
 magno negotio fefellerere. Caterum alia statione
 huic ex aduerso aduentante, in extremum venire
 discrimen. Quam quum pariter praetereuntem ef-
 fugissent, confestim conscenderunt primi Mna-
 siheus & Ecdelus, viasque ex utraque muri parte
 hinc inde insidentes, misso ad Aratum Techno-
 ne significauerunt ei ut maturaret. Non multu
 erat ab horto interualli ad murum & turr̄m in qua
 canis venaticus grandis excubabat. Hic, vel quod
 sua sponte esset torpidus, vel pridie defatigatus,
 non sensit scandentes murum. At catellis hortu-
 lani inferne eum excitantibus primum caecum &
 obscurum reddidit latratum: inde illis praetereun-
 tibus magis intendit, tenebatq; frequens iam latra-
 tus locum: ut remotior excubitor elato clamore
 venatorem percunctaretur, quemnam tam aspere
 allatret canis, & nunquid noui. Ille ex turri re-
 spondit alta voce, nihil mali esse, sed canem ad sta-
 tionis lumen & strepitum tintinnabuli laceffitum.
 Hoc potissimum Arati milites roborauit, quod ve-
 natorem arbitrantur conscium rem tegere, atq;
 esse alios in ciuitate qui cepta adiuuarent multos.
 At enim muro succedentium ingens fuit pericu-
 lum, & mora eos occupauit: quod scala, nisi subi-
 rent singuli seorsum, vibrarent, tempusq; urgeret,
 cantantibus iam gallis, & quod iam iam ad futuri
 essent qui ex agro aliquid erant ferre ad forum so-
 liti. Quapropter maturauit Aratus scandere mu-
 rum, quum quadraginta solum ante eum euasif-
 sent, acceptisque insuper ex iis qui infra stabant,
 paucis, domum tyranni & praetorium petiit. Illic
 enim vigilias mercenarii milites agebant. Quos
 quum repente adortus comprehendisset cunctos, ne-
 que quemquam occidisset: confestim ad amicos
 misit diuersos, qui ex aedibus quemq; excirent. Ut
 hi vndiq; concurrere, iam lux appetebat, & thea-
 trum caetu erat completum ad incertum rumorē
 etiamnum suspenso, neque quicquam certi quid
 ageretur, cognoscente: quousq; tandem progres-
 sus praeco pronuntiauit Aratum Cliniae filium ci-
 ues ad libertatem vocare. Tunc fidentes adesse id
 quod iam diu expectauerant, agmine contende-
 runt ad fores tyranni, subiicientes faces aedibus.
 vnde flama ingēs edita atq; conspicua Corinthūvsq;
 flagrante illius domo, ut obstupescētes Corinthii,

pene ad ferendas suppetias effuderint se Nicocles. A
 autem occulte per cuniculos elapsus ex vrbe e-
 uolauit. Milites vero postquam cum Sicyoniis
 restinxerunt ignem, domum eius diripuerunt.
 neque id prohibuit Aratus, ac reliquas quoque ty-
 rannorum facultates concessit ciuibus. Porro
 nemo occubuit vel omnino vulneratus fuit ex ag-
 gressoribus vel hostibus, sed sincerum & purum
 à ciuili sanguine fortuna hoc facinus conseruauit.
 Reduxit exules, qui eiekti ab Nicocle fuerant, o-
 ctoginta: qui tyrannorum dominatu superiorum,
 non minus quingentos, qui diu & fere quinqu-
 ginta annos fuerant palati. Horum plerique re-
 uerfi inopes, pristinas possessiones suas vindicaue-
 runt, ingredientisque prædia & domicilia sua in
 magnas difficultates coniecerunt Aratum, qui fo-
 ris peti insidiis & inuidiosam esse Antigono liber-
 tatis causa cernebat ciuitatem, concitari vero in-
 tus & seditione agitari. Quare, quod in præsentia
 visum optimum factu est, associauit eam Achæis:
 & quia Dorii erant, in nomen haud grauatim &
 rempubl. transferunt Achæorum, qui ea tempe-
 state nec dignitatem eximiam nec magnas vires
 obtinebant. nam fere exigua oppida incolebant,
 agrum neque vberem neque latum possidebant,
 & mare accolebant importuosum littore fere fa-
 xoso continentem pulsans. Verum hi clarissime
 robur esse Græcorum ostenderunt intolerabile,
 quoties ordine & concordia constitutum ducem
 sit prudentem nactum. Qui quum veterum Græ-
 ciæ florentium virium essent in nulla prope cen-
 fendi parte, atque id temporis vnus non æqua-
 rent potentiam mediocris ciuitatis: recto consi-
 lio & consensione, & quod principi virtute in-
 ducere in animum possent non inuidere, sed au-
 scultare & obtemperare, non solum in medio sese
 ciuitatum & virium tantarum tyrannidumque in
 libertate retinere: sed assidue etiam plerosque
 alios Græcos in libertatem asseruerunt & con-
 seruauerunt. Moribus fuit Aratus politicus,
 celsi animi, attentior ad rempubl. quam priua-
 tam, hostis acer tyrannorum, inimicitias & ami-
 citias semper ex bono publico metiebatur. Quod
 in causa est vt non tam amicus firmus quam faci-
 lis & lenis inimicus videatur fuisse, reipubl. causa
 hinc inde pro tempore varians. Consensio gen-
 tium, societas ciuitatum, conuentus & theatrum
 vnam mittebat vocem, amatorem eum quam vir-
 tutis esse nullius. Ad bellum & certamen timidus
 atque animo imbecillis aperte committendum,
 ad vrbes vero & tyrannos clam furripiendos con-
 technandosque insidiator callidissimus. Quapro-
 pter eum, qui præter expectationem præclare
 multa, quæ tentare fuit ausus, confecit, non pau-
 ciora apparet quæ effici poterant, minus audendo
 deposuisse. Non tantum enim animantium quo-
 rundam, meo iudicio, perspicax noctu est ocu-
 lorum acies, inter diu vero cæcuit, ariditate & sub-
 tilitate eius qui in oculis est humoris, qui confortii
 luminis est impatiens: verum etiam solertia est
 quædam hominis & prudentia in sole ac foro na-
 tura trepida, ad facta tecta clanculariaq; animosa.
 Hanc inconstantiam efficit in bonis ingeniis do-
 ctrinæ inopia philosophicæ: quæ virtutē sicut fru-
 ctū spontaneum & incultū citra doctrinam effert.

Α τὸ μὲν μικρὸν ὀρμησάτω πρὸς τὴν βοήθειαν. ὁ μὲν οὖν Νι-
 κολῆς ἔλαθε διὰ πύλων ὑπονομήσας ὑπεκδίδεσθαι ἄποδρας
 ἐκ τῆς πόλεως. οἱ δὲ στρατῶται καταπαύσαντες μετὰ
 τῆς Σικυωνίων ὁ πῦρ, διήρπαζον τὴν οἰκίαν. καὶ ὁ δὲ
 ταῦτα ἐκάλυπεν ὁ Ἀρατος, πᾶσι τε λοιπὰ χεῖματα τῆς τυ-
 ράννων εἰς μέσον ἔθηκε τοῖς πολίταις. ἀπέθανε δὲ ὁ δὲ δὲ
 ὁ δὲ ἐβῶθη πρὸς τὸν τῆς ἐπελθόντων, οὐδὲ τῆς πολε-
 μίων, ἀλλὰ καθαράν καὶ ἀήκτον αἵματος ἐμφυλίου τὴν
 πρᾶξιν ἢ τύχην διεφύλαξε. κατήγαγε δὲ φυγάδας, τὸς
 μὲν ὑπὸ Νικολῆος ἐκπεπωκότες, ὀγδοήκοντα, τὸς
 δὲ ὅτι τῆς ἐμπεροθεν τυράνων, ὅσα ἐλάτοις πειθακ-
 σίων, οἷς μακρὰ μὲν ἢ πλάτη καὶ ὁμοδί πεντηκονταετῆς ἐ-
 γερῆναι κατελθόντες δὲ οἱ πλείους πένητες, ὧν κύριοι πρῶ-
 τερον ἦσαν ἐπελαμβαίνοντο καὶ βαδίζοντες ὅτι τὰ χωρία
 καὶ τὰς οἰκίας, δεινὴν ἄπορίας τὰς Ἀρατῶν παρήχον, ὅτι ἐξ-
 ἄλομοι μὲν ἐξῶθεν καὶ φθονομήλιον ὑπὸ Ἀντιγόνου τὴν
 πόλιν ὀραβῆ, διὰ τὴν ἐλθῆναι, παραπομήλιον ὅτι ὑπὸ
 αὐτῆς καὶ σασιάζουσαν. ὅταν ἐκ τῆς παρόντων ἀείσα κρί-
 νας, πρῶτον μὲν αὐτὴν φέρων τοῖς Ἀχαίοις καὶ Δωριεῖς
 ὄντες, ὑπὸ ἐδύσαν ἐκείνως ὄνομα καὶ πολιτεῖαν τῆς Ἀχαίων,
 οὔτε ἀξίωμα λαμβάνον οὔτε μεγάλῃ ἰσχύϊ ἐχόντων τότε.
 μικροπολίται γὰρ ἦσαν οἱ πολλοί, καὶ γὰρ οὔτε χεῖρην οὔτε
 ἀφθονοὶ ἐκέκτηντο, καὶ ταλαίτη πρῶτον ἀλιμνῶν, πᾶσι
 πολλὰ καὶ ῥαχίας ἐκ φερομένη πρὸς τὴν ἡπειρον. ἀλλὰ μά-
 λιστα δὲ διέδειξαν οὐτὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀλκίαν ἀπορῆμα-
 ρον ἔσαν, ὅσαίς τυχὸν χόσμου καὶ σωπαξέως ὁμοφρονέσης,
 καὶ νοῦ ἐχόντος ἡγεμόνος οἱ τῆς μὲν πάλαι τῆς Ἑλλήνων
 ἀκμῆς ὄντες, ὡς εἰπεῖν, μέγας ὄντες, ἐπὶ δὲ τὰ τότε μίας
 ἀξιολότητος πόλεως σύμπλωτες ὁμοδύαμιν ὅτι ἐχόντες,
 ἀβουλία καὶ ὁμοιοία, καὶ ὅτι τὰ πρῶτα καὶ ἀρετῶν ἐ-
 δυνάτο μὴ φθονεῖν, ἀλλὰ πείθεσθαι καὶ ἀκροαθεῖν, οὐ
 μόνον αὐτοῖς ἐν μέσῳ πόλεων καὶ δυνάμεων τηλικούτων
 καὶ τυραννίδων ἐφύλαξαι ἐλθῆναι, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄλλων
 Ἑλλήνων ὡς πλείους ἐλθῆναι καὶ σῶζοντες διετέ-
 λου. ἡ δὲ Ἀρατος τὰς τῶν πολιτικῶν, μεγάλῳ φρον,
 ἀκρίβετερος εἰς τὰ κρινὰ μάλλον τῆς ἰδίων, πικρῶς μισοτί-
 ραννος, ἔθρας ὄρα καὶ φιλίας αἰεὶ τὰ κρινῶν συμφέροντι
 χρωμένους. ὅταν οὐχ οὕτως δοκεῖ γερῆναι φίλος ἀκρίβης,
 ὡς ἐθρὸς ὀνομαζόμενος καὶ πρῶτος, ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπὶ
 ἀμφοτέρω τὰ κρινῶν μεταβαλλόμενος, ὁμοιοίας ἐδῶν, καὶ
 Ε κρινῶν πόλεων, καὶ σωπαξέως καὶ θεάτρον μίας φωνῆς
 ἀφίοντος, ὡς ὁ δὲ δὲ δὲ ἢ τῆς καλῶν ἔρασης, πολέμου καὶ
 ἀγῶνι χεῖρασθαι φανερώς ἀταρῆς καὶ δεισέλις, κλέψαι
 δὲ πρᾶγματα καὶ συσπλάσασθαι καὶ κρύφα πόλεις καὶ
 τυράννους ἐπιβουλότατος. εἰς καὶ πολλὰ τῆς ἀνελετίων
 κακορθώσας, ἐπὶ οἷς ἐπόλησεν, ὅσα ἐλάτοινα δοκεῖ τῆς δυ-
 νατῶν ἐγκρατεῖν διὰ τὴν ἀλκίαν. οὐ γὰρ μόνον (ὡς εἰσικε)
 θηλείων πινῶν ὄφεις ἐθρῆσι διὰ σφόδρα οὐσῶν, μὲν ἡμέραν
 ἀποφυλάσσοντα, ἐπὶ τῆς καὶ λεπτότητι τῆς πρὸς τὸ ὄφθαλμόν
 ὑγρότητος, μὴ φερούσης τῆς πρὸς τὸ φῶς σύγκρασιν. ἀλλὰ
 καὶ δεινότητος τῆς ἐστὶν ἀφῆσθαι καὶ σωπαξέως ἐπὶ τῆς ὑπα-
 ῤοῖς καὶ ἀφῆσθαι μόνους διὰ τὸ ἄπο φῶς, πρῶτος δὲ
 τῆς ὅτι κρύφους καὶ λαθροῖς ἀταρῆσθαι πρᾶξαι.
 τὴν δὲ ποιῶνται αἰωμαλία ἐνδεῖα λόγῳ φιλοσόφου πρὸς
 τὴν ἀφῆσθαι ἀφῆσθαι, τὴν ἀφῆσθαι ἀφῆσθαι, ὅσα φερούσα διὰ τὴν ἡμεῶν.

τὴν ἀφῆσθαι ἀφῆσθαι, τὴν ἀφῆσθαι, ὡς ἀφῆσθαι ἀφῆσθαι καὶ ἀφῆσθαι, ὅσα φερούσα διὰ τὴν ἡμεῶν.

ταῦτα μὲν οὖν ἐξετάξω τοῖς ᾧ δειγμάσιν. ὃ δ' Ἄρατος ἐπεὶ κατέμισε τοῖς Ἀχαιοῖς ἑαυτὸν καὶ τὴν πόλιν, ἐν τοῖς ἰπποδρόμοις φραττόμοδος, ἠγαπάτο δὲ ἀπειρήσει ὑπὸ τῶν ἀρχόντων, ὅτι, καὶ τῶν συμβολῶν τὰ κρινῶ μεγάλας δεδωκώς, πῶν αὐτῷ δόξαι καὶ τῆς πατρίδος δυνάμειν, ὡς ἐν τῶν ὀπιτυχόντων χρεῖσται παρήχεν αὐτὰ τὸν ἀεὶ φραττηγῶντα τῶν Ἀχαιῶν, εἴτε Δυμῆος, εἴτε Τριτάδος, εἴτε μικροτέρου πλὴν ὠν τύχοι πόλεως. ἠκεῖ δ' αὐτῷ καὶ χρεμάταιν δωρεὰν ᾧ δ' Ἰβασιλέως, πέντε καὶ εἴκοσι τάλαντα. ταῦτα ἔλαβε μὲν ὁ Ἄρατος, λαβὼν δ' οἱ τοῖς ἑαυτῷ πολίταις ἐπέδωκεν ἀπορρομῆνοισι, εἰς τε τὰλλα καὶ λυβῶσιν ἀγχιμαλώτων. ἐπεὶ δὲ οἱ φρουράδες ἦσαν ἀπαρηγόρητοι, τοῖς ἔχουσι τὰς κτήσεις ἐνοχλοῦντες, ἢ τε πόλις ἐκινδυνώθεν ἀνάστατος γινέσθαι, μίαν ὄραν ἐλπίδα, πῶν Πτολεμαίου Φιλανθερπίαν, ὠρμησεν ἐκπλεῖσαι καὶ δεηθῆναι τῆ βασιλέως, ὅπως αὐτῷ χρεμάται συμβάληται πρὸς τὰς ἀγαλύσεις. αἰτήθη μὲν οὖν ἀπὸ Μεθώνης ὑπὸ Μαλέας, ὡς τὰς ἀφ' ἑορῶν δρόμου χρεστόμοδος. πρὸς δ' ἄλλα πνέοντα καὶ πολλῶν τάλαντων ἐκπελάγοις καποδοσαν ἐδόντος τῆ κυβερνήτου, ᾧ δ' ἀφερόμενος, μόλις ἦλθε τῆς Ἀδριας πολεμίας οὐσης. ἐκραιπτο γὰρ ὑπὸ Ἀντηρόνου, καὶ φυλακὴν εἶχεν ἰωφτάσας ἀπέβη, καὶ πῶν ναῶν καταλιπὼν, ἀπεχώρησε μακρὰν ἀπὸ θαλάσσης, ἔχων ἕνα τῶν φίλων σὺν αὐτῷ Τιμανθίω. καὶ καταβαλόντες ἑαυτοὺς εἰς πηγάτον ὕλης γέμοντα, χαλεπῶς ἐνυκτέρευον. ὀλίγω δὲ ὕστερον ὁ φρουράρχος ἐπελθὼν, καὶ ζήτησεν τὸν Ἄρατον, ὑπὸ τῶν θεραπόντων ὄξηπατήρη τ' ἐκείνου, δεδιδαγμένων λέγειν ὡς ὄντος ἀποδράς εἰς Εὐβοίαν ἐξέπλωσε. τὰ μὲν τοὶ κριζόμενα, καὶ πῶν ναῶν, καὶ τοῖς φραττοῖς, ἀπέφηνε πολέμια, καὶ κατέχευε μὲν δὲ ἡμέρας οὐ πολλὰς ἐν ἀπορείῃ ὄντι τὰς Ἀρατῶν γίνεταί τις βύτυχια Ρωμαϊκῆς νεῶς ᾧ δ' ἀβαλδύσης κατὰ τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὰ μὲν ὀπί σκεπὴν αἰῶν, τὰ δὲ κρυπτόμοδος διήγη. ἐπλεῖ μὲν οὖν ἡ ναὺς εἰς Συρίαν ἀπέβη δὲ πείσας τὸν ναύκληρον ἄρχη Καρίας ἀφαιρέσειν καὶ διεκομίσει, κινδύνοισι αὐτῆς ὄντι ἐλάττωσι χρεστόμοδος καὶ τάλαντα. ἐκ δὲ Καρίας χροῖα πολλῶν φραττοῖς εἰς Αἴγυπτον, αὐτόθεν τε τὰ βασιλεῖ ἀφαιρέσει πρὸς ἑαυτὸν οἰκείως, ἐπέτυχε, καὶ φραττομοδῶν γραφῆς καὶ πίναξιν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. ἐν οἷς κρίσιν ἔχων ὄντι ἄμουσον ὁ Ἄρατος, ἀεὶ πὶ τῶν τεχνικῶν καὶ ποιεῖται, μάλιστα δὲ Γαμφίλου καὶ Μελέανθου, σιμάγων καὶ κτατόμοδος, ἀπέπελλεν. ἰωφί γὰρ ἐπὶ δόξα τῆς Σικυωνίας μούσης καὶ χρεστογραφίας, ὡς μόνος ἀφαιρέσειν ἐξούσης ὁ καλόν. ὡς τε καὶ Ἀπελλῶν ἐκείνων ἠδὲ θαυμαζόμενον, ἀφαιρέσει καὶ συγγινέσθαι τοῖς ἀνδράσιν ὀπί ταλαίτω, τῆς δόξης μᾶλλον ἢ τῆς τέχνης δέομοδος μετὰ λαβείν. δὲ τὰς μὲν ἄλλας εἰκόνας τῶν τυράννων αἰεῖλεν ὄντι ὁ Ἄρατος, ὅτε πῶν πόλιν ἠλθὲν ὄντι πρὸς τῆς Αἰγύπτου κατὰ Φίλιππων ἀκμάσαντος ἐβουλόσατο πολλῶν χρόνον. ἐξάφην μὲν γὰρ ὑπὸ πνέοντων τῶν πρὸ τὸν Μελέανθον ἄρματι νικηφόρα παρεστῶς ὁ Ἄρατος, Ἀπελλῶν οὐ μετὰ φαιμένον τῆς γραφῆς, ὡς Πτολεμαῖον ὁ φραττοῖς ἰσώρηκεν. ἰωφὲ δὲ ὄντι ἔργον ἀξιοθέατον, ὡς τε καὶ ἀφαιρέσει τὸν Ἄρατον ὑπὸ τῆς τέχνης, αὐτῆς τε μίσει τὰς πρὸς τοῖς τυράννοις ὄξηζόμενον, κελύειν καταιρεῖν. τὸν οὖν ζαγράφον Νεάλκη, φίλον ὄντι τῆς Ἀρατῶν, παραιτέσθαι φασὶ, καὶ δακρύειν. ὡς δὲ ὄντι ἐπέειπεν, εἰπεῖν ὅτι τοῖς τυράννοις πολεμητέον, οὐ πῶν τῶν τυράννων. Εἰσάω μὲν οὖν τὸ ἄρμα καὶ τὴν νίκην, αὐτῶν

deleat Palmer.

A. Ceterum elucebunt hęc per exempla. At Aratus postquam se ciuitatemque suam coniunxit Achæis, equo merens, à magistratibus obedientiæ causa dilectus est, quod, quamuis tantas accessiones reipub. dedisset, nomen suum & patriæ vires: obsequentem tamen se vt gregarius aliquis exhiberet prætori annuo Achæorum, quicumque is, siue Dymæus, siue Tritensis, siue ex minore forte oppido foret. Allata etiam fuit ei pecunia dono à rege Ptolemæo viginti quinque talenta. Hanc cepit quidem Aratus, sed acceptam egenis ciuibus suis cum in alia, tum ad redimendos captiuos dilargitus est. Quia vero placari non poterant exules, qui prædiorum suorum possessores fatigabant: venit ciuitas in periculum extremum exitii. Quare vnicam spem videns Ptolemæi liberalitatem, perrexit nauigare, & rogare regem vt argento sibi ad conciliandam ciuitatem suam subueniret. Soluit ex Methone supra Maleam, vt illinc cursum faceret. Gubernatore autem acri vento ingentes voluenti ex pelago fluctus permittente nauem ablatu, ægre Adriam decurrit, oppidum hostile. Si quidem tenebatur ab Antigono & præsidium habebat: quâ maturans deuitare, egressusq; nauis relicta recessit procul à mari, atq; eum vnus comitatus amicus est Timanthes. Hi coniecerunt se in locū nemorosum, vbi duriter noctē trāsere. Mox superueniens præsidii præfectus Aratum inuestigauit. verum deceptus est ab illius seruis: qui docti erant dicere modo eū profugisse, atq; in Eubœam vela fecisse. nauē tamen cum onere & famulatio eius hostilē declarauit & retinuit. Paucis post dieb. consilio destituto Arato offertur forte fortuna nauis Romana quæ ad eum locū appulit: quo nunc speculatu ascendebat, nunc causa sui recondendi debebat. Ea nauis cursum habebat in Syriā. Hanc conscendit, inducto nauclero vt vsq; ad Cariā deportaret se. Iactatus est aut periculis iterum in salo haud minoribus. Ex Caria vero transfuectus longo spatio in Ægyptum, regē conuenit, iam pridē sibi beneuolū, q; picturis & tabulis Græcis eum honoraret. In quibus quia iudiciū habebat Aratus non inscitum, assidue aliquid ei quod artificio & elegantia præstaret, Pamphili imprimis & Melanthi, colligens & comparans, mittebat. Florebat. n. gloria etiā tum Sicyoniæ artis & elegantis picture, velut quæ nitore retineret sola illibatu: vt vel Apelles ille iam celebris eo se contulerit, ac quo consuetudine aliquandiu cum illis viris haberet, talentū iis mercedis dederit, vt in existimationis magis quā artis eorū veniret societate. Quapropter imagines Aratus cæteras tyrannorum, quum liberasset ciuitatem, sustulit: de Aristrato, qui viguit Philippiæuo, diu deliberauit. Pictus fuit ab omnibus Melanthi affeclis, currui triumphali, quo vhebat victoria, assistens Aristratus: cui tabulæ, vt Ptolemon Periegetes memoriæ prodidit, manū apposuit Apelles. Erat opus nobile adeo vt flecteretur ab arte Aratus, rursus tyrannorum odio stimulat⁹ detrahi præcepit tabulam. Ibi pictorem Nealcem perhibet, Arati amicū, lacrymabundū pro tabula deprecatū. Vt eū non mouit, ibi cū tyrannis dixisse bellū gerendū, non cum imaginibus tyrannorum. Omittamus igitur, inquit, currum & victoriam,

ipsum tibi praestabo Aristratū ego, ut tabula cedat. Quod quū permisisset Aratus, expunxit Nealces Aristratum: eius loco palmam subiecit. nihil aliud ausus fuit adicere. Pedes deleti Aristrati delituisse ferunt sub curru. Ob hec ergo fuit regi Arat' charus, cognitusq; ab eo longe magis animū eius deuinxit sibi, accepitq; dono ciuitati suę centū quin quaginta talenta. ex quibus quadraginta statim secum auferens, in Peloponnesum nauigauit. Reliqua per portiones diuisa misit deinceps ei rex minutatim. Erat igitur magnificū vel tantum ciuibus argenti parasse, cuius exigua portione alii duces & concionatores accepta redempti à regibus ius violabant, addicebant se obnoxios, patriasque suas propinabant. Enimvero magnificentior hac pecunia fuit comparata pauperibus cum diuitibus reconciliatio cōcordiaque, populo autem vniuerso salus & securitas. Iam suspicienda erat illius tanta in potentia moderatio. Siquidem creatus ad exulum querelas componendas disceptator cum libera prorsus potestate & arbitrio, non suscepit id solus, sed allegit sibi quindecim ciues, quibuscū multo labore & ingenti negotio confecit ciuibus inter se cōcinnauitq; amicitiam atque concordiam. Quorum gratia non publice modo tota ciuitas meritis honoribus remunerauit eum, verum etiam exules priuatim statuat ei ex ære posuerunt, cui hoc elegium inscribere,

*Consilia & pugna tum virtus nota Pelasgis,
Herculis ad cippos innotuere viri.
Fiximus in patriam sed nos tua signa reducti,
Iustitia memores dulcis Arate tuae,
Propitiis superis seruatoris. tua enim illa
Fortuna leges restituit patriæ.*

His rebus gestis inuidiam quidē ob beneficia Aratus ciuilem vicerat. Rex vero Antigonus anxius eius causa, cupiensq; vel traducere totū beneuolētia ad se, vel ab eo alienare Ptolemæū, cum aliā munificentiam satis abhorrenti ostēdit, tum diis Corinthi sacrificans portiones misit Sicyonē ad Aratum: ac super cœnam multis accumbentibus in medium loquutus, Censebam, inquit, iuuenē hunc Sicyonium ingenio esse liberali tantum ac ciuium suorum cupidum: verum videtur morum etiam & negotiorum idoneus index esse regionū. quippe ante despiciebat nos ex spē suspēsus externa, opesq; stupebat Ægyptias, elephantos, classes, aulas audiens: nunc postquam interius omnia ibi contemplatus est tragœdiam esse & vmbra, totum se ad nos aggregauit. Ac iuuenem ipse cōplector, statuiq; opera eius vbiq; vti, & vobis iubeo ut pro amico eum habeatis. Ex hisce verbis capta ansa inuidi & maleuoli, certauerunt inter se scribendis epistolis, multaque & grauia Ptolemæo de Arato significauerunt. vnde misit ille exoptatum cum eo. Atque exoptatis his & flagrantibus, ad quas magno ardore contenditur, regum & tyrannorum amicitias tantum coniunctum erat liuoris & malignitatis. At Aratus prætor primum ab Achæis creatus obiectam Locridem & Calydoniam populatus est. Bœotiis vero decem milibus militum suppetias ferens venit post pugnam, qua ab Ætolis fuerunt ad Chæroneam fusi.

Διαπύρις ἑξ ἑσθλοῦ ἀνδραῖς ἐρώδι φιλίας βασιλέων καὶ τυράννων, ποσὺν τὸν παρὰ τὸν φόνου καὶ κακότητος. ὁ δὲ Ἀράτος ἀρετῆς φρατῆρὸς ὁ παρὸν ὑπὸ τῷ Ἀχαῖν, πλὴν αἰτιπέρας Λοκίδα καὶ Καλυδονία ἐπέστησε Βωιωτῆς ὁ μετὰ μυσίων φρατῆρῶν βυθηῶν, ὑπέστησε τῆς μάχης ὑπὸ Αἰτωλῶν παρὶ Χαίρωνεια ἠτήθησαν.

A αὐτὸν δὲ σὺ παρέξω τὸν Ἀείρατον ἐγὼ τῷ ἀρχαρχοῦντα τῷ πίνακτι. ὅστις τρέψαντις οὖν τῷ Ἀράτου, διείληφεν ὁ Νεάλκης τὸν Ἀείρατον εἰς δὲ τὴν χῶρον φοίνικα μόνον ἐπέγραψεν, ἄλλο δὲ ὅσῳ ἐτόλμησε τῷ ἀβαλεῖν. τοῖς δὲ πόδας ἐξαλείφομεν τῷ Ἀείρατου ἀγαλατῆν ὑπὸ δ' ἄρμα λέγεισιν. ἐκ τε δὲ τούτων ὁ Ἀράτος ἠγαπᾶτο, καὶ διδοὺς πείρα, ἐπὶ μᾶλλον ἤφατο τῷ βασιλέως, καὶ δωρεὰν ἔλαβε τῆ πόλει πενήτην καὶ ἕκαστον τάλαντα καὶ τούτων τεσσαράκοντα μὲν ἕξ ἑαυτῷ καὶ ἕκαστον εἰς Πελοπόννησον κατήρε, τὰ δὲ λοιπὰ διελὼν εἰς δύοσις ὁ βασιλεὺς ὑπερον κατὰ μέγεθος ἀπέσφλεν. ἡ μὲν οὖν μέγα καὶ ὁ χεῖματῶ παύτα ποιεῖται τοῖς πολίταις, ὅσων σμικρὸν μέγεθος ἄλλοι φρατῆρῶ καὶ δημαγωγῶ λαμβάνοντες τῷ ἀ βασιλέων, ἠδὲ κίω, καὶ κατεδουλοῦτο καὶ παρὲν αὐτοῖς τῶ πατείδας. μείζων δὲ ἢ ἀφ' ἑαυτῶ χεῖματων τούτων κατασκάδαδῆσα τοῖς μὲν ἀπὸ τοῖς πλοῖσις ἀγλύσις καὶ ὁμοιοια, τὰ δὲ δὴ μὴ πρὸς σωτηρία καὶ ἀσφάλεια. θαυμαστὴ ἢ τῷ ἀνδρὸς ἐν διωμάει παύτη μετεώτης. ἀποδειχθεῖς ὁ ἀδικοῦ ἀφ' ἀλλοκτῆς καὶ κίω ὅλως ἐπὶ τῶ φυγάδικῆς οἰκονομίας μόνος, οὐχ ὑπέμεινεν. ἀλλὰ πεντηκῆ-

C δεκά τῶ πολιτῶν παρὰ κατέλεξεν ἑαυτῶ, μεθ' ὧν ποῖα πολλῶ καὶ μεγάλας φραγματείας κατεργάσατο καὶ σιμῆρῶσε φιλίας καὶ εἰρήνῃ τοῖς πολίταις. ἐφ' οἷς οὐ μόνον κινήσιν συμπαρῆτες οἱ πολῖται ἡμᾶς ἀπέδωσαν αὐτῶ παρὰ σασ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίαν οἱ φυγάδες, εἰκὼνα χαλκίῳ ἀισήσαιτες, ἐπέγραψαν τὸδε τὸ ἐλεγίον,
Βουλαὶ μὲν καὶ ἀέθρα, καὶ αἰ παρὶ Ἑλλάδος ἀλκῆ,
Τούτῳ ἀνδρὸς εἰλας πλάττεται Ἡρακλέους.
Ἀρμῆς δὲ εἰκὼν Ἀράτε τετῶ, νόσιο τυχόντες,
Στάσα μὲν, δὴ τ' ἀρετῆς ἠδὲ δικαιοσύνας,

D Σωτήρης, σωτήρη θεοῖς, ὅτι πατείδι τῶ σα
Δαίμον ἴσον, θεῖα τ' ὅπασας δῖνομῖαν. ταῦτα ἀφ' ἀρχαρχοῦ οἱ Ἀράτος, τῷ μὲν πολιτικῶ φόνου μείζων ἐγχεῖται ἀφ' ἑαυτῶ καὶ Ἀντίγονος δὲ ὁ βασιλεὺς, διωμόμος ἐπ' αὐτῶ, καὶ βουλόμος ἢ μετᾶ τῶ ὅλως τῆ φιλίας παρὰ αὐτὸν, ἢ ἀβαλεῖν παρὰ τὸν Πτολεμαῖον, ἄλλας τε φιλανθρωπίας ἐπέδεικνυτο μὴ πρὸς παρὰ σασ, καὶ θύων θεοῖς ἐν Κορίνθῳ, μερίδας εἰς Σικυῶνα ὅ Ἀράτω διέπεμπε καὶ τῶ τὸ δειπνον, ἐσιμῶν πολλῶν, εἰς μέσοι φηγξάμος, ὡ μίω (ἐφη) τ' Σικυῶνιον τῶ τὸν νεαῖσιν ἐλθε-

E εἰον εἶ) τῆ φύσει μόνον καὶ φιλοπολίτῳ ὁ δὲ καὶ βίων ἴοικε καὶ φραγματῶν βασιλικῶν ἰχθῶς εἶ) κειτῆς. παρὰ τῶ ἢ ἢ μᾶς ὑπερώρα, τ' ἐλπίσιν ἕξω βλέπων, καὶ τὸν Αἰγυπτιον ἐθαύμαζε πλούτον, ἐλέφαντας καὶ εἰλας καὶ αὐλας ἀκρῶν. νωὶ ὅ ὑπὸ σκίω ἐωρακῆς πρὸς τὰ ἐκ φραγῆματα, φραγῆματῶ ὅλα καὶ σκίω φραγῆματῶ, ὅλως ἡμῖν παρὰ σασ. χάρηκε. αὐτῶς τε οὖν ἀποδέχεται τὸ μείρακιον, ἐρωκῆς εἰς ἀπὸ τῶ χεῖματῶ, καὶ ἡμᾶς ἀξία φίλον νομίζειν. πύπυς τοῖς λόγῶις ὑπὸ τῶ λαβόντες οἱ φησιν καὶ κακῆτῆς, διημιλλῶντο τῶ ἐπιστολῶν ἀλλήλοισ, πολλὰ καὶ διε-

F χερῶ καὶ τῶ Ἀράτω τῶ Πτολεμαῖῳ γράφοντες, ὥστε κακῆτον ἐγκαλοῦντα πέμψαι τῶ μὲν οὖν φραγματῶ καὶ κακῆτῆς. ὁ δὲ ἀπὸ τῶ παρὰ τῶ φόνου καὶ κακῆτῆς. ὁ δὲ Ἀράτος ἀρετῆς φρατῆρὸς ὁ παρὸν ὑπὸ τῷ Ἀχαῖν, πλὴν αἰτιπέρας Λοκίδα καὶ Καλυδονία ἐπέστησε Βωιωτῆς ὁ μετὰ μυσίων φρατῆρῶν βυθηῶν, ὑπέστησε τῆς μάχης ὑπὸ Αἰτωλῶν παρὶ Χαίρωνεια ἠτήθησαν.

Α'βοιωκείτου π' τ'βοιωτάρχου κ' χιλίων σ' αὐτῶν πεσόντων. οὐκ αὐτῶν ὕψιστον, αὐτῶν στρατηγῶν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν τὸν Α' κροκείνον παρῆεν, οὐ Σικυωνίων οὐδ' Α' χαίων κηδόμενος, ἀλλὰ κρινέτω π' τ' τῆς Ἑλλάδος ὅλης τυραννίδα τὴν Μακεδόνων φερούσαν ἐκείτην δεξιάσθαι Δ' αἰσοῦμενος. Χάρης μὲν γὰρ ὁ Α' θωμάς ἐν τῇ μάχῃ πρὸς τοὺς βασιλέως στρατηγούς ἐτυχίησας, ἐξέσχε τῶν δὴμων τῶν Α' θηναίων ὡς νενικήκει τῆς ἐν Μακεδονίᾳ μάχης ἀδελφῶν. τούτῳ δὲ τὴν παρῆεν οὐκ αὐτῶν ἀμέγροισι ἀδελφῶν πρὸς εἰπὼν τῆς Πελοπίδου τῆς Θηβαίου καὶ Θερασβούλου τῆς Α' θωμάου τυραννοκτονίας. πλὴν ὅτι τῶν μὴ πρὸς Ἑλληνας, ἀλλὰ ἐπακτῶν ἀρχῶν γεγονέναι καὶ ἀλλόφυλον, αὐτὴ διώκεται. ὁ μὲν γὰρ Ἰαθμός ἐμφράσων τὰς θαλάσσας, εἰς τὸ αὐτὸ σπᾶναι τῶν πόσων καὶ σπᾶσθαι τὴν ἡπειρὸν ἡμῶν ὁ δὲ Α' κροκείνος, ὑψηλὸν ὄρος, ἐκ μίσης ἀπαπεφυκῶς τῆς Ἑλλάδος, ὅταν λάβῃ φερούσαν, εἰς αὐτὴν καὶ ἀποκρίπται τὴν εἰς τὸν Ἰαθμόν πᾶσαι ἐπιμιξίῶν τε καὶ παρόδων καὶ στρατιῶν, ἐργασίας τε καὶ γῆν καὶ καὶ θάλασσαν. καὶ ἕνα κόρυμβον ποιεῖ, τὸν ἀρχοῦσα, καὶ κατέχοντα φερούσα ὁ χειρῶν. ὡς τε μὴ παύσονται δοκεῖν τὸν ἰεώτερον Φίλιππον, ἀλλ' ἀληθῶς ἐκείσθαι πέδας τῆς Ἑλλάδος τὴν Κορινθίων πόλιν πρὸς ἀναρρῶν. πᾶσι μὲν αὖτε μετὰ χιλιῶν ὁ τόπος, αἰεὶ δὲ βασιλευσὶ καὶ διωκῶσιν. ἡ δὲ Α' νηρόνου σπουδὴ πρὸς αὐτὸν ὁδὸν ἀπέλειπε πᾶσι τῶν ἐμμανεσάτων ἐρώτων, ἀλλ' ὅλος ἀνήρητο τῆς φροντίσιν, ὅπως ἀφαιρήσεται δὲ λατὸς ἰχθυῶσας. ἐπεὶ φανερῶς ἦν ἡ ἐπιχείρησις ἀνέλπιστος. Α' λεξάνδρου γὰρ ὕψ' ὄν τὸ χειρῶν ἦν, ἀποθανόντος (ὡς λέγεται) φαρμάκῳ ὡς αὐτῶν, Νικίας δὲ τῆς ἐκείνου γυναικὸς ἐπὶ τῶν στρατηγῶν ἡρωδῶν, καὶ φυλακῆσθαι τὸν Α' κροκείνον, ὁ δὲ ὑποπέμπων Δημήτριον τὸν υἱὸν αὐτῆς, καὶ γλυκείας ἐλπίδας εἰδιδὸς γάμον βασιλικῶν καὶ συμβιώσεως, πρὸς οὐκ ἀνδρῶς ἐτυχίη γυναικὶ πρὸς οὐτὴν μετὰ κίον, αὐτῶν μὲν ἠρήκει, τῶν παρὰ χηρῶν μὲν, ὡς πρὸ ἀλλοτρίων τῶν δελεασμάτων ἐπ' αὐτῆ τὸν δὲ τόπον οὐ πρὸς ἐκείνην, ἀλλ' ἐγκρατῶς φυλακῆσθαι, ἀμειλίγη φερούμενος, ἔθηκε γάμοις αὐτῶν ἐν Κορίνθῳ, καὶ θεῶν ἐπέτελει, καὶ πότις σπᾶναι καὶ ἡμέραν, ὡς αὐτῶν μάλιστα παύσειν καὶ σχολάζειν τὴν Δ' αἰσῶν ὑψ' ἡδονῆς καὶ φιλοφροσύνης ἀφεικῶς. ἐπεὶ δὲ χειρῶν ἦν ἀδύνατος Α' μοιβέως ἐν τῶν θεῶν, παρέπεμπε τὴν Νίκαν αὐτὸς ἐπὶ τὴν θεῶν ἐν φορέῳ κεκοσμημένῳ βασιλικῶς, ἀγαλλομένην τετὴν πμῆ καὶ πορρωτάτω τῆς μέλλοντος ἔσθαι. ἡρωδῶν ὁ τῆς ὁδοῦ τῆς ἐκείνου τὴν αἰὼν φέρουσα, ἐκείνην μὲν ἐκέλευε πρὸς αὐτὴν εἰς τὸ θεῶν, αὐτὸς δὲ χαίρειν μὲν Α' μοιβέα, χαίρειν δὲ τοῖς γάμοις ἑάσθαι, αἰτῆ πρὸς τὸν Α' κροκείνον, ἀμιλλώμενος παρ' ἡλικίας καὶ κεκλεισμένῳ τὴν πύλιν δ' ὄρων, ἕκαστῃ τῇ βακτηρίᾳ, κελθῶν αἰοίαν. οἱ δὲ ἐνδὸν αἰετῶσαν καταπλαγῆτες. οὕτω δὲ τῆς πότις κροκείνας, οὐ κατέσχευεν αὐτὸν, ἀλλ' ἔπεινε παύσθαι ὡς χαρᾶς ἐν τοῖς τειωτοῖς, καὶ δὲ ἀγροῦσι, αὐλητικῶν δ' ἔχων, καὶ θεοφάτοις πρὸς ἐκείνην, ἀνὴρ γέρον καὶ τηλικαύταις στρατηγῶν μεταβολαῖς κηρημῶν, ἐκώμαξε, δεξιουμῶν καὶ πρὸς ἀναρρῶν τοῖς ἀπορρωτῶσιν. οὕτως ἄρα καὶ λύπης καὶ φόβου μᾶλλον ἐξέστη καὶ σάλλον παρέχει τῇ ψυχῇ τὸ χαίρειν, ἀλλ' ὁ λογισμὸς πρὸς ἀναρρῶν. ἀλλὰ γὰρ Α' νηρόνους μὲν (ὡς πρὸ εἰρηται) κηρημῶν τὸν Α' κροκείνον, ἐφύλαττε μετὰ τῶν ἄλλων οἷς ἐτίθετο μάλιστα, καὶ Περσῶν ἐπιτήσας ἀρχοῦσα τὸν φιλόσοφον.

A vbi Abœocritus Bœotarches cum mille militib. Bœotiis cecidit. Insequenti anno iterum prætor factus Acrocorinthum instituit occupare: nō quo Sicyoniis prospiceret vel Achæis tantū, sed quod cōmunē totius Græcię dominatum, Macedonum præsidium, exigere in delibere. Chares enim Atheniensis, quum victoriam acie quadam de regis Persarum ducib. reportasset, scripsit populo Atheniensi pugna se Marathonix germana victoriã reportasse. Hoc vero factum non erraueris si Pelopidæ Thebani & Thratybuli Atheniensis excidio tyrannorum nuncupes germanum: nisi quod hætenus hoc, quia non contra Græcos, sed contra aduentitiū & peregrinum dominatum est perpetratum, excellat. nam Isthmus intercludēs maria, hoc loco continentē nostram connectit & committit: Acrocorinthus autē, excelsus mōs, ex media exurgens Græcia, vbi præsidio infessa est, impedit & excludit vniuersam in Isthmū quæ sita est, cōmerciis & transitu & expeditionib. & negotiationib. terra mariq;. quorū habet vnus arbitriū præfectus, & qui eam arcē præsidio tenet: vt non ioco Philippus minor videatur, sed vere solitus Græcię cōpedes Corinthiorum urbē appellare. Itaq; locus ille cum omnib. in oculis erat, tum semper regibus & dynastis, Antigonivero cupiditas illius potiundi non concedebat in sanissimorum amorū motui. Quippe totus iis cogitationibus erat intentus quemadmodum dolo illū adimeret obtinentibus. nam tentare aperte, vanum erat. Igitur Alexandro, cuius in manu erat arx, sublato ab eo, vti fama tenebat, venenis, Nicæam vxorem eius, quæ res administrabat & stationem in Acrocorintho habebat, illico Demetrium filium ad eam submittendo, ac lætam spem ostentando regiarū nuptiarum & connubii, (nec ingratum hoc erat mulieri ætatis prouectioris colloquiū) cepit, filio in eam quasi etca aliqua adhibito. Cæterum quia locum illa non dimittebat, sed acri sepiebat custodia: flocci facere hunc fingens, nuptias eorum Corinthi celebravit, ludosque edidit, & conuiuia agitavit quotidie: vt qui maxime ad ludos & otium animum ex lætitia & hilaritate laxet. Vbi tempus fuit vt cantaretur in theatro carmen amœbæum, ipse Nicæam ad spectaculum in lectica regaliter adornata deduxit, exultantem eo honore & remotissimam ab eo quod impendebat. Vt ad diuerticulum peruenit viæ quæ ad arcem fert, iussit illam præire ad theatrum. Ipse salutem cantori, salutem nuptiis dicens, Acrocorinthum præter ætatem connitens scandit. Vbi oblertam offendit portam, baculo pulsans aperiri præcepit eam. Statio obstupescens aperuit. Ita loco potitus, non potuit sibi moderari quin inter tibi-cinas in viis & foro exultans præ gaudio, potaret, coronasque in capite gestans senex & tantis reum versatus voluminibus comestaretur, complectereturq; & salutaret obuios. Ita supra mærorem & timorem aufert agitaturq; mætem oblatū sine ratione gaudium. At vero Antigonus occupatum, vt est supra dictum, Acrocorinthū sepsit præsidio cum aliorum quibus maximam fidem habebat: ium Persarum philosophum imposuit præfectum.

Aratus vero Alexandro adhuc superstite eā arcē ag-
 gressus est capere: verū societate inter Achæos &
 Alexandrū inita, destitit. tunc vero aliā de integro
 consilii sui occasione accepit huiuscemodi: Erant
 Corinthi fratres quatuor, origine Syri. quorum v-
 nus, nomine Diocles, in atce stipēdia faciēs dege-
 bat: tres alii intercepta regiā pecunia Sicyonē se ad
 argentarium contulerūt Ægiā, cuius opera vteba-
 tur in scriptura Aratus. Hi mox partē auri distraxe-
 rūt, reliquum vnus eorū Erginus eo ventitans oc-
 culte permutauit. Hinc factus Ægiæ familiaris, at-
 que ab eo in sermone deductus, de arce narravit,
 dum ad fratrem ascendit, animaduertisse se obliquū
 incisum rupi vndiq; abscessisse callē, qui duceret ad
 certū locum qua humilimus arcis murus inēdifi-
 catus esset. Quū deridens illum diceret Ægias, Et
 vos, homo præclare, ob modicū auri labefactatis
 regia negotia, quum vnā horā valeatis ingēti pecu-
 nia videri. Annō furib. itē vt pditoribus deprehē-
 sis mors est semel pposita: Arridēs Erginus in præ-
 sentia pactus est Diocle fratre tentaturum. nā aliis
 fratrib. nō admodum dicebat se credere. Modico
 tēporis spatio reuersus, pmittit Aratū se ad murū
 ducturum qua fastigiū eius pedes quindecim nō
 excederet, atq; ad reliqua operā cum Diocle præ-
 stiturū. Decidit autē cum illis Aratus, si rē ex sen-
 tentia gessisset, sexaginta talentis: sin ab incepto
 decidisset, atq; incolumis cum illis euassisset, vt x-
 des vtriq; & talentum daret. Quia vero deponēda
 apud Ægiam in vsū Ergini erant ea sexaginta ta-
 lenta, Aratus autem neq; habebat ipse, neq; vole-
 bat scenori acceptis consilium odorandum alteri
 præbere: multa pocula ex suis sumpsit & mundum
 vxoris, eaq; Ægiæ pignori pro hac pecunia oppo-
 suit. Quippe animo erat hic vsq; adeo celfo, tanto-
 que præclarorum factorum flagrabat amore, vt
 quum Phocionē sciret & Epaminondam Græco-
 rum iustissimos atque optimos habitos eo fuisse
 quod ampla munera respuissent, neque à virtute
 pecuniæ gratia discessissent: ipse impedere & ero-
 gate etiam in hac in quibus periculum vnus pro
 omnibus adibat, vel consiliorum insciis, non du-
 bitauit. Quis igitur non miretur & faueat etiam
 nunc illius animi magnitudini, qui summa tam
 grandi tantum comparauit discrimen: ac res suas
 quas habebat charissimas, pignorauit, vt ad hostes
 nocte introductus dimicaret de capite, neq; quic-
 quam ab iis pro quibus illa agebat, nisi spem, pi-
 gnori acciperet glorię? Rem sua sponte ancipitem
 error quidam qui initio interuenit per impruden-
 tiam, efficit ancipitiorem. Siquidem seruus Arati
 Technon missus cum Diocle est vt murum con-
 sideraret. Non aspexerat hic ante Dioclem, sed fa-
 ciem eius & speciem existimabat ex notis quas si-
 gnificarat ei Erginus, tenere se, crispis capillis, ni-
 gro colore, & imberbem. Igitur profectus ad præ-
 finitum locum, Erginum, qui cum Diocle ven-
 turus extra portam erat, operiebatur pro loco quē
 Ornitha appellant. Inter hæc maximus natu fra-
 ter Ergini & Dioclis, nomine Dionysius, non par-
 ticeps neque conscius ceptorum, sed Diocli affi-
 milis, transibat forte illac. Technon veto simili-
 tudine cum signis figuræ motus, quæsiuit ex ho-
 mine ecquid ei cōmerciū cū Ergino intercederet.

A ο δὲ Ἀρατος ἐπὶ μὲν καὶ Ἀλέξανδρον ζῶντος ἐπιχείρησε τῆ
 πατειδί: ἡγομένης δὲ συμμαχίας τοῖς Ἀχαιοῖς πρὸς τὸν
 Ἀλέξανδρον, ἐπαύσατο. τότε δὲ αὐτὸς εἰς ἑσπέρην ἐπέ-
 ραν ἔλαβε τὸ πρῶτον πιαύτω. ἦσαν δὲ Κε-
 εῖθα τέσσαρες ἀδελφοί, Σύρι δὲ ἄλλοι, ὧν εἰς ὄνομα Διο-
 κλῆς ἐν τῷ φρουρίῳ μιᾶς πόλεως διέτριβεν. οἱ δὲ τρεῖς κλέ-
 φαντες βασιλικὴν χρυσίον, ἄλλον πρὸς Ἀγίαν εἰς Σικωά-
 να, μὴ ἀποπέριττον δὲ ἀφ' ἧς ἔργασίαι ὁ Ἀρατος ἐχρῆτο. ἢ
 μέρος μὲν διδύς διέθεντο τῷ χρυσίῳ, ὁ δὲ λοιπὸν εἰς αὐτῶν
 Ἀργίνος ἐπιφοιτῶν ἡσυχίαν κατηλλάσθην. ἐκ δὲ τῆς ἡμέ-
 ρης τῆς Αἰγίας σιωπῆς, ἐπεὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν ἀναβαίνων πρὸς τὸ
 κρημνάδες, ἐν τομῇν κατεσκεύεαι πλάγιαν, ἀγροσθῆ
 χθαμαλώτατον ἐπακροδύμηται τῷ φρουρίῳ τὸ πείχος.
 πρὸς παίζαντος δὲ αὐτῶν τῶν Αἰγίᾶ, ἢ εἰπόντος, εἶπα δὲ βέλ-
 πει, ἀφ' οὐκ ἐπὶ τῷ χρυσίῳ ἀνασπᾶτε τὰς βασιλικὰς
 πρῶτας, διδάμνησι μίαν ὥραν πολλὰν ἀποδοῦναι χρυσίον,
 ἢ γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῖς χρυσίοις καὶ πρὸς δόταις ἀλοδοσι, ἀπαξ ἀ-
 ποδοῦναι ὑπάρξει; γέλασας ὁ Ἐργίνος, τότε μὲν ὁμολόγησεν
 ἀποπειρᾶσθαι τὸ Διοκλέους: (τοῖς γὰρ ἄλλοις ἀδελφοῖς μὴ
 πρὸς τὴν πατεύειν) ὀλίγαις δὲ ὑστερῶν ἡμέραις ἐπὶ πρὸς τὸν
 πείχον τὸν Ἀρατον ἀξίον πρὸς τὸ πείχος, ὅπου δὲ ὕψος ἔμει-
 ζον ἢ πεντεκάθεκα ποδῶν, καὶ τὰλλα συμπερᾶξεν μετὰ
 τῷ Διοκλέει. ὁ δὲ Ἀρατος ἐκείνοις μὲν ἐξήκοντα τάλαντα
 δώσειν κατὰ νόμον ὁμολόγησεν ἢ δὲ ἀποτύχη, σωθῆναι δὲ μετ'
 ἐκείνων, οἰκίαν ἑκατέρω καὶ τάλαντον. ἐπεὶ δὲ ἔδει τῷ
 Αἰγίᾶ τὰ ἐξήκοντα τάλαντα κείσθαι τοῖς πρὸς τὸν Ἐργίνον,
 ὁ δὲ Ἀρατος, οὐτε αὐτὸς εἶχεν, ἔτε ἐβούλετο δανειζόμενος
 ἀθήσθην ἐτέρω τῷ πρῶτον πρῶτον, λαβὼν τῶν ἐκ πω-
 μάτων τὰ πολλὰ καὶ τὰ χρυσία τῶν γυναικῶν, ὑπέθηκε τῷ
 Αἰγίᾶ πρὸς τὸ πείχον. ὁ δὲ οὕτω γὰρ ἐπήρητο τῆς ψυχῆς, καὶ
 πρὸς τὸν Ἐργίον τῶν κελῶν πρῶτον εἶχεν, ὥστε τὸν Φωκίω-
 να καὶ τὸν Ἐπαμεινώνδην ἐπιτάμνητος Ἐλλήνων δικαστοῦ τὸς
 καὶ κερπίστους γενεῆναι δικαστῶν, ἐπὶ τῷ δικάσασθαι δα-
 ρεῖς μεγάλας, καὶ μὴ πρῶτον χρυσίων τὸ κελόν, αὐ-
 τὸς εἰς ταῦτα δαπανᾶσθαι κρύφα καὶ πρῶτον φέρειν ἐν
 οἷς ἐκινδύνωθε μένος ὑπὲρ πρῶτον, ὅσδε εἰδότες τὰ πρῶτον
 τόμνα, ἢ εἴπο' ἴσ' ἂν γὰρ αὐτῶν ἀναμάσειε καὶ σωμαγωγίσηται
 ἐπὶ τῷ τῆς μεγαλοψυχίας τῶν ἀνδρῶν, ὡς κελῶν χρυσίων
 πρῶτον κινδύωνι πηλικότων; καὶ τὰ πρῶτον δικαστῶν
 τῶν κτημάτων ὑποπθέντος, ὅπως παρειαχθεῖς νυκτὸς εἰς
 τοὺς πολεμίας, ἀγαναγίσσεται πρὸς τὴν ψυχῆς, ἐρέχου λα-
 βὼν πρὸς ἐλπίδα τῶν κελῶν παρ' αὐτῶν, ἄλλο δὲ ὅσδε; ἦσαν
 δὲ καὶ αὐτῶν ἐπισφῆν πρὸς πρῶτον, ἐπισφῆν λαβὼν ἐ-
 ποίησεν ἀμαρτία τις, διδύς ἐν τῷ πρῶτον συμβᾶσα δι' ἀγνοίας. ὁ
 γὰρ οἰκίτης τῶν Ἀρατῶν Τέχων ἐπέμψθη μὲν ὡς μὲν τῷ Διο-
 κλέει κατασκευάσει τὸ πείχος: ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' Διο-
 κλέει πρὸς ἐπιτυχικῶς κατ' ὄψιν, ἀλλὰ πρὸς μορφῆν
 αὐτῶν καὶ ὁ εἶδος δοκῶν κατέχευε εἰς ὧν ὁ Ἐργίνος ἐπεσήμη-
 νεν, οὐ λοκόμην καὶ μέγαν χρυσίον καὶ ἀγροσθῆ. ἐλθὼν οὖν
 ἔπειθ' ὅπου σιωπετέσκετο, τὸν Ἐργίνον ὡς ἀφίξομαι μετὰ τῷ Διο-
 κλέει, ἀέμεινε πρὸς τῆς πόλεως, πρὸς ἑκατομῶν Ὀρρι-
 θος. ἐν δὲ τούτῳ πρῶτος ἀδελφὸς Ἐργίνου καὶ Διοκλέους,

ὄνομα Διοίουσιος, οὐ σιωπεδῶς πρὸς πρῶτον ὅσδε κριναντῶν, ἴμοιος δὲ τῷ Διοκλέει, πρῶτον κατὰ τύχην. ὁ δὲ Τέχων
 πρὸς τα σημεῖα τῆς μορφῆς τῆς ὁμοιοτητι κινήσει, ἠρώτησε τὸν Ἀρατον εἶπὶ συμβόλαιον αὐτῶν πρὸς Ἐργίνον εἶπ.

φίσηται, ὃ ἀδελφόν ἐστὶ, πρῶτα πασὶν ὁ Τέχνων ἐπέσθη
 τῷ Διοκλεῖ ἀγαλέμεσθαι, καὶ μήτε πύονμα πύονμος,
 μητ' ἄλλο μηδὲν παροσμείνας τεκμήριον, ἐμβάλλει τε τὴν
 δεξιὰν αὐτῶν, καὶ αὖτις τῷ συγκειμένον παρὰ τὸν Ἐργίνον
 ἐλάλησεν, καὶ κείνον ἀνέκραεν. ὃ δὲ δεξιὰ μὲν αὐτῶν τὴν ἀμαρτίαν
 πρῶτον ἔλεγε, ὡμολόγησεν, καὶ παρὰ τὴν πόλιν ἀναστρέ-
 φασ, ὡς ἦν αὐτοπόπως ἀγαλέμεσθαι. ἡ δὲ ὃ πλησίον ὄν-
 τος αὐτῶν, καὶ μέλλοντος ὅσον οὐκ ἔπαυον Τέχνωνα ἀγαλέ-
 βαίειν, ἀπὸ τύχης αὐτὰς πάλιν ὁ Ἐργίνος αὐτοῖς ἀπήνησεν.
 αἰδομένη δὲ τὴν ἀπάτην καὶ τὸν κίνδυνον, ἀγαθὸς ἔ-
 δήλωσε τῷ Τέχνωνι φεύγειν, καὶ ἀποπληθύνοντες ἀμφότε-
 ροι, ἀρόμα παρὰ τὸν Ἄρατον ἀπέσθησαν. ἔμειν ἄπειρα με-
 τ' ἔλπίσιν ἐκείνος, ἀλλ' ἐπεμύνη δὴ τὸν Ἐργίνον χρυσίον τε
 τῷ Διονυσίῳ καμίζοντα καὶ δευτέρου αὐτῶν σιωπῆν. ὃ δὲ καὶ
 τῷ τὸ ἐπέειπε, καὶ τὸν Διονύσιον ἀγων μετ' ἐαυτῶν παρὰ τὸν Ἄ-
 ρατον ἦλθεν. ἐλθόντα δὲ αὐτὸν ἐκείνι δῖκαν, ἀλλὰ δῆσαν-
 τες ἐφύλαξον ἐν οἰκίσκῳ κατακεκλεισμένον· αὐτοὶ δὲ πα-
 ρεσκεδάζοντο παρὰ τὴν ἐπίπτεσιν. ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς ἐπίμα πύοντα, ἢ
 μὴ ἄλλω δυνάμει ἐκείνου ὅτι τῶν ὀπλων νυκτερῶν,
 αἰαλασῶν ὃ λογάδας τετρακισίους, ἐστὶ ἀδελφεὶ εἰδόμεναι τὰ
 παρὰ τὴν πόλιν, πλὴν ὀλίγων, ἦγε παρὰ τὴν πύλιν τὸ
 Ἡραῖον. ἡ δὲ τῶν ἐπιπέσθησεν ἔξω ἀκμῶν ὄρα, τῶν δὲ κη-
 νός, πρὸς ἑλπίους ἢ ἰούσ ἀμέφελος καὶ καταφανής, ὡς τε καὶ
 φέροντα ὀπλα κατέχθη, ἀπλάμποντα παρὰ τὴν πελῶν,
 μητ' ἐξ ὀφθαλμοῦ ἐλάθον. ἡ δὲ ὃ τὸ παρὰ τὸν ἔξω ὄντων,
 ἀπὸ θαλάσσης αἰέδαμε νέφη, καὶ κατέσχε τὴν πόλιν
 αὐτῶν, καὶ τὸν ἔξω πόρον, ἐπίσιον ἡρόντων. ἐπ' αὐτὰ ὃ οἱ
 μὴ δῖμοι συγκαθίσαντες, ὑπελύοντο τὰς κρητῆδας· (οὐτε γὰρ
 νόσον ποιοῦσιν πολὺν, οὐτε ὀλιθίμασθ λαμβάνουσι, γυ-
 μνοῖς τοῖς ποσὶν αἰετὸν ἀνασῶν τῶν κλιμακῶν) ὃ δὲ Ἐρ-
 γίνος ἐπὶ τὰ λαβῶν νεαρίσκει ἐσαλμύροις ὁδοὶ ποικίλως, ἐλα-
 θε τὴν πύλιν παρὰ τὴν πύλιν, καὶ τὸν πυλωρὸν ἀποκνήνισεν καὶ τὸς
 μετ' αὐτῶν φύλακας, ἀματ' αἰ τε κλιμακῶν παρὰ τὴν πόλιν,
 καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀπαρτάσας ἐκείνων αἰδέσας, τὸς
 δὲ ἄλλοις κελύσας ἐπέσθησεν αἰ δυνάμει, τὰ γὰρ τὰς
 κλιμακῶν αἰαρπάσας, ἐγάρφθη τὸ πόλεως, μετ' ἔκαστον,
 ὅτι τὸ ἀκρον, ἡ δὲ παρὰ τὴν ἀκρον, ἀγαθὸν λαοθήσειν, ὡς κατὰ
 τὸν καὶ πῶς ἐπὶ παρὰ τὸν αὐτοῖς ἀπήνησεν αὐτῶν φύλα-
 κῆ τεσσάρων ἀδελφῶν οὐ καθορῶντο. ἐπὶ γὰρ ἦσαν ἐν τῷ
 σκιαζομένη τὴν πελῶν ἐκείνης ὃ παρὰ τὸν πόρον δὲ ἐκείνης
 καθορῶσι. μικρὸν ἔν τῳ παρὰ τὴν πύλιν καὶ οἰκὸς πέδους,
 ἐλθόντες ἐπὶ τὸς ἀδελφῶν κατ' ἐξέει καὶ τρεῖς μὴ αὐτῶν ἐμπε-
 σόντες ἀποπληθύνοντες, ὃ δὲ τέταρτος, πληγῆς ἐξέφει τὴν κε-
 φαλίῳ ἐφυγε, βιῶν εἰδὸν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις. καὶ μετ' ἔπειτα
 αἰ τε σάλπιγγες ἐπέσιμνον, ἢ τε πόλις δὲ αἰετὸν παρὰ τὴν
 γινόμενα. πλήρεις τε ἦσαν οἱ τε γενναῖοι ἀγαθόντων, καὶ
 φάτα πολλά, τὰ μὴ κατὰ τὸν ἦδ ἢ, τὰ δὲ αἰετὸν ἀπὸ τὸ ἀκρον
 παρὰ τὴν ἀκρον καὶ κραυγῆ σιωπῆν τοῦ παρὰ τὸν πόρον ἀσσημος.
 ἐν τῷ τῷ δὲ ὁ μὴ Ἄρατος, ἐμφύς τῇ πορείᾳ παρὰ τὸ κρη-
 μῶδες, ἡμιλλᾶτο, βραδέως καὶ θαλασπέρος ὃ παρὰ τὸν πόρον, καὶ
 κατακρουσῶν, ἀλλ' ἀποπληθύνοντες, τὸς τῶν πόρον πρῶτα πα-
 σιν ἐπὶ δὲ ἄκρον καὶ παρὰ τὴν ἀκρον τὴν τετρακῆσιν, καὶ ἀπὸ πολλῶν ἐλιγμῶν καὶ
 παρὰ τὸν πόρον παρὰ τὸν πόρον παρὰ τὸν πόρον παρὰ τὸν πόρον παρὰ τὸν πόρον
 εἶτα θαυμασὸν οἶον ἢ σελήνη λέγεται ἀγαθὸν λαοθήσειν, καὶ
 ἀπολαβῶσα τῆς ὁδοῦ ὃ χαλεπῶς αἰετὸν σα-
 φιλῶσειν, ἕως ἦλθε τὸς τείχους κατ' ὄν ἐδει πόρον. ἐκεῖ δὲ πάλιν
 σιωπῆσεν καὶ ἀπέκρυψε, νεφῶν σιωπῆσεν. οἱ δὲ παρὰ τὴν
 πύλιν ἐξω παρὰ τὸ Ἡραῖον ἀπολειφθέντες τοῦ Ἄρατου
 φραγῶνται, τελακῆσιν ὃ πληθὺς ὄντες,

A Qui quum fratrem ferret se eius esse, omnino ar-
 bitratus est colloqui se Technon cū Diocle: neq;
 nomen sciscitatus, neq; aliud signum vllum expe-
 ctans, prebuit ei dextram, & de conuentis cum Er-
 gino sermonē instituit, atq; de illis cū percuncta-
 tus est. Ille errorem astute excipiens, in omnib. af-
 sentiebatur, conuertensq; se retro ad urbem inter
 colloquendum sine vlla suspicione progredieba-
 tur. Vbi iam prope portam venit, ac Technonem
 esset ilico correpturus: ecce occurrit eis etiam Er-
 ginus. Qui captionem sentiens & periculū, Tech-
 noni vt fugam caperet nutu significauit, conuici-
 entesq; ambo se in pedes, cursu ad Aratum euase-
 re. Non abiicit ille spē tamen, sed cōfestim misit
 Erginum qui pecuniam Dionysio offerret, oraret
 que vt tegeret rē. Exequutus rem Erginus, Diony-
 sium adduxit secum ad Aratum. Quem vbi semel
 tenuere, non iam dimiserunt: sed inclusum con-
 clauī custodierunt, seq; accinxerunt ad rē aggre-
 diendam. Omnib. paratis, reliquas copias iussit in
 armis excubare. Delectos quadringentos affu-
 mens, neq; hos, paucis demptis, quid pararetur
 conscios, duxit ad portam præter a dem lunonis.
C Tempus erat anni sub adultæ ætatem in plenilu-
 nio, nox serena & lucida. vnde metū etiam mica-
 tia reflexu lunę præbebant arma, ne excubitores
 nõ fallerent. Iam primis vrbi appropinquantibus
 nubes surrexerunt à mari, vrbeq; & circumiecta
 inumbrauere. Ibi cæteri confidentes dissoluerūt
 calceos. Neq; enim strepitum magnum edunt,
 neq; instabilibus falluntur gradibus, qui pedibus
 prehendunt nudis sc̄alas. Erginus septē iuuenes
 ducens secū veste amictos viatoria, applicuit oc-
 culte ad portam. Custodem portæ vnaque statio-
 nem interfecere. Simul sc̄alæ admotæ sunt. ac cẽ-
 tum militibus Aratus raptim transc̄edere mc̄enia,
 atque aliis sequi vt possent iussis, attractisq; ocyf-
 fime sc̄alis, per urbem cum centum illis perrexit
 ad arcem, ouans iam, quod tectus esset, velut cer-
 ta victoria. Progredientibus statio occurrit qua-
 tuor viroꝝ, neque illa eos percepit oculis: quippe
 in vmbra adhuc erant lunæ: sed conspici-
 ebant ipsi obuios. Igitur parietibus quibusdam
 & ruinis ædificiorum tegit se paululum ad cir-
 cumueniendos illos. quorum tres in hos incur-
 rentes cadunt, quartus in capite vulneratus fu-
 git, vociferans intra mc̄enia hostes esse. Breuī
 post cecinerunt tubæ, & ciuitas ad motum con-
 surrexit, refertæque sunt discurrentibus viæ: at-
 que multis luminibus partim ima iam, partim ex
 alto arx collucebat, ac clamor vndique incertus
 accidebat. Interea viæ intentus Aratus, in rupe
 abscissa lente & grauius primum luctabatur:
 quod non teneret callem, sed deflexisset prorsus
 ab eo, qui in saxo abditus atque inumbratus locis
 diruptis per multos anfractus & gyros ad mc̄e-
 nia pertingeret. Mox mire luna dicitur discuf-
 sa & dispulsa caligine asperrimum viæ illustraf-
 se: quoad applicuit qua debebat ad murum. Ibi
 coeuntibus denuo nubibus, vmbra & caligi-
 nem inuexit. Illi qui extra portam apud fanum
F lunonis Arati milites trec̄eti numero substiterāt,

vt tandē in urbem sunt illapsi vario tumultu & luminib' refertam, quod nō valerent eandē semitā inuenire neq; vestigia assequi illorum itineris, trepidi globo facto ad latus rupis obscurum contraxerunt se, ibiq; anxii & estuantes hæserunt. Quippe quū missilib. peteretur ab arce cohors Arati, fremitus sicut præliantiū deferebatur, clamorq; ex montium percussu resonabat cōfusus, & incertus vnde pcederet. Hæsitantib. his in quam fleētendum partē esset, militum regionum Archelausdux magnam manū secum trahens cum plangore & tubis ascendit ad arcē in Aratum ruens, ac trecentos hos præuectus est. qui sicut ex insidiis exorti incurrunt in eum, obruncantq; quos primum sunt adepti: ceteros & Archelaū offuso pauore auertunt, confectatiq; sunt dū per urbē diuulsi & dissipati sunt. His pfligatis, adfuit à pugnantib. in rupe Erginus, Aratum nuntians cōseruisse manus cum hostibus, hos fortiter resistere, magnumq; certamen ad ipsum murum contractum, propere subsidio opus esse. Illi iusserunt, euestigio vt eo duceret, atq; ex itinere hinc voce significabant aduentum suum, ad socios confirmandos: hinc plena luna micabant arma eorum, que frequentior hostib. ex viæ spatio apparebant: hinc resonans notis fragor vlulatum à multo plurib. quam essent, repræsentabat fieri. Deniq; conxi omnes pepulerunt hostes, arcemq; superauerunt, ac præfidiū tenuerunt luce appetēte. Sol extemplo facto eorum illuxit, simulq; subuenerunt ex Sicyone Arato reliquæ copie, quas portis Corinthii alacriter exceperunt, regioq; cōprehendere. Vbi omnia tuta visa, descendit Aratus ex arce in theatrum, quo imensa confluit frequentia, cupiditate cum eius contēplandi, tum orationis quam esset ad Corinthios habiturus. Collocatis ex vtraq; transitus parte Achæis, ipse ex scena loricatus in medium processit, vultu ex lassitudine & vigiliis mutato: vt animi elatio & gaudium à corporis molestia oppressum esset. Vt populus, simul atq; ille processit, gratulationib. effusus est, translata in dexteram læcea, genu & corpus aliquantulo momento inclinans ea sustinuit se, constititque longo spatio, tacitus plaufus eorum festasq; voces excipiens celebrantium virtutem ipsius, atque in cælum tollentium fortunam. Vt conticuere & sedati sunt, colligens se, orationem de Achæis habuit facto suo conuenientem: suafitque Corinthiis vt Achæis contribuerent se. Simul reddidit iis pottarum clauas, que tunc primum à Philippi temporib. in potestate eorum fuere. Ex Antigoni ducibus Archelaum, qui in potestatem suā venerat, missum fecit. Theophrastū excedere vrbe recusantē, interfecit. Perseus, dū oppugnatur arx, euasit Cēchreas. Hic post perhibetur inter disputandū dicenti solum videri sibi sapientem esse ducem, respondisse, At me hercle id mihi quoq; ex Zenonis præceptis quōdam imprimis placuit: nunc mutauī sententiam, ab iuvene Sicyonio correctus. Hoc plerique memoriæ produnt de Perseō. Poitro aratus extemplo tunc Iunonis fanum (Heræum dicitur) & Lecheum in potestatem suam redegit.

A ὡς ποτὲ παρεισέπεσον εἰς τὴν πόλιν Ἰορύβου τε πρυπταπόδ' καὶ φώτων γέμουσαν, οὐ διωκόμενοι δ' ἄλλοθεν τὴν αὐτὴν τείρον, οὐδ' εἰς ἵχνος ἐμβύωσι τῆς ἐκείνων πορείας, ἐπιήξαν, ἀθέοι παρὲς τῆν παλινοκίαν λαχόντι τῶ κρημοῦ συζείλαντες ἑαυτοῖς καὶ διεκαρτέρον ἐν ταῦτα περὶ παροῦντες καὶ δεσποσχετοῦτες. Βαλλομένων γὰρ ἀπὸ τῆς ἀκρας ἤδη τῶν περὶ τὸν Ἄρατον, καὶ μαχομένων, ἀλαλαγμὸς ἐναγώνιος ἐξώρει κάτω, καὶ κραυγὴ πεινήει δὲ τὴν ἀπὸ τῶν ὀρών ἀνάκλασιν συγκεχυμένη, καὶ ἀδῆλος ὄταν εἰληφετὶ δρχαῖ. Διὰ πορευόντων ἂν τῶν ἐφ' ὅ, πρὸς τὴν ἀπὸ τῶν μέσων, Ἀρχέλαος ὁ τῶν βασιλικῶν ἡγεμῶν, στρατιώτας ἔχων πολλοὺς, μετὰ κραυγῆς ἀεθαίνε καὶ σαλπύγων, ἐπιφερόμενος τοῖς περὶ τὸν Ἄρατον, καὶ παρήλασε τοὺς περιακτοῖς. οἱ δὲ, ὡς περὶ δὲ σιέδρας ἀιασάντες, ἐμβάλλουσι αὐτῶν, καὶ ἀεφθίερον οἷς ἐπέθεντο παρῶτις. τοὺς δὲ ἄλλους καὶ τὸν Ἀρχέλαον φεβήσαντες, ἐτρέφαντο καὶ κατέδιωξαν, ἀζήτῃ σκεδασθῆναι περὶ τὴν πόλιν διελυθέντας, ἀρτι δὲ τούτων νενικηκότων, Ἐργίνος ἀπὸ τῶν αἰώμαχομένων ἦκεν, ἀγγέλλον συμπεπλέχθαι τοῖς πολεμίοις τὸν Ἄρατον, ἀμμοκομῶν δὲ ὄρωσιν, καὶ μέγαν ἀγῶνα περὶ αὐτὸ τὸ πείχος εἶναι καὶ τὰ χροὶ δεινὴ βοήθειαν. οἱ δὲ διῆς ἐκέλευον ἡγήσασθαι, καὶ παρὲς βαίνοιντες, ἀμὰ φωνῇ διεσήμαρον ἑαυτοῦς, ὅτι παρρῶνόντες τοὺς φίλους ἢ τε πρὸς ἑλπίους ἀπέφηνε τὰ ὄπλα πλείονα φαινόμενα τοῖς πολεμίοις, διὰ δὲ μήκος τὴν πορείαν καὶ τὴν νυκτὸς ἡρώδες τὸν ἀλαλαγμὸν ἀπὸ πολλὰ πλάσιον ἢ πούτων ἐποίησεν δοκεῖν φέρεσθαι, τέλος δὲ σιωπερῶσαιτες ἐξωθῶσι τοὺς πολεμίοις, καὶ καχυπέτεροι τῆς ἀκρας ἦσαν, καὶ τὸ φερόμενον εἶχον, ἡμέρας ἤδη διαυγύσης, ὅ, τε ἡλιος αὐτοῖς διῆς ἐπέλαμπε τὰ ἔργα, καὶ παρῶν ἐκ Σικυωνῶν ὁ λοιπὴ δυνάμις τῶν Ἀρατῶν, δεχομένων καὶ πύλας τῶν Κορινθίων παρῶν, καὶ τοὺς βασιλικὸς συλλαμβανόντων. ἐπεὶ δὲ ἀσφαλῶς ἐδόκει πρῶτα εἶχειν, κατέβαινε εἰς τὸν Ἄρατον ἀπὸ τῆς ἀκρας, πλήθους ἀπείρου συρρέοντος, ὅτι ἡμῖα τῆς τε ὄψεως αὐτοῦ, καὶ τῶν λόγων οἷς ἐμέλλε χρῆσασθαι παρὲς τοὺς Κορινθίους. ὅτι τῆς δὲ τῆς παρῶν ἐκατέρωθεν τοὺς Ἀρατῶν, αὐτὸς ἀπὸ τῆς οὐρανῆς εἰς μέσον παρῶν ἦλθε τεθωρακισμένος, καὶ τῶν παρῶν ἀπὸ τὸν κόπον καὶ τὴν ἀγρυπνίαν ἡλωμένος, ὡς τε τῆς ψυχῆς τὸ γαυροῦ μῆλον καὶ χαίρον ἔσπε τῆς περὶ τὸ σῶμα βαρύτητος κατακραυγῆσθαι. τῶν δὲ δὲ δεσπῶν ἀμὰ ὡς παρῶν εἰς αὐτὸν ἐκχυθέντων τῆς φιλοφροσύνῃς, μεταλαβὼν εἰς τὴν δεξιὰν τὸ δόρυ, καὶ τὸ γόνυ καὶ τὸ σῶμα τῆ ῥοσῆ μικρὸν ἐγκλίνας καὶ ἀφρεισάμενος, εἰσηκεὶ πολλὴν χροῖον σιωπῆν δὲ χροῖον αὐτῶν πρὸς κρότους καὶ τῶν ὀπίσθησιν, ἐπαυνοῦντων μὲν τὴν ἀρετῆν, ζυλοῦντων δὲ τὴν τύχην. ὡς δὲ ἐπαύσαντο καὶ κατέστησαν, σιωπαγαγὼν ἑαυτῶν, διεξῆλθε λόγον ἔσπε τῶν Ἀρατῶν τῆ παρῶν ἀρετῆν καὶ σιωπέσειε τοῖς Κορινθίοις, Ἀρατῶν ἡμεῶν, καὶ τῶν πύλων τῶν κλειῶν ἀπέδωκε, τότε παρῶν ἀπὸ τῶν Φιλιππειῶν κρημῶν ἔσπε ἐκείνοις ἡμοῖς. τῶν δὲ Ἀρατῶν στρατηγῶν Ἀρχέλαον μὲν ἀφῆκεν ἔσπε χροῖον ἡμοῖς. Θεόφραστον δὲ ἀνεῖλεν, οὐ βουλόμενον ἀπαλλάτθαι. Περσῶν δὲ τῆς ἀκρας ἀλισκομένης, εἰς Κεγχρεῶν διεξέπεσεν, ὅσπερ δὲ λέγεται σχολάζων, παρὲς τὸν εἰπόντα, μόνον αὐτῶν δοκεῖν στρατηγῶν εἶναι τὸν σοφόν, Ἀλλὰ εἰ τὸν τῆς φάσαι τῆ το μάλιστ' ἀμὰ ποτὲ τῶν Ζιῶνωνος ἤρθεκε δογματῶν νῦν δὲ μετὰ βάλλομα, νδτετηθεῖ, ἔσπε τῶν Σικυωνῶν νδμῶν τῶν τε αὐτῶν μὲν οὖν περὶ Περσῶν πλείονες ἰσοροῦσιν. ὁ δὲ Ἄρατος διῆς ποτὲ Ἡραῖον ὑφ' ἑαυτῶν καὶ τὸ Λέχαρον ἐποιήσατο,

καὶ νεῶν μὲν εἰκοσιπέντε βασιλικῶν ἐκυείβησεν, ἵπποις δὲ
 πεντακισχίους, καὶ Σύρους τετρακισχίους ἀπέδδοτο τὸν τε Ἀ-
 κροχόριον ἰφύλακτον Ἀχαῖοι τετρακισχίους ὀπλίτας, καὶ
 πεντήκοντα κυσὶ, καὶ κληροῖς ἴσοις ἐν τῷ φρουρίῳ τρεφού-
 μίνοις. οἱ μὲν οὖν Ρωμαῖοι τὸν Φιλοποίμωνα θαυμάζον-
 τες, Ἑλλήνων ἕσχατον παρρηγόρευον, ὡς μηδενὸς μεγάλου
 μετ' ἐκείνων ἐν τοῖς Ἑλλησι γηρομῆδον ἔγωγε τῷ Ἑλλή-
 κῶν παρρησίῳ τῷ τῷ ἐσχάτῳ καὶ νεωπάτῳ Φαίλῳ ἀν-
 τιστάμενος, τῷ δὲ πόλιν, τῷ δὲ τὴν τῷ ἑξοχίῳ ἐξά-
 μιλλον, ὡς ἐδήλωσεν ἄλλοις τὰ γινόμενα. Μεγαρεῖς τε γὰρ ἀ-
 ποστάντες Ἀνηρόνου τῷ Ἀράτῳ παρρησίῳ, καὶ Τροιζηνίοι
 μετὰ Ἐπιδαυρίων συνετάχθησαν εἰς τοὺς Ἀχαίους. ἔξοδόν
 τε παρὸς τὴν Σαλαμίνα εἰς τὴν Ἀθηναίων ἐπέβαλε, καὶ τὴν Σα-
 λαμίνα διαβάς ἐλελάττησεν, ὡς παρ' ἑξοχίῳ ἐλελυμένη
 τῇ δυνάμει τῷ Ἀχαῖῳ ἐφ' ὅτι βούλοιο γηρομῆδον. Ἀθη-
 ναίοις δὲ τοῖς ἐλελάττησεν ἀφῆκεν αἰδοῦσθαι, ἔρχασθαι ἀπο-
 στασεως ἐπιδοῦναι αὐτοῖς. Πολεμῶν δὲ σύμμαχον ἐποίησε
 τῷ Ἀχαῖῳ ἠγεμονίαν ἔχοντα πολέμου καὶ ἑξοχίῳ καὶ ἑξο-
 χίῳ θαλάσσης. οὕτω δὲ ἴσχυσεν ἐν τοῖς Ἀχαίοις, ὡς τ', εἰ μὴ
 κατ' ἐνιαυτὸν ἔξελθόν, παρ' ἐνιαυτὸν ἀφείδαι στρατηγὸν
 αὐτὸν, ἔργα δὲ καὶ γὰρ ἡμέρη διαπομπὸς ἀρχῆς, ἐὰν γὰρ αὐτ',
 οὐ πλούτων, οὐ δόξαι, οὐ φιλίαι βασιλικῶν, ἢ τὴν αὐτῶν
 πατρειδὸς συμφέρον, οὐκ ἄλλο π' αὐξήσεως τῷ Ἀχαῖῳ
 ἐπιπαροῦσεν ποιούμενον. ἠγεῖτο γὰρ ἀσθενεῖς ἰδίᾳ τὰς πόλεις
 ὑποαρχύσας σώζεσθαι δι' ἀλλήλων, ὡς παρ' ἐξοχίῳ ἐδέδεκτο
 τῷ ἑξοχίῳ συμφέροντι, καὶ κατὰ τὰ μέρη τῶν σώματος
 ζῶντα καὶ συμπνέοντα. Διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλα συμφύσιαν,
 ἔταν ἀπασπαδῆ καὶ ἡμίται χεῖρες, ἀτρεφῆ καὶ σίπεται
 ὡς ἀπλησίως τὰς πόλεις ἀπολλύσασθαι μὲν ὑπὸ τῷ Ἀχα-
 αῖων τῷ ἑξοχίῳ, αὐξήσεσθαι δὲ ὑπὸ ἀλλήλων, ὅταν ἄλλου
 πρὸς μεγάλου μέρη γηρομῆδον, καὶ τῶν παρρησίῳ τυγχάνουσιν.
 ὅρα δὲ τοὺς ἑξοχίῳ τῷ παρρησίῳ αὐτονομίαν, Ἀργεί-
 οῖσι δὲ δουλεύουσιν ἀχθόμενος, ἐπέουλόβησεν αἰελεῖν τὸν
 τύραννον αὐτῷ Ἀείσομαχον, ἅμα τῇ πόλει θρησθέηα τὴν
 ἐλελάττησεν ἀποδοῦναι φιλοτιμώμενος, καὶ τοῖς Ἀχαίοις
 παρρησίῳ τὴν πόλιν. οἱ μὲν οὖν πολέμῳ δέδρασαν,
 ὡν Αἰσχύλος παρρησίῳ καὶ Χαριμῆδος ὁ μάντις. ἔφη δὲ
 οὐκ ἔχον, ἀλλ' ἀπείρητο κεκτῆσθαι, καὶ ζημίαι μεγάλα
 τοῖς κεκτημένοις ὑποῖσθαι ὑπὸ τῶν τυράννων. κατασκά-
 σασθαι οὖν ὁ Ἀράτος αὐτοῖς ἐν Κορίνθῳ μικρὰς παρρησίῳ
 δαί, ἐν ἑρρα φεν εἰς σάγματα. καὶ ταῦτα παρρησίῳ ὑπο-
 ζυγίσι σκάθη πινὰ παρρησίῳ καὶ κηλίζουσιν, εἰς Ἀργίους
 ἀπέβαλε. Χαριμῆδος δὲ τῶν μάντεως παρρησίῳ ἐπι-
 παρρησίῳ ἀνδραγαθῶν, οἱ παρρησίῳ τὸν Αἰσχύλον ἠγανάκτων, καὶ
 δὲ ἑαυτῷ ἑξοχίῳ, τῶν Χαριμῆδος καταγνοῖτες. ἀδο-
 μῆδος δὲ ἐκείνος, ὀργῆ κατεμήνισσε τοῖς ἀμύδρας ἠδὲ βαδίζου-
 ται ἐπὶ τὸν τύραννον. ὡν οἱ πλείστοι φθίσασατες ἔξ ἀρχῆς
 ἀπέφυγον, καὶ διεξέπεσον εἰς Κορίνθον. οὐ μὲν ἄλλα γηρομῆ-
 βραχέος διελθόντος ἀποθνήσκει μὲν ὑπὸ δούλων Ἀείσο-
 μαχος, ὑπολαμβάνει δὲ τὴν ἑξοχίῳ φθίσσας Ἀείσιπ-
 πος, ὅξωλέστερος ἐκείνῳ τύραννος. ὅσοι δὲ τῷ Ἀχαῖῳ ἐν ἠ-
 λικία παρρησίῳ ἔτυχον, πύτοις αἰαλαβῶν ὁ Ἀράτος ἐβλήθη
 παρρησίῳ πάλιν ὅξωξ, οἱ ὀμῆδος δὲ ἠρῶσεν τὰ τῷ Ἀργείων παρρη-
 σιμα. τῷ δὲ πολλῶν ἠδὲ διασυνήθειαν ἐπελοδύλων ἔχόντων, καὶ μηδενὸς ἀφισαμῆδος παρρησίῳ αὐτὸν, ἀνεχώρησεν, ἔγκλη-
 μα κατεσκάσας τοῖς Ἀχαίοις, ὡς ἐν εἰρήνῃ πρὸς ἄλλους ἔξελθόντος ὅξωξ καὶ δίκην ἔσχοι ἐπὶ τούτῳ παρρησίῳ Μαντινεῶσιν.

A nauibus xxv. regis potitus est & quingentis equis,
 Syros quadringentos sub hastavendidit. Acroco-
 rintho Achæi præsidium imposuerunt quadrin-
 gentorum armatorum, quinquaginta canū, & to-
 tidem venatorum qui in arce alebantur. Ac Ro-
 mani quidem Philoœmenem admiratione eius
 ducti Græcorum vltimum appellauere, quasi ma-
 gnus ab eo extiterit inter Græcos nullus: ego vero
 gestorum à Græcis extremum hoc & nouissimū
 dicam designatum, qua audacia, qua successu præ-
 stantissimis cōparandum: vt quæ insequuta sunt,
 mox declarauere. nam descuerunt ab Antigono
 Megarenses, & Arato associauerunt se. Træzenii
 B cum Epidauriis inter Achæos acripti sunt. Excur-
 sionem primam faciens irrupit in Atticam, ac
 transmissis in Salamina copiis insulam est depo-
 pulatus, sicut carcere liberatas Achæorum vires
 quolibet vertens. Atheniensib. libera capita, quo
 defectiois eis femina præberet, sine pretio remi-
 fit. Ptolemæi Achæis societatem adiunxit ducatu
 belli ei terra mariq; delato. Tantum vero polluit
 apud Achæos, vt si minus liceret quotannis, alter-
 nis certe annis crearent eum prætorē, re & con-
 filio imperium obtineret perpetuo. Cernebant
 enim non opes eum, non gloriam, non amicitiam
 C regiam, non patriæ commodum suæ, non rem vl-
 lam aliam Achæorum anteferre incremento. Si-
 quidem existimabat imbecillas per se ciuitates
 mutuis viribus conseruari quasi bono illigatas
 communi. atq; vt partes corporis quæ viuunt &
 spirant vna ob mutuam conglutinationem, vbi
 diuulsæ sunt & dissociatæ, tabescunt marcescunt-
 que: ita in præceptis dari ciuitates à lacerantibus
 remp & ampliari per se mutuo, si alterius magnæ
 partibus effectis communiter cōsultatur. At quum
 videret præstantissimos quosq; finitimos liberos
 suis legibus viuere, seruitute dolens Argiuorum
 statuit tyrannum eorum Aristomachum per in-
 D fidias sustollere: quod affectaret simul & mer-
 cedem illi ciuitati alimentorum reddere liberta-
 tem, & asciscere eam Achæis. Ac reperti sunt qui
 rem susciperent, quibus Æschylus & Charime-
 nes vates præfuerunt. Verum deficiebantur gladiis,
 atque interdictum fuerat comparare, grauesque
 multas sanxerat tyrannus in eos qui tenerent gla-
 dios. Igitur paratoseis Aratus Corinthi exiguos
 pugiones clitellis insuit, easq; iumentis instrumē-
 tum vile Argos portantibus impositas misit. Quū
 vates autem Charimenes quendam adiunxisset
 E coniurationi, Æschyli socii indignati sunt, &
 reiecto Charimene rem per se sunt moliti. Id
 sentiens ille, ex ira pergentes eos in tyrannum de-
 texit. At hi maxima ex parte occupauerunt ex fo-
 ro profugere, atque euolauerunt Corinthum.
 Breui post tamen obruncatur à seruis suis Aristo-
 machus, & maturat dominatum arripere tetrior
 illo tyrannus Aristippus. Aratus vero Achæos,
 quotquot ad manum erant qui arma ferre pote-
 rant, secum trahens, aduolauit eo: quod expecta-
 ret promptos reperturum se Argiuos. Sed quum
 multitudo ex assuetudine libenter seruiret, ac ne-
 F mo ad ipsum transfiret: recepit se, ac in cri-
 men coniecit Achæos, arma eos in pace mouif-
 se. Postulati itaque fuerunt apud Mantineos.

Quia vero non occurrit ad iudicium Aratus, persequens litem Aristippus damnauit Achaos. Lis triginta minis est aestimata. At ipsum Aratum iuxta perofus & timens, statuit submissis percussoribus interficere regis auxilio Antigoni. Erant autem fere passim hanc operam qui eis nauabant, captabantque opportunitatem. Ceterum nulla par sinceræ & stabili beneuolentiæ viri in potestate positi tutela est. Vbi enim affluevit tam vulgus quam primores non ducem suum sed duci timere, tum multis oculis videt dux, multis auribus audit & præodoratur consilia. Quare in animo est cursum orationis hic sistere, ac commemorare Aristippi vitam, quam inuidiosa ei tyrannis beatæque & celebratæ dominationis species conciliauit. Nam ille qui societatem habebat Antigoni, multosque alebat corporis custodes, viuum in vrbe ex inimicis neminem reliquerat, satellites tamen & stationem foris agere in peristylio volebat: seruos, quum cœnassent, mox omnes exigebat, & interiorem domum occludens cum amica in paruum se abdebat cubiculum editum, quod catarrhacta claudebatur. cuius in fastigio locauerat lectum, vbi quiescebat, vt probabile est quiescere tam suspiciosum hominem & pauidum. Scalas amicæ mater auferebat, easque alio in conclauis recludebat, rursusque orta luce ad mouebat & deuocabat egregium hunc tyrannum, qui serpentis modo ex iustris se dimittebat. Aratus vero non armis per vim, sed legitime ex virtute perpetuum sortitus imperium, in pallio & chlamyda plebeia, omnium vbique tyrannorum communis ex professo hostis, stirpem in diem vsque hodiernum clarissimam apud Græcos propagauit. Ex illis qui arces infederunt, spiculatores aluerunt, armis, portis, catarrhactis ad corporis tutelam sepierunt se, violentam mortem leporum more pauci deuitarunt: domus vero, vel progenies, vel monumentum, quod honorificam habeat memoriam, superest nullius. Porro dum adimere tentat Aristippo Aratus Argos, & occulte subinde & aperte impedit. Semel etiã scalis admotis mœnia cum paucis magno discrimine superauit, atq; occurrentes illic vigiles confodit. inde dilucente die & tyranno vndique eum premente, Argiui, quasi non pro ipsorum pugnaretur libertate, sed Nemea dispensarent, æqui & iusti sedebant magno cum silentio certaminis spectatores. Arati vero, dum fortiter dimicat, hasta cominus femur est traiectum. Locum tamen quem ceperat, retinuit, neq; ante noctem ab instantibus hostibus est deiectus. Quod si nocte quoq; acriter tolerauisset, non decidisset cœpto, quippe respiciebat iam fugam tyrannus, & magnam partem facultatum suarum præmittebat ad mare. Nunc, quum id nemo ad Aratum perferret, & deficeretur aqua, essetq; vulneris causa sui impotens, reduxit milites. Postquam huic diffidit viæ, incurrens propalam cum exercitu fines Argolicos vastauit, commissoq; cum Aristippo ad Chareta amnē acri prælio, impropèratum est ei destituisse ipsum pugnam, & palmam è manibus amisisse: siquidē quā alia exercitus pars propelleret haud ambigua victoria hostem,

Αὐτὸς Ἀράτου μὴ παρόντος, Ἀριστίππου εἰλε διώκων, καὶ μὲν ἐπιμήτην τεύχοντα. τὸν δὲ Ἀράτον αὐτὸν ἄμα καὶ μισῶν καὶ δεδδικῶς, ἐπεβούλευεν ἀελεῖν, σωεργῶτος Ἀντιγόνου τῆ βασιλείας· καὶ πῶμαχόν γε δὸν ἦσαν οἱ τὸ πορραφόντες αὐτοῖς, καὶ κερὸν ἐπιτηροῦντες. ἀλλ' ὁ δὲ ἐπὶ ἀληθινή καὶ βέβαιος ὄνοια φυλακτικῶν ἀνδρῶν ἀρρῶτος. ὅτῳ γὰρ ἠδῶσαν οἵ τε πολλοὶ καὶ οἱ δυνατοὶ, μὴ τὸν ἠγροῦμενον, ἀλλ' ὑπὸ τῆ ἠγροῦμενου δεδέναι, πολλοῖς μὲν ὀμμασιν ὄρα, δὲ πολλῶν δὲ ὡτῶν ἀκούει καὶ πορραφάνεται τὰ γινόμενα. δὲ καὶ βούλομαχὸν τὸν λόγον ἐπιτήσας ἐν αὐτῷ που, διεξελθεῖν καὶ τῆς Ἀριστίππου διαίτης, καὶ ἡ ζήλοτυπου μὲν τυραννὸς αὐτῷ καὶ ὁ τῆς μακαρίας καὶ καὶ ἐδοήτου μοναρχίας ὄγκος καὶ ἐδέθηκεν. ἐκείνος γὰρ Ἀντιγόνου μὲν ἔχων σύμμαχον, τρέφων δὲ πολλοῖς ἐνεκὸν τῆς τῆ σώματος ἀσφαλείας, ὁ δὲ ἐνα δὲ ἐν τῇ πόλει ζῶντα τῆ ἔσθρων ὑπολειπῶς, τὸς μὲν δόρυφόρους καὶ φύλακας ἐξω παρεμβάλλειν ἐκέλευεν ἐν ταῖς εἰσόδω, τὸς δὲ οἰκέτας, ὁπότε δεῖπνήσασιν, τὰ χιτῶνα πῶμαχας δὲ ἐλαύνων, καὶ πῶ ματῶν δὲ ἀποκλείων μὲ τῆ ἐραρυμένης, αὐτὸς εἰς οἴκημα κατεδύετο μικρὸν ὑπὸ τῶν θύρας καὶ ἀρρακτῆ κλειόμενον ἢς ὑπὸ τῶν κλίνων ἐπιτήσας, ἐκείθεν ὡς εἰκὸς κατεδύετο τὸν οὕτως ἔχοντα, παρραφῶς καὶ καὶ ἐφόδος. ὁ δὲ κλιμακίον ἢ τῆς ἐρωμένης μήτηρ ὑφαιροῦσα, κατεκλείων εἰς ἕτερον οἴκημα, καὶ πάλιν ἄμ' ἡμέρα πορραφῆ καὶ κατεκλείει τὸ θαυμαστὸν τυραννον, ὡς καὶ ἐπιπετὸν ἐκ φωλεοῦ κατερχόμενον. ὁ δὲ οὐχ ὄπλοις καὶ βία, νόμῳ δὲ καὶ δρετῆς ἀκατάπαυστον ἀρχὴν κατεπεποιημένος, ἐν ἡμαθίῳ καὶ χλαμυδίῳ τὰ τυχόντι, τῆ πῶ ποτε τυραννῶν κείνος ἀποδειγμένος ἐστῶς, ἀλλ' ἡ τῆς τῆμερον ἡμέρας ἡμῶς ἀδοκιμαστὸν ἀπολείπει ἐν τοῖς Ἑλλησιν. ἐκείνων δὲ τῆ τῆς ἀκρας καταλαμβάνοντων, καὶ τοῖς δόρυφόροις τρεφόντων, καὶ τὰ ὄπλα καὶ τῆς πύλας καὶ τοῖς καπαρράκτας πορραφόμενον ὑπὸ τῆς τῆ σώματος ἀσφαλείας, ὀλίγοι τὸν ἐκ πληθῆς θάνατον, ὡς καὶ οἱ λαγωοὶ, διέφυζον· οἴκος δὲ ἡ ἡμῶς ἢ τὰ φος ἔχων πῶμαχὸν μὲν μὲν ὁ δὲ οἴος ἀλείπειαι. πορραφῆ δὲ οὗ τὸν Ἀριστίππου ὁ Ἀράτος καὶ κρύφα πολλάκις καὶ φαιερῶς πορραφῆσασιν, ἐπιτήσας καταλαμβάνειν ὁ Ἀράτος, ἀπαξ δὲ καὶ κλιμακας πορραφῆς, μετ' ὀλίγων ἐπὶ τὸ τεῖχος ἀέθη πορραφῆσας, καὶ τοῖς βοηθουῦσας ἐν αὐτῷ τῆ φυλάκων ἀπέκτενεν, εἴτα ἡμέρας ἐπιφαιείσας, καὶ τῆ τυραννῶν πῶμαχόν τῆ αὐτῶ πορραφῆσας, οἱ μὲν Ἀργεῖοι, κατὰ τῶ οὐχ ὑπὸ τῆς ἐκείνων ἐλδοθείας τῆς μάχης οὕσης, ἀλλὰ τὸν ἀγῶνα τῆ Νεμείων βραβύοντες, ἴσοι καὶ δίκαμοι θαταὶ κα πῶμαχὸν τῆ γινόμενον, πολλῶν πούχαι ἀρρῶτες, ὁ δὲ Ἀράτος ἀρῶτως ἀμυόμενος, λόγχῃ μὲν ἐκ χειρὸς διελάνεται τὸν μηρὸν, ἐκείνησιν δὲ τῆ πῶμαχὸν ἐοῖς ἰῶ, καὶ οὐκ ἐξέωθη μὲν καὶ νικῆς, ἐνοχλούμενος ὑπὸ τῆς πολεμίων. εἰ δὲ καὶ τῆ νικῆς τῶ πῶμαχὸν πορραφῆσας ὡς αὐτῶ δὲ ἀνιῶται. ὁ γὰρ τυραννῶς ἢ ἢ καὶ δρασμὸν εἶχε. καὶ πολλὰ τῆ ἰδίων ἐπὶ θαλασσῶν πορραφῆσας πεμψε. νῦν δὲ, τῶ μὲν ὁ δὲ ἐξ ἀγῶνος πορραφῆσας τὸν Ἀράτον, ὕδατος δὲ ἐπιλείποντος, εἰ αὐτῶ τε χησασαί Δὲ τὸ τραῦμα μὴ διωάμενος,

καὶ τὰς διωγμῶν πολὺ παρελθούσης εἰς τὸ μωραθῆν, αὐ-
 τὸς οὐχ οὕτως ἐκβιασθεὶς ὑπὸ τῶν καὶ αὐτὸν, ὡς ἀπι-
 στῶν τὰς κερθώματι καὶ φοβηθεὶς, ἀεζώρησε τετραραγμί-
 νος εἰς τὸ στρατόπεδον. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως ἐπορευόν-
 τες οἱ λοιποὶ, χαλεπῶς ἔφερον ὅτι βεβαίως τοὺς πολε-
 μίους καὶ πολὺ πλείονας ἐκείνων καταβαλόντες, ἢ σφῶν
 αὐτῶν ἀπολέσαντες, ὡς ἀλελοίπασι τοῖς ἠτήμιόις εἴποι
 καὶ αὐτῶν ἔσπαγον, ἀγχιώτης, πάλιν ἔγνω Δραμάχεα
 πρὸς τὸ ἔσπαγον, καὶ μίαι ἡμέραν Δραλιπῶν, αὐτὸς ἔξετα-
 σε τὴν στρατιάν. ὡς δὲ ἦθετο πλείονας γεγνῶσθαι, καὶ θαρρά-
 λεώτερον δὴ τισι ἀνδρῶσι πρὸς τὸν τύραννον, οὐκ ἐτόλ-
 μησεν, ἀλλ' ἀπήλθεν τοῖς νεκροῖς ὑποσπόνδοις αἰεθέμι-
 νος. οὐ μὲν ἀλλὰ τῆς πρὸς τὸν ἠμιλίαι καὶ πολιτικῆς ἐμπειρίας
 καὶ χάριτι τῆς Δραμῆταις αὐτῶν ἀναμαχόμενος, πρὸς ἡ-
 γάρο τῆς Κλεωναίς τοῖς Ἀργείοις καὶ τὸν ἀγῶνα τῶν Νε-
 μείων ἠγάγη ἐν Κλεωναίς, ὡς πάτερον ὄντα καὶ μάλλον
 πρὸς ἡγήσαντα τῶν τοῖς. ἠγάγη δὲ καὶ Ἀργεῖοι, καὶ συνεχρῆτο τε
 πρὸς τὸν ἢ δεδομένη τοῖς ἀγωνισταῖς ἀσουλία καὶ ἀσφάλεια,
 πρὸς τῆς Ἀργεῶν ὅσοις ἔλαβον ἠγωνισμένους ἐν Ἀργεῖ,
 Δραμῆ τῆς χάριτος πορθομένων, ὡς πολεμίου ἀποδομῶν ἔτω
 σφοδρῶς ἢ καὶ ἀπαραίτητος ἐν τῶν μισθῶν τοῖς τυράννοις.
 ὀλίγω δὲ ὑπερῶν ἀκρύσας τὸν Αἰεσίππον ἐπιβελθεῖν μὲν ταῖς
 Κλεωναίς, φοβεῖσθαι δὲ ἐκείνοι ἐν Κορίνθῳ καὶ Ζορδῶν, ἢ
 δεξιῶν ἐκ τῶν ἀγέλατος στρατιᾶς. καὶ στήλα κελύβους
 πλείονων ἡμερῶν καὶ μίσειν, εἰς Κενχρεῶν κατῆλθεν, ἐκκα-
 λούμενος δὲ ἀπάτης τὸν Αἰεσίππον ὡς αὐτῶν παρόντος
 ἐπιβέσθαι τοῖς Κλεωναίοις. ὁ καὶ συνέβη. παρὶ τὸν δὲ τῶν δὲ
 Ἀργεῖς ἔχον τὴν δυνάμιν. ὁ δὲ Ἀργεῖος εἰς Κορίνθον ἦδη
 σκεπταῖος ἐκ Κενχρεῶν ὑποσπένδου, καὶ τῆς ὁδοῦ Φυλα-
 καῖς Δραμῆων, ἢ καὶ τοῖς Ἀργείοις, ἐπορεύοις οὕτω μὲν δι-
 τάκτως, οὕτω δὲ ταχέως καὶ πρὸς τὸν ὄψον, ὡς τε μὴ μόνον ἐδεύ-
 οντας, ἀλλὰ καὶ παρελθόντας εἰς τῆς Κλεωναίς ἐπὶ νυκτὸς οὐ-
 σης, καὶ σκεπταῖος ἀνδρῶν ἐπὶ μάχῃ, ἀγχιώτης. καὶ λαοθά-
 νειν τὸν Αἰεσίππον. ἄμα δὲ ἡμέρα τῶν πυλῶν αἰοιζομένων, καὶ
 τῆς σάλπιγγος ἐγκελεύσασθαι, δρόμῳ καὶ ἀλαλαγμῶν πρὸς
 πρὸς τοῖς πολεμίοις, δὴ τῶν ἐβέβατο, καὶ κατεῖχε δὴ ὡκων ἢ
 μάλα ρόθῃν ὑπερῶν τῆς Αἰεσίππον, ἐκ τῶν πολλὰς
 τῶν χερῶν ἐχόντων. ἡρμομῆς δὲ τῆς διώξεως ἀρεῖ Μυκη-
 νῶν, ὁ μὲν τύραννος ὑπὸ Κρητῶν τίνος, ὡς Δεινίας ἰσθρεῖ, τῶ-
 νομα Τραγίσκου, καταληφθεὶς ἀποσφάπεται, τῆς ἄλλων
 ἔπεσον ὑπὸ χιλιῶν πεντακροσίων, ὁ δὲ Ἀργεῖος ἔτιως λαμ-
 πρῶς διτύχησας, καὶ μηδὲνα τῶν αὐτῶν στρατιῶν ἀποβα-
 λῶν, ὅμως οὐκ ἔλαβε τὸ Ἀργεῖος, ὅσοις ἠλθὲν ἴδρωσε, τῶν πρὸς
 Ἀγίαν καὶ τὸν νεώτερον Αἰεσίμαχον μὲν δυνάμει βασι-
 λικῆς παρῆς πεισόντων καὶ κατωχόντων τὰ πρὸς ἄλλα. τὸ
 μὲν οὖν πολὺ τῆς ἀεζομένης καὶ λόγους καὶ σκῆμματα καὶ βωμο-
 λογίας, παρῆλετο τῶν καλακευόντων τῶν τυράννοις, καὶ δι-
 ξιόντων ἐκείνοις ἡγεμονίῶν, ὡς ἔστρατηγῆ τῆς Ἀγίαν ἐκ-
 παρῆσθαι μὲν ἢ κελύβου πρὸς τῆς μάχης, καὶ εἰς τὸ πρὸς πρὸς
 πρὸς καὶ ἰλιγῶς, ἄμα τῶν παρῆσθαι τῆς σάλπιγγος. ἐκπα-
 ξας δὲ τὴν δυνάμιν, καὶ τὸ σκεπταῖος παρῆσθαι, καὶ πυλόμε-
 νος τῶν ὑποστρατήγων καὶ λοχαγῶν, μὴ τις αὐτῶν χεῖρα παρόντος (βεβλήσθαι γὰρ τοῖς ἀσφαλάτοις) ἀπὸ χροῖο κα-
 ραδικῶν πορρωτέρῳ τὸ συμβεβημένον. ταῦτα γὰρ οὕτως ἴδωσεν, ὡς τε καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἐν ταῖς σχολαῖς ἐπιβουλεύσας εἰ τὸ
 πάλιν εἶσαι τὴν καρδίαν καὶ τὸ χεῖμα βεβησθαι πρὸς τὰ φαινόμενα δεινὰ, δειλίας ἐστὶν ἢ δεσπρασίας τίνος πρὸς τὸ
 σῶμα καὶ ψυχρῶπιτος, ὀνομαζῆν αἰετὸν Ἀργεῖον, ὡς ἀγαθὸν μὲν ὄντα στρατηγῶν, αἰετὸν δὲ ταῦτα παρῆσθαι τῶν ἀγῶνας.

A confectandoque esset ad multum spatii progressa
 hic non tam impulsus ab illis quos contra stabat
 quam victoriae diffidentia & metu in castra per-
 cussus retulit se. Ut vero reliqui ab insequendis re-
 uersi hostibus tulere grauius quod uersis in fugā
 illis, ac longe maiore numero eorum fuso quam
 de suis amisso, uictis permisisset de se excitare tro-
 phæum: expallescens statuit de integro trophæo
 dimicare, vnoq; interiecto die aciem iterum in-
 struxit. Vbi sensit auctas illorum copias, militemq;
 tyranni maiore animo inferre signa, obtorruit: re-
 ceptisq; per inducias mortuis, reduxit exercitum.
 B Atqui cæctus & reipubl. tractandæ peritia comita-
 teq; hanc diluens culpam, coniunxit acheis Cleo-
 nas, ac Nemeorum ludicrum Cleonis, vt antiqui-
 tus potius ad eos pertinens, celebrauit: celebraue-
 runt & Argiui. Actunc primo violata est quæ con-
 cessa fuerat certantibus securitas & fides publica,
 quod Achæi omnes qui certauerant Argis, quos
 fines suos peragrantes cepere, pro hostibus sub ha-
 sta vendiderint. adeo fuit ardens & capitalis tyran-
 norum osor. Breui post nuntiato captare Aristip-
 pum Cleonas: sed sedentem Corinthi se formida-
 re: copias per edictum conscripsit, & quum edixif-
 set vt cibaria in aliquot dies secum ferrent, Cen-
 chreas mouit, illiciens dolo Aristippum vt tanquā
 absente se Cleonas adoriretur. quæ spes non fefel-
 lit eum. Quippe adfuit extemplo ille cum exercitu
 ex Argis. Aratus vero Corinthum ex Cenchreis
 iam sub noctem regressus, via stationibus infedit,
 duxitq; Achæos Cleonas. Agmen adeo compositē
 progressum est, adeoq; strenue & impigre, vt nō
 solum iter facerent, sed ingrederentur etiam de
 nocte adhuc Cleonas, & instructi starent ad pu-
 gnam falso & imprudente Aristippo. Vt dies illu-
 xit, patefactis portis, & signo tuba dato, elatus cur-
 su & clamore in hostes, euestigio fundit fugatque
 eos, quos institit insequi qua maxime Aristippum
 intedere suspicabatur fugam. habebat enim mul-
 ta ea regio diuerticula. Vt Mycenæ vsq; effusos e-
 git, tyrannus à Cretensi quodam, vt tradit Dinias,
 Tragisco nomine, occupatus trucidatur. Cecide-
 re de cæteris plus mille quingenti. Attamen Aratus
 parta tam nobili victoria, eaq; incruenta, non re-
 cepit Argos, neq; eam seruitute exemit, quod Agias
 & minor Aristomachus cum copiis regis irrupif-
 sent in eam urbem, dominatumq; occupauissent.
 Hac re magnopere probra, sermones, dicteria, &
 conuitia assentatorib. tyrannorū detraxit, qui in il-
 lorum gratiā alium commemorabant prætori A-
 chæorum instante prælio moueri: sopore & verti-
 gine eum, simul atq; cæpissent canere tubæ, corri-
 pi solitum: quum aciem instruxisset & signum de-
 disset pugnæ, rogassetq; præfectos suos & ordinū
 ductores, nunquid præsentia sua sit opus, (nam ia-
 ctam esse aleam) secedere prætolatū procul euen-
 tum. Hac fama vsq; eo valuit, vt philosophi quoq;
 in scholis, quærentes cordis tremor & coloris va-
 riatio in præsentia periculo timiditatis sint an in-
 temperici signa & frigoris natiui, semper appella-
 rent Aratum, vt insignem quidem imperatorem,
 F sed cui hæc in certaminibus acciderent semper.

Vtigitur Aristippum sustulit, mox Lyfiadem Megalopolitanum appetiit infidiis, suæ ipsius patriæ tyrannum. Hic vero neque degener erat neque iners natura, neque, ut complures tyranni, deliciarum cupiditate vel avaritia in eam delapsus violentiam fuerat, sed gloriæ amore adhuc adolescentem excitatum, sermonibusque falsis & vanis, qui de tyrannide ut re beata & mirifica referantur, in animum celsum stolide admissis, ubi tyrannidem paravit, breui molestiarum, quas trahit secum dominatus, cepit fastidium. Simul quia suspiciebat gloria celebrem & infidias tendentem timebat Aratum, induxit animum pulcherrime se mutare, ac primum semetipsum explicare odio, metu, statione, & satellitibus. deinde bene mereri de patria. Itaque accito Arato deposuit dominationem, contribuitque civitatem suam Achæis. Hinc extollentes eum Achæi, prætorem creaverunt. Ille Aratum ilico gloria elaborans superare, cum alia multa quæ non videbantur necessaria, tum expeditionem indixit in Lacedæmonios. Cui quia reluctabatur Aratus, visus est cum eo æmulari. Et vero etiam declaratus iterum Lyfiades prætor, contra pugnante ex professo Arato, ambienteque præturam alteri. Aratus enim alternis annis imperabat. Iam ad tertiam præturam aspiravit secundo cursu Lyfiades, atque alternis annis vicissim ille & Aratus prætura fungebantur. Cæterum quum in apertam cum eo cupidisset inimicitiam, atque identidem esset illum ad Achæos criminatus, reiectus est. Etenim fucatis moribus existimatus est cum germana & sincera concertare virtute. ac sicut cuculo Ætopus refert querenti de exiguis auibus, quod fugerent se, respondisse illas fore cum aliquando accipitrem: sic Lyfiadi apparet adhæsisse ex tyrannide parum sincera voluntate ipsum immutatum fuisse, suspicionem. Porro Aratus bello quoque Ætोलico comparavit laudem. Gestiebant confingere cum Ætolis pro finibus Megaricis Achæi. Rex autem Lacedæmoniorum agis, qui subvenerat eis cum exercitu, inflammabat item Achæos ad dimicandum. Hic repugnavit Aratus, multaque probra, multa etiam in mollitiam & ignaviam suam perferens dicta, vtilia consilia eorum quæ speciem habebant turpitudinis, causa non abiecit, verum permisit hostibus transcenta Gerania impune transire in Peloponnesum. Ut tamen mox à transitu Pellenen ceperunt, non ultra perstitit in eadem sententia, neque moras duxit nec tendas, prolatando & expectando dum conscriptæ essent & coissent undique in vnum copiarum suarum: sed confestim cum iis qui præsto erant, movit in hostem, rebus lætis ex licentia & lasciivia maiorem in modum eneruatam. Nam ut illud oppidum sunt ingressi, discurrerunt milites per domicilia se mutuo summouentes & de præda digladiantes. Duces & ordinum ductores coniuges & filias Pellenensium circumuecti rapuerunt, galeasque sibi detraxerunt, easque illis imposuerunt, nequis alius auferret eas, sed galea indicaret quæque dominum suum. Adhunc modum comparatis, & hæc agentibus, repente Aratum nuntiatum est adesse. Otto stupore, qualem apud tam inconditos par est, antequam intelligerent omnes periculum,

A ὡς δὲ οὖν τὸν Ἀρείστου ἀνείλεν, δὴν ἐπεβούλευσε Λυσιάδῃ τῇ Μεγαλοπολίτῃ τυραννοῦπι τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος. ὁ δὲ οὐκ ὦν ἀχρηστὸς ἀφιλότιμος ἢ φύσιν, οὐδ' ὡς ἄλλοι πολλοὶ τῶν μοναρχῶν, ἀκραιψία καὶ πλεονεξία πρὸς τῶν ῥυεῖς τῶν ἀδικίας, ἀλλ' ἐπαρθείς ἐρωτῆ δόξης ἐπὶ νέος, καὶ λόγους ψευδεῖς καὶ κενούς λεγούσους πρὸς τυραννίδος, ὡς μακαρίου καὶ θαυμαστοῦ πράγματος, εἰς μέγα φρόνημα τῶν ἀδελφῶν ἀποήτας, καὶ καταστήσας ἑαυτὸν τυραννον, ταχὺ μετὰ τῆς ἐκ μοναρχίας βαρύτητος ἄμα ἢ καὶ ἑλλῶν δὴ μερῶντα, καὶ δεδοικώς ἐπιβυβύοντα τὸν Ἀρατον, ὥρμησε, καλλίστην ὀρμὴν μετὰ δολοφρόνῃ, πρὸς τὸν μὲν ἑαυτὸν ἐλθὼν ἰσχυρῶς μίσους καὶ φόβου καὶ φροσύνης καὶ δόρυφόρων, εἴτα τῆς πατρίδος διεργέτης γνέσθαι, καὶ μετὰ πεμφάμενος τὸν Ἀρατον, ἀφῆκε τὴν ἀρχὴν, καὶ τὴν πόλιν εἰς τοῖς Ἀχαιοῖς μετεκώσθησεν. ἐφ' οἷς μεγαλιώοντες αὐτὸν οἱ Ἀχαιοί, στρατηγὸν εἴλοντο. φιλοτιμούμενος ὁ δὴν ἑαυτοῦ βαλεῖν δόξῃ τὸν Ἀρατον, ἄλλας τε πολλὰς πράξεις οὐκ ἀναγκαίας εἶδ' ἰδοῦσας καὶ στρατείας ἐπὶ Λακεδαιμονίους παρήγειλεν. οὐκ ἀποφρονεῖν ἑδδοκεῖ καὶ τὸ γε δούτερον ὁ Λυσιάδης στρατηγὸς ἠρέθη, αἰτιώσας τὸν ἄντικρυς Ἀρατου, καὶ ἀπουδάζοντος ἑτέρω τῶν ἀδελφῶν τῆς ἀρχῆς. αὐτὸς μὲν γὰρ (ὡς εἴρηται) παρ' ἑαυτὸν ἦρχε. μέγιστον δὲ οὖν τρίτης στρατηγίας ὁ Λυσιάδης δὲ φροσύνην διετέλει, καὶ παρ' ἑαυτὸν ἦρχε μὲν ἐπαλλάξ τῶν Ἀρατου στρατηγῶν. φανερὸν ὅτι ἐνεκὸς ἀρχῆς ἔχρησεν, καὶ πολλάκις αὐτὸν κατηγόρησας ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀπερρίφη. καὶ γὰρ ὡς φησι πεπλασμένῃ δοκῶν ἦν πρὸς ἀληθινὴν καὶ ἀκραιψίον στρατηγίαν ἀμύλλασθαι, καὶ κατὰ τὴν τῆς ἑκκευγῆ φησὶν Αἰσωπος ἐρωτῶντι τοῖς λεπτοῖς ὄρνιθας ὅτι φάσκειν αὐτὸν, εἰπεῖν ἰκεῖνοις ὡς ἔσαι ποτὲ ἰεραῖς. οὕτως ἔοικε τῷ Λυσιάδῃ τῶν ἀρχῶν κλοῦσθαι ἐκ τυραννίδος ἑσπέρια βλάβουσα τῶν φύσιν αὐτῆς τῆς μεσολῆς. ὁ δὲ Ἀρατος διδοκίμησε καὶ πρὸς τοῖς Αἰτολικῶν πράξεις. ὅτι συμβαλεῖν μὲν αὐτοῖς πρὸς τῆς Μεγαρικῆς ὥρμησθαι τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τῆς βασιλείας τῶν Λακεδαιμονίων Ἀγίδος ἀφικνουμένου μὲν διωάμεως, καὶ συνεξορμῶντες ἐπὶ τῶν μάχῃ τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐπαπαιθεῖς, καὶ πολλὰ μὲν ὀνειδῆ, πολλὰ δὲ εἰς μαλακίαν καὶ ἀπλησίαν καὶ σκώμματα καὶ χλευασμὸν ἑσπομείνας, οὐ πρὸς ἠέκαστον τὸν τῶν συμφέροντος λογισμὸν ἀλλ' ὁ φαινόμενον ἀγρόν, ἀλλὰ παρεχώρησε τοῖς πολεμίοις, ἑσπέρια δόσει τῶν Γεραίων, ἄμα γὰρ τὰ παρελθὴν εἰς Πελοπόννησον. ὡς μὲν τοῖς παρελθόντες δὲ ἀφῆκεν Γελλίωον κατέλαβον, οὐκέτι μὲν ὁ αὐτὸς, οὐδ' ἔμελλε ἀφῆκεν καὶ πρὸς τῶν ἀδελφῶν ἀδελφῶν καὶ συνελθεῖν εἰς τὸ πρῶτον τῶν διωάμεν, ἀλλ' ὁ δὴν ὥρμησε μετὰ τῶν παρόντων ἐπὶ τῆς πολεμίοις, ἐπὶ τῶν κρατεῖν ἀσθενεστάτοις δι' ἀταξίας καὶ ὑβρινότητος. ἄμα γὰρ τὰ παρελθὴν εἰς τὴν πόλιν, οἱ μὲν στρατῶν ἀφῆκεν ἀπαρέντες ἐπὶ τῶν οἰκίας, ἦσαν ἑξωθουῦντες ἀλλήλους καὶ ἀμαχεύουσι πρὸς τῶν χρημάτων ἠγεμόνες ἢ καὶ λοχαγοὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν θυγατέρας τῶν Πελλίωον πρὸς οἰκίας ἦσαν ἦσαν, καὶ τὰ κράνη τὰ αὐτῶν ἀφῆκεν οὐκ ἐκείνας πρὸς ἐπίστασαν, τῶν μηδὲνα λαβεῖν ἄλλον, ἀλλὰ τὰ κράνη δὴ ἦσαν εἶναι τὸν δεσπότην ἐκείνης. οὕτω δὲ ἀφῆκεν τοῖς αἰτοῖς καὶ τῶν πρὸς ἀφῆκεν ἑξωθουῦντες ὁ Ἀρατος ἐπιπρῶτον πρὸς ἠέκαστον. καὶ γνομένης ἐκπληξέως, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἀταξία τοιαύτη, πρὶν ἢ πρὸς πρῶτον τῶν κινδύων,

πρὸς ἠέκαστον. καὶ γνομένης ἐκπληξέως, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἀταξία τοιαύτη, πρὶν ἢ πρὸς πρῶτον τῶν κινδύων,

οι παλαιότεροι παρ' τῆς πόλεως τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τὰ παλαιότερα
 συμπεσόντες ἐφάρζον, ἡδὴ νενικημένοι· καὶ κατετίμιπλα-
 σαν ἐλαυνόμενοι παρ' Ἐσπάρδῳ ἀπορίας πρὸς σιωπῆς ἀ-
 νίους καὶ παρὰ βοήθου ὄντας. ἐν τούτῳ ὁ παλαιότερος, μίαν τὴν
 ἀρχαλῶταν, Ἐπιμήτιος ἀνδρὸς ἐπιδόξου θυγάτηρ, αὐτῇ ὅ-
 καλλει καὶ μεγέθει σώματος ὁμοειπής, ἔτυχε μὲν ἐν τῷ ἱε-
 ρῶ κατεζωομένη τῆς Ἀρτέμιδος, οὗ κατέστησεν αὐτῷ ὄβρι-
 λεκτάρχη, ἐλὼν ἑαυτὰ, καὶ παρ' αὐτῆς τὴν τελοφίαν· ἀφ' ἧς
 ὁ σκάρραμοσα παρὸς τὸν Ἰόρβον, ὡς ἔστι παρ' ἑστῶτων τῶν
 ἱερῶν, καὶ κατέβλεψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἀνωθεν ἔχουσα
 τὴν τελοφίαν, ἀδύς τε τοῖς πολίταις θεάμασι μόνον
 ἢ καὶ ἀμύθητον ἐφαίνε, καὶ τοῖς πολεμίοις, φάσμα θεῶν
 ἔραν δοκῶσι, φερίων ἐβόατε καὶ θάμβος, ὥστε μηδένα
 βρέπεσθαι παρὸς ἀλκίω. αὐτῷ δὲ Πελλίωις λέγεται ὅ-
 βρέψας τῆς θεοῦ τὸν μὲν ἄλλον ἀποκείσθαι χρόνον ἀφ' αὐτοῦ,
 ὅταν δὲ κινήσῃ παρ' αὐτῆς ἱερείας ἐκφέρηται, μηδένα παρὰ
 βλέπειν στανίον, ἀλλ' ἀποβρέπεσθαι πρὸς αὐτὴν, οὐ γὰρ ἀνδρα-
 ποῖς μόνον ὄραμα φερίων εἶναι καὶ χαλεπὸν, ἀλλὰ δένδρα
 ποιεῖν ἀφορα, καὶ καρποὺς ἀπαμβλίσκειν δι' ὧν αὐτὴ κί-
 νηται. τὸ δὲ τότε τὴν ἱερείαν ὄξενεγκάμενον, καὶ βρέπουσαν
 αὐτὴν κατὰ τῆς Αἰτωλίας ἀπὸ τῶν ἰσθμίων, ἐκφρασε καταστῆ-
 σαι καὶ παρελθεῖν τὸν λογισμὸν. ὁ δὲ Ἀρετος ὁ δὲν ἐν
 τοῖς ἱστορίαισι εἶρηκε τοιοῦτον, ἀλλὰ φησι, βεβήμα-
 νος τοῖς Αἰτωλοῖς, καὶ φερίων σιωπῆς πρὸς τὴν πόλιν,
 ἐξελάσθαι καὶ κράτος, ἐπιλαχούσι δὲ ἀποκτείναι. ὁ δὲ ἐρ-
 ζον ἐν τοῖς μεγάλαις διεδοθή, καὶ Τιμανθῆος ὁ ζωγράφος ἐ-
 ποίησεν ἐμφαντικῶς τῆς ἀφ' ἧς τὴν μάχην ἔχουσαν. οὐ
 μὲν ἀλλὰ πολλὰν ἐδῶκεν καὶ διωκτῶν ὅτι τοῖς Ἀχαιοῖς
 σιωπῆσι μὲν, ὅθεν ὁ Ἀρετος ἐπαρτίε φίλια παρὸς τῆς
 Αἰτωλίας, καὶ Πανταλέοντι παρ' πλείστον Αἰτωλῶν διω-
 κτῶν, σιωπῆσι χρησάμενος, οὐ μόνον εἰρήνην ἀλλὰ καὶ
 συμμαχίαν τοῖς Ἀχαιοῖς παρὸς τοῖς Αἰτωλοῖς ἐποίησε.
 πρὸς δὲ Ἀθηνῶσι σπουδάζων ἐλθὼν ἱεράσθαι, διεβλήθη καὶ
 κακῶς ἤκουσεν παρ' ἑστῶτων Ἀχαιῶν, ὅτι σπονδὰς πεποιημένων
 αὐτῶν παρὸς τοῖς Μακεδόσι, καὶ αἰσχρὰς ἀγνόντων, ἐπεχέ-
 ρησε τὸν Πειραιᾶ καταλαβεῖν. αὐτὸς δὲ ἄρνούμενος ἐν
 τοῖς ἱστορίαισι οἷς ἀπολέλοιπεν, Ἐργίνον αἰπῶτα,
 μεθ' οὗ τὰ παρ' ἑστῶτων Ἀχαιῶν ἐπαρτίε. ἐκείνον γὰρ ἰδὼν
 παρ' Πειραιᾶ παρὰ βάλωντα, καὶ τῆς κλίμακος σιωπῆσι
 σιωπῆσι, διωκόμενον ὀνομάζειν Ἀρετον, καὶ καλεῖν σιωπῆσι, ὡς παρ'
 παρὸντα, καὶ ἀφ' ἧς οὕτως ἐξάπατήσαντα τοὺς πολε-
 μίους. ἢ μὲν δὲ καὶ πρὸς ἀπολογεῖσθαι. τὸν γὰρ Ἐργίνον,
 ἀμύθητον ἰδὼν τὴν καὶ Σύρον, ἀπ' ἑστῶτων ἡ εἰρήνη ὅτι
 νοῦν βαλέσθαι τηλικαύτῳ παρ' ἑστῶτων, εἰ μὴ τὸ Ἀρετον εἶχεν
 ἡγεμόνα, καὶ παρ' ἐκείνου τὴν διώματιν καὶ τὸν καμὸν εἰλ-
 φει παρὸς τὴν ἐπίτησιν. ἐδῶκεν ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρετος, οὐ
 δις, ὁ δὲ τρεῖς, ἀλλὰ πολλάκις, ὡς παρ' οἱ δυσέρωτες, ἐπιχέ-
 ρησας παρ' Πειραιᾶ, καὶ παρὸς τῆς ἀφ' ἧς ἀφ' ἧς ἀποκα-
 μῆν, ἀλλὰ παρ' ἑστῶτων μικρὸν αἰεὶ καὶ σιωπῆσι ἀποσφάλλε-
 σθαι τὴν ἐλπίδα, παρὸς ὅθεν αἰεὶ ἀνακαλούμενος. ἀπαξ
 δὲ καὶ ὁ σέλος ἔσπασε ἀφ' ἧς Θεοσίου φερίων. καὶ τομας
 ἐλάβε πολλὰς παρὰ βάλωντα, καὶ πολλὴν χρόνον ἐν Φορείῳ
 καμῶντος, ἐποίησε τῆς στρατείας. Ἀντιγῆνου ὁ ἀποθανόντος, καὶ Δημητείου τὴν βασιλείαν παρὰ βάλωντος,
 ἐπὶ μάλλον ἐπέκειτο τῆς Αἰτωλίας, καὶ ὅπως κατεφρόνιεν τῶν Μακεδόνων. διὸ καὶ κατεφρόνιεν αὐτὸν μάχην παρ'
 Φυλακίαν παρ' Βίθυος τῆς Δημητείου στρατηγῶν, καὶ λόγῳ γηροσύνης, πολλοῦ μὲν, ὡς ἐλάσθη, πολλῶν ὅτι, ὡς ἐπὶ τὴν καμῶν,

A primi in portis & suburbis commisso cum Achæis
 prælio iam profligati fugam ceperunt, impleu-
 runtque effusi pauore conglobantes se & suppe-
 tias venientes. In hoc tumultu vna captiuarum E-
 pigetis, illustris viri filia, specie & proceritate cor-
 poris mira, forte in Dianæ fano sedebat, vbi eam
 locauerat extraordinariorum militum dux, qui
 rapuerat eam, galeamq; ei imposuerat tribus infi-
 gnem cristis. Hæc repente ad tumultum euolans
 vt pro foribus templi stetit, pugnantisque galeam
 illam gerens superne contemplata est, hinc ipsis
 ciuibus est spectaculum forte humana visa augu-
 stius, hinc spectrum diuinum hostibus conspiciere
 arbitrantibus se horrorem & stuporem iniecit, vt
 nemo ad arma se conuerteret. Ipsi memorant Pel-
 lenenses simulacrum Dianæ reliquo tempore sta-
 re intactum. Vbi vero à sacerdote motum effertur,
 neminem ex aduerso obtueri, sed auertere oculos
 omnes. Neq; enim hominibus modo dirum id vi-
 fu esse & perniciousum, verum etiam stirpes infæcun-
 das reddere, & corrumpere factus, per quos trans-
 feratur. Hoc tum sacerdotem protulisse, semperq;
 vertisse. Aetolis ex opposito, itaq; in amentiam &
 vecordiam vertisse. Cæterum horum nihil tradi-
 dit in commentariis Aratus: refert autem fufis ab
 se Aetolis, vno agmine se cum fugientibus in oppi-
 dum irrupisse, eosq; vi expulisse, trucidasseq; se-
 ptingentos. Id factum fuit in maximis celebratum.
 Timanthes pictor eam pugnam expressit atq; o-
 culis quasi repræsentauit. Verumenimvero quod
 multæ & validæ gentes conspirarent in Achæos,
 quæ fuit Aratus statim iungere cum Aetolis ami-
 citiam. ac Pantaleone, cuius erat autoritas inter
 Aetolos maxima, vsus adiutore, non pacem tan-
 tum, sed & societatem Achæis cum Aetolis contra-
 xit. Quum asserere in libertatem affectaret Athe-
 nientes, infamis fuit & male audiuit apud Achæos,
 quod intercedente ipsis fœdere cum Macedoni-
 bus, capere per inducias esset Pyreæum aggressus.
 Ipse vero in commentariis, quos reliquit, id infi-
 cians, Erginum, cuius ministerio expugnauit A-
 crocorinthum, culpatur. Illum enim priuato nomi-
 ne adortum scribit Piræum, at scalis comminutis
 quum ipsum confectarentur, Aratum assidue no-
 minasse & appellasse sicut præsentem, atq; ita fru-
 stratam hostes euasisse. Mihi tamen haud videtur
 defensio eius probabilis. quippe hominem pri-
 uatum Erginum & Syrum absurdum est, nisi du-
 cem haberet Aratum, ab eoq; copias & oportuni-
 tatem ad rem aggrediendam accepisset, tantam re
 animo concepisse. Ipse etiã id demonstrauit Ara-
 tus, qui non bis aut ter, sed sæpius perditæ amantiũ
 more Piræum tentauit, neq; frustratione defuitit,
 verum ex eo quod non multum neque procul ab
 spe aberrasset, id reuocauit eum ad audendum.
 Semel etiam crus fregit per Thriasion fugiens, &
 complures incisiones, dum curatur, accepit, diuq;
 lectica delatus est per expeditiones. Defuncto ve-
 ro Antigono, & Demetrio regnante, magis magif-
 que liberandis intentus fuit Athenis, ac semel de-
 spiciens Macedonum. Vnde etiam quum acie ef-
 fet à Bythe Demetrii duce fufus apud Phylaciã, ac
 rumor increbuisse hinc captũ hinc cæsum Aratũ

praefectus Piræo Diogenes Corinthum misit Epistolam, qua Achæis mandavit, quando occubisset Aratus, ut vrbe cederent. Literis allatis aderat forte ipse Corinthi, iocumq; Diogenis nuntii & risum multum quum prabuisissent, abscesse-
 re. Ipse ex Macedonia rex misit nauem qua Aratus vincus ad se veheretur. Athenienses vero nihil ad summam leuitatem adulandi Macedonibus reliqui facientes, coronas sumpserunt quum primum fuit de morte eius allatum. Quapropter ira flagrans, extemplo signis in eos motis vsq; ad Academia est progressus. mox exoratus, nulla re violauit eos. Hinc Athenienses perspecta eius virtute, quum ad libertatem defuncto conspirassent Demetrio, illum acciure: qui, licet alius tunc Achæorum prætor foret, ipse autem ex valetudinis diuturna infirmitate lecto decumberet, lectica tamen est eo delatus, nolens deesse illius ciuitatis temporibus, & præfectum præsidii Diogenem induxit ut Piræcum, Munychiam, Salamina & Sunium, c. l. talentorum mercede redderet Athenensibus, quorum ciuitati ipse Aratus viginti intulit. Mox associauerunt se Achæis Æginetæ, Hermionenenses, ac nomen Arcadicum magna ex parte factum est eis stipendiarium. Quia vero Macedones vicinis finitimisq; bellis distringebantur, & socii Ætoli erant, accessio Achæorum viribus est grandis facta. At Aratus veteri consilio incumbens, & iniquo animo ferens vicinam ipsis Argiuorum tyrannidem, egit per nuntios cum Aristomacho, ut conferret & adiungeret eam ciuitatem Achæis, atq; Lysiadis exemplo mallet tantæ gentis cum laude & honore esse prætor, quam cum periculo & inuidia vnus tyrannus ciuitatis. Quum assensus Aristomachus mandasset ut quinquaginta talenta sibi Aratus mitteret, quo absolueret & dimitteret milites suos: dum hoc argentum paratur, contendens Lysiaades, quiungebatur prætura, ut proprius is suus existeret apud Achæos actus, Aratum apud Aristomachum criminatus est ut infestum & implacabilem semper tyrannis. Quem vbi impulit rem totam ut permitteret sibi, associa-
 re eum institit Achæis. Enimvero ibi maxime concilium Achæorum beneuolentiam in eum suam & fidem quam ei habebant, declarauerunt. Nam quum ira prouectus aduersaretur ille, Aristomachum abegere: ut vero lenitus rursus ipse cœpit præfens ea de re verba facere, omnia cito & prompte decreuerunt, Argiuosque & Phliasios in ciuitatem acceperunt, annoq; post Aristomachum creauerunt prætorem. qui florens apud Achæos, gliscensque in Laconiam incurrere, exciuit Aratum Athenis. Is rescripsit ab expeditione hac deterrens eum, hoc committi cum Cleomene feroci & magnis cum periculis crescente Achæos noller. Instanti tamen omnino dicto audiens fuit, & in bellum euntem est sequutus. Quo tempore quia obstitit, ne circa Pallantion cum offerente se Cleomene signa conferret Aristomachus, à Lysiaide infimulatus est, ac comitiis prætoris aduersarium eum & competitorem habens suffragiis vicit, & prætor duodecimū creatus est. In hac prætura apud Lycæon fufus à Cleomene terga dedit,
 ote dñ καὶ κωλύσας παρὶ τὸ Παλλάντιον, ἔκλειομένης ὅτι φαίνεντος αὐτοῦ, μάχην σιωπῶν τὸν Αἰσιόμαχον, ὑπὸ Λυσιάδου κατηγορηθῆναι, καὶ παρὶ τῆς στρατηγίας εἰς ἀγῶνας καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν καταστῆσαι, ἐκέρτησε τῆ χειροτο-
 νία, καὶ τὸ δωδέκατον ἤρθε στρατηγός. ἐν αὐτῇ τῇ στρατηγίᾳ παρὶ τὸ Λύκων ἠπληθεῖς ὑπὸ τῷ Κλειομένει εἴφυγε,

A ὁ μὲν τὴν Πειραιᾶ φρουρῶν Διογῆνης, ἐπεμψεν ἑπιστολὴν εἰς Κορίνθον, ἐξίστασθαι τῆς πόλεως κελύων τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐπειδὴ Ἀρετος ἀπέθανεν· ἔτυχε δὲ τῶν ἡραμμάτων χρημαδέντων παρὼν αὐτὸς ἐν Κορίνθῳ· καὶ διατεθείω οἱ τῷ Διογῆνι καὶ γέλωτα πολλὰ ὡς ἀρχόντες ἀπηλλάγησαν. αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἐκ Μακεδονίας γαῦν ἐπέμψεν, ἐφ' ἧς χρημαδότηται πρὸς αὐτὸν ὁ Ἀρετος δεδεμένους. πάντων ὅ Ἀθηναῖοι κρυφότητα κηλακείας τῆς πρὸς Μακεδονίας ὑπεβάλλοι-
 τες, ἐτεφαινήθησαν, ὅτε πρῶτον ἠγέλθη τεθηκείας. διὸ καὶ πρὸς ὀργὴν ὄντως ἐκ στρατοῦ εἰς αὐτοῦς, ἀρχὴ τῆς Ἀκαδημίας πρὸς ἧλθεν· εἶπα πεισθεῖς, ὅσθεν ἠδίκησαν. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι συμφρονήσαντες αὐτῷ τὴν ἀρετήν, ἐπεὶ Δικμητείου τελευτήσαντος ὤρμησαν ὅτι τὴν ἐλευθερίαν, ἐκείνον ἐκάλου. ὁ δὲ καὶ ἄλλοι ἄλλοι μὲν ἀρχοντος τότε τὸν Ἀχαιῶν, αὐτὸς ὁ δὲ ἀρρωστίας πινὰ μακρὴν κληθήρης ὑπαρχων, ἔμμενος ἐν Φορεΐᾳ χρημαδόμενος ὑπὸ τῆς πόλεως πρὸς τὴν ἡρείαν, καὶ τὸν ὅτι τῆς φρουρῆς Διογῆνη σιωπέπεισε ἀπιδουῶν τὸν τε Πειραιᾶ, καὶ τὴν Μουνυχίαν, καὶ τὴν Σαλαμίνα, καὶ τὸ Σούνιον τοῖς Ἀθηναῖοις, ὅτι πενήτηκοντα καὶ ἑκατὸν τάλαντοις, ὧν αὐτὸς ὁ Ἀρετος εἴχουσι τῇ πόλει σιωπέα-
 λτο. πρὸς ἐσχέρησαν δὲ ὄντως Αἰγινήται καὶ Ἐρμιονεῖς τοῖς Ἀχαιοῖς, ἢ τε πλείστη τῆς Ἀρκადίας αὐτοῖς σιωπέτελει. καὶ Μακεδόνων μὲν ἀρχῶν ὄντων ἀρχὴ πῶς πρὸς οἰκίαι καὶ ὁμοῦς πολέμοις, Αἰτωλῶν ὁ συμμαχούτων, ὅτι δὸν μιγάλλω ἢ τῶν Ἀχαιῶν ἐλάμβανεν διῶαμις. ὁ δὲ Ἀρετος ὄντως ἀρχόμενος τὴν παλαιὰν ὑπόθεσιν, καὶ διαμαρτυρῶν τὴν ἐν Ἀργεῖ τυραννίδα γειτνιασάν αὐτοῖς, ἐπειθε πέμπων τὸν Αἰσιόμαχον εἰς μέσον θείναι καὶ πρὸς ἀρχαίαν τοῖς Ἀχαιοῖς τὴν πόλιν· καὶ ζηλώσαντα Λυσιάδην, ἔδουσι τηλικούτου μὲν ὀφθμίας καὶ πῆνης στρατηγὸν εἶναι μᾶλλον ἢ μίας πύ-
 λεως κινδυνώοντα καὶ μισούμενον τυραννον. ὑπακούσαντος δὲ τῷ Αἰσιόμαχου, καὶ κελύσαντος αὐτῶν τὰ πενήτηκοντα τάλαντα πέμψαι τὸν Ἀρετον, ὅπως ἀπαλλάξῃ καὶ ἀγαλύσῃται τοῖς παρ' αὐτῶν στρατοῦσιν, καὶ τῶν χρημα-
 των ποιεζόμενος, ὁ Λυσιάδης ἐπὶ στρατηγῶν καὶ φιλοπυμύ-
 μος ἴδιον αὐτῷ πολίτευμα τῶν πρὸς τῶν Ἀχαιῶν ἡμέ-
 ρων, τῶν μὲν Ἀρετοῦ κατηγορεῖ πρὸς Αἰσιόμαχον ὡς διε-
 μένος καὶ ἀδικακτικῶς αἰεὶ πρὸς τοῖς τυραννοῖς ἔχρητος, αὐτῶν δὲ πείσας τὴν πρὸς ἑαὶν ὅτι βέλαι, πρὸς ἡραγε τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἀδελφον. εἶτα δὲ ἡ μάχισα φαινεῖν ἐποίησαν
 E οἱ σιωπέροι τῶν Ἀχαιῶν τὴν πρὸς τὸν Ἀρετον ὄνοια καὶ πύ-
 σην αὐτοῦ πόντος μὲν γὰρ αὐτῷ, δι' ὀργὴν ἀπῆλασαν τῶν πρὸς τὸν Αἰσιόμαχον. ἐπεὶ ὁ συμπειθεῖς πάλιν αὐτὸς ἤρξατο πρὸς αὐτῶν ἀγαλέγαι παρὼν, πᾶσι ταχέως καὶ πρὸς ἑ-
 μος ἐψηφίσαντο, καὶ πρὸς ἐδῆσαν μὲν τῶν Ἀργείων καὶ Φλιασίων εἰς τὴν πολιτείαν. οἷα αὐτῶν δὲ ὑπερον καὶ τὸν Αἰσιό-
 μαχον εἴλοντο στρατηγῶν. ὁ δὲ θήμερῶν πρὸς τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ βελέμενος εἰς τὴν Λακωνικὴν ἐμβαλεῖν, ἐκάλει τὸν Ἀρετον
 δὲ Ἀθηναίων. ὁ δὲ ἔγραφε μὲν αὐτῶν, τὴν στρατείαν ἀπαρ-
 ρῶν, καὶ τῶν Κλειομένει ἀράσας ἔχρητι καὶ πρὸς ἀβόλους αἰ-
 F ξαομένην συμπλέκεσθαι τῶν Ἀχαιῶν, μὴ βουλόμενος ἀρ-
 μημένου ὁ πῶντος, ὑπὸ ἧκυσε, καὶ παρὼν σιωπέρατθην.
 οἱ δὲ καὶ κωλύσας παρὶ τὸ Παλλάντιον, ἔκλειομένης ὅτι φαίνεντος αὐτοῦ, μάχην σιωπῶν τὸν Αἰσιόμαχον, ὑπὸ Λυσιάδου κατηγορηθῆναι, καὶ παρὶ τῆς στρατηγίας εἰς ἀγῶνας καὶ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων αὐτῶν καταστῆσαι, ἐκέρτησε τῆ χειροτο-
 νία, καὶ τὸ δωδέκατον ἤρθε στρατηγός. ἐν αὐτῇ τῇ στρατηγίᾳ παρὶ τὸ Λύκων ἠπληθεῖς ὑπὸ τῷ Κλειομένει εἴφυγε,

καὶ πλανητὴς νικτὸς, ἔδδξε μὲν τεθνάαι· (καὶ πάλιν ὄρα ὁ λόγος κατ' αὐτὴν πόλιν ἔξεφοίτησεν εἰς τοὺς Ἑλλήνας) ἀνασώτεις δὲ, καὶ τοὺς στρατιώτας σιωπαγαλῶν, ὅσκι ἠγάπησεν ἀσφαλῶς ἀπελθεῖν, ἀλλ' αἰεὶ τὰ κρητὸν χρησάμενος, οὐδενὸς πωροδοκῶντος, ὅσδε συλλογίζομένου ὁ μέλλον, ἔξαιφνης ἐπέπεσε Μαιτιῶσι, συμμάχοις οὖσι ἔκλεομόνους. καὶ τὴν πόλιν ἔλων, φεβυρῶν ἐπέβαλε, καὶ τοὺς μετόχους πολίτας ἐποίησεν αὐτῶν καὶ μόνος, ἀ νικῶντες ὅσκι ἠγάπησεν ἔχον, ἐκτίθησεν νενικημένοις τοῖς Ἀχαιοῖς. αὐτῆς ὅ τῶν Λακεδαιμονίων ὅτι Μεγάλῳ πόλιν στρατοσύντων, ἑσπῆσας, ὠκνεῖ μὲν ἀψιμαχοῦν τὰ Κλεομόνους λαβῶν τῶν στρατῶν, καὶ τοῖς Μεγαλοπολίταις βιαζομένοις αὐτεῖχεν· οὔτε ἄλλως πωροδοκῶν καὶ ἑσπῆσας ὁ πεφυκῶς, καὶ τότε λυπόμορος τε πλῆθει, καὶ πωροδοκῶν πολυμητῶν καὶ νέον ἠδὲ τῶν ἀκαμάζοντι τὰ θυμῶν καὶ κεκολασμένη τῇ φιλοτιμίᾳ σιωπητικῶς καὶ νομίζων, ἡ δὲ τῶν πολυμῶν ἐκείνος ἔξ οὐχ ἔπαρχόντων ἐκτὰ το δόξαν, αὐτὰς κεκτημένοι φυλακτέον εἶναι ἄρα τῆς δὲ λαβείας. οὐ μὲν ἀλλὰ τῶν ἡλικῶν ἐκδραμόντων καὶ ὠσαυτῶν τοῖς Σπαρτιάταις ἄρα τῶν στρατοπέδου, καὶ πωροδοκῶν σιωπῶν ἀπαρέντων, ὁ μὲν Ἀρετος ἔδ' ὡς ἐπήγαγν, ἀλλ' ἐν μέσῳ λαβῶν χερσίδρα, ἐπέστησε καὶ κατεκάλυσε ἄρα βίωσιν τῶν πολίτας· ὁ δὲ Λισιάδης πωροδοκῶν πωροδοκῶν τὰ γινόμενα, καὶ τὸν Ἀρετον κακίζων, ἀνεκαλεῖτο τοὺς ἰππεῖς, ὡς αὐτὸς ἀξίων ὅτι φαίνωμαι τοῖς δεικνύσιν, καὶ μὴ πωροδοκῶν ὁ νίκημα, μηδὲ ἐγκαταλιπεῖν αὐτὸν ὑπὸ τῆς πατρειδος ἀγωνίζομενον. πολλῶν δὲ συστραφέντων καὶ ἀγαθῶν ὅτι πρῶσθεις, ἐπέβαλε τὰ δεξιῶν τῶν πολεμίων, καὶ βεβήμενος ἐδίωκεν· ὑπὸ θυμῶν ὅ τῆς φιλοτιμίας ἀταμιδύτως ὅτι πασθεῖς εἰς χροῖα σχολία καὶ μετὰ δειδρων πεφυτθῶν καὶ τὰ φρων πλατειῶν· ἐν οἷς, ὅτι κληροῦ τῶ Κλεομόνους, ἔπεσε, λαμπρῶς ἀγωνισάμενος τὸν κάμισον τῶν ἀγῶνων ὅτι θυραῖς τῆς πατρειδος. οἱ δὲ ἄλλοι φέροντες εἰς τὴν φάλαγγα, καὶ σιωπαράζαντες τοῖς ὀπλίταις, ὅσον ὁ στρατόμα τῆς ἠπῆς ἀπέπλησαν. αἰτίαν ὅ μεγάλῳ ὁ Ἀρετος ἔλαβε, δόξας πωροδοκῶν τὸν Λισιάδῳ, καὶ βιασθεῖς ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἀπαρχομένων πωροδοκῶν ὀργῶν, ἠελοῦθησεν αὐτοῖς εἰς Αἴγιον. ἐκεί δὲ σιωπηλόντες ἰψηφίσαντο μὴ δίδοναι χροῖματα αὐτῶν, μηδὲ μαδοφορεῖς βέφειν ἀλλ' αὐτῶν πορίζειν, εἰ δέοιτο πολεμεῖν. οὕτω ὅ πωροδοκῶν λακιδεῖς, ἐβουλόσατο μὲν ὄντως ἀποδοῦναι τὸ σφραγίδα, καὶ τὴν στρατηγίαν ἀφείναι λογισῶν ὅ τῆς χρησάμενος, τότε μὲν ὑπὸ ἐμεινε, καὶ πωροδοκῶν ὀργῶν τῶν Αἰγίων, μάχῳν ἔθετο πωροδοκῶν τὸν Μεγιστόνον καὶ τὸν Κλεομόνοισ πατρῶον. ἐν ἡ κρητῶσας, τριακροῖσι μὲν ἀπέκτεινε, ζῶντα δὲ Μεγιστόνῳ σιωπέλαβεν. εἰσὼς ὅ στρατηγῶν παρ οἰαυτῶν, ὡς ἡ τάξις αὐτῶν πωροδοκῶν, καλομένους ἔξωμῶσατο, καὶ Τιμόξενος ἠρέθη στρατηγῶν. ἐδῶκε δὲ ἡ μὲν πωροδοκῶν τῶν ὀχλοῖς ὀργῆ, πωροδοκῶν τῶν ληρομένη τῶν ἔξωμῶσας ἀπίθανος, αἰτίαν δ' ἀληθῆς, τὰ πωροδοκῶν τοῖς Ἀχαιοῖς· ἐκεί ὡς πωροδοκῶν ἀδέμα καὶ χροῖαν τῶ Κλεομόνους ὅτι φαίνοιτο, ὅσδε ἐμπλεχόμενος τῶν πολιτικῶν ἀρχαῖς, ἀλλ' ἐπεὶ τῶν ἐφορευς ἀποκτείναν, καὶ τῶν χροῖαν ἀναδασάμενος, καὶ πολλῶν τῶ μετόχων ἐμσαλῶν εἰς τὴν πολιτείαν, ἔχον ἰσχυρῶν ἀνυπῶθνον, ὄντως ὅτι κληροῦ τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ τῆς ἡγεμονίας εἰαυτὸν ἀξιοῦντος. δὲ καὶ μέμνονται τὸν Ἀρετον, ἐν σάλα μεγάλα καὶ χροῖαν τῶ πωροδοκῶν φεβυρῶν, ὡς πωροδοκῶν κωβερνήτῳ ἀφέντα καὶ πωροδοκῶν ἐτέρῳ τῶν οἰαχας, ὅτε καλῶς

A ac palatum nocte pro mortuo habuere. quæ fama de eo frequens Græciam peruasit, verum incolomis collectis ex fuga militibus non satis habuit ex periculo emerfisse, sed tempore optime vsus præter omnium expectationem, nemineque de eo quod instituit, cogitâte, repente Mantineos Cleomenis socios est adortus, atque vrbe potitus imposuit ei præsidium, incolasq; ciuitate eorum donauit, ac quæ victores non facile obtinuissent, hæc Achæis peperit victis. Vt vero Lacedæmonii fines Megalopolitanos denuo cū exercitu incurfauerunt, opem ferens detrectauit laceffenti ansam præbere Cleomeni, Megalopolitanisq; instantibus renifus est. Nempe nec alias erat ad concurrendum fronte factus, atque id temporis numero militum inferior, & cum viro audace florecente q; adhuc animo ipse flaccescente atq; inclinata ambitione comparabatur, existimabatque quam audendo nullis subsidiis ille parabat gloriam, eam tenenti sibi cautione conseruandam. Verum tamē quum leuis armatura excurrisset, ac Spartiatas vsque ad castra pepulisset, essetque per tentoria eorum effusa, ne tunc quidem fecit Aratus imprefionem, sed capta in medio caua conualle, retinuit ciues & inhibuit ne eam transirent. At fremens ob id Lysides, atque Aratum probris increpans, implorauit equites, quo suppetias ferrent hostes cōfectantibus, neve amitterent e manib. victoriam, neque se pro patria desererent certantem. Hinc multorum & fortium equitum globo intulit se in dextrum hostium cornu, quod fudit fugauitq; sed ardore animi & gloriæ studio incautius euectus in loca sinuosa, saltuosa, & latis passim concisa fossis, illic incurfu Cleomenis cecidit, dum splendide præclarissimum certamen pro patriæ portis obit. Cæteri fuga in aciem delati, turbantesque peditatum, totum exercitum in fugam concitauerunt. Huius rei in Aratum est potissimum collata culpa, quod destituisse existimaretur Lysidem, coactusque ab Achæis est cum stomacho abeuntibus, vt sequeretur ipsos Ægion. Ibi concilio coacto, decreuerunt non præbere ei stipendium, neque mercenarium militem alere, sed vt compararet ipse sibi, si gerere vellet bellum. Hac affecto contumelia deliberatum fuit extemplo sigillum deponere, & se prætura abdicare. Cæterum re secum perpensa, temperauit sibi in præsentia, eductisque Orchomenon Achæis signa contulit cū Megistono Cleomenis vitrico. Quo conflictu victor trecentos interfecit, & Megistonum cepit. Solitus autem alternis annis prætura fungi, vt vices suæ rediere, & vocatus est, eiurauit præturâ. Prætor Timoxenus designatus est. Habita est aut indignatio eius in plebem, quæ prætextus dicebatur cur eiurasset præturâ, parū probabilis: sed vera causa imminetia Achæis pericula fuere, quod non iam vt ante sensim Cleomenes & composito gradu ingrederetur, neq; magistratib. vrbans esset astrictus, verū postquâ necatis ephoris, agro diuiso, & multis in ciuitate adscriptis, peregrinis liberam habuit potestatem, actutum Achæis incumberet atq; imperiū postularet. Quare culpant Aratū, qui remp. magnis vndis, & tempestate fluctuante quasi gubernator permiserit, & tradiderit alteri clauum.

ὅτε καλῶς

quo tempore vel inuitis incumbere ad republ. conferuandam debuisset, aut si res & vires habebat Achæorum prorsus pro deploratis, præstiterat cedere Cleomeni citius, quàm Peloponnesum ex integro præsidii Macedonici moribus efferare barbaricis, completereque Acrocorinthum armis Gallicis & Illyricis : ac quos actionibus suis bellicis & vrbanis prefferat vbique, & in commentariis passim laceravit, hos ciuitatibus inuehere, dominos specioso titulo socios appellans. Quòd si fuit (dicamus enim sic) violentus Cleomenes & tyrannicus: at stirps maiores eius Hercules, & patria Sparta. cuius ego vel obscurissimum ciuem quàm primum Macedonum ducem potius facere consulam illis qui aliquam Græcæ nobilitatis habent rationem. Et quidem petebat imperium ab Achæis Cleomenes, multis beneficiis eum honorem & vocabulum pensaturum se ciuitatibus ostendens. Antigonus vero imperator cum libera potestate terra marique renuntiatus, non accepit prius conditionem quàm merces ei imperii concessus Acrocorinthus est: planè venatorem imitatus Æsopicum. Neque enim antè conscendit Achæos, qui supplices subiiciebant se ei per legatos & plebiscita, quàm præsidio & obsidibus tanquam fixnum accepissent. quanuis omnia adferat Aratus, necessitatem vt causetur. At Polybius author est, iam pridem & ante eam necessitatem, quum audaciam Cleomenis timeret, clam eum fuisse cum Antigono colloquutum, ac Megalopolitanos antè summisisse, qui rogarent Achæos vt Antigoni opem implorarent. Hi enim premebantur præcipuè, assiduis afflictis & fatigati à Cleomene incursionibus. Pari modo scribit de his Phylarchus. cui, nisi testis accederet Polybius, non vsque adò fides sit adiungenda. Siquidem motu afficitur ex studio, quum attingit Cleomenem, fanatico: atq; sicut in iudicio, in historia huic patrocinatur, illum oppugnat. Ergo amiserunt Achæi Mantineâ, quam recepit Cleomenes: atq; ingenti prælio apud Hecatombæon fusi, adèd fuere consternati, vt extemplò Cleomenem per legatos ad imperium suscipiendū Argos acciuerint. Aratus, vt aduertit aduentare eum, & circa Lernam cum exercitu esse: formidans legatos misit ad eū postulatum vt ad amicos & socios trecetis duntaxat comitatus veniret. Quib. si diffideret, acciperet obsides. Eam Cleomenes contumeliam & ludibrium ferens sui esse, retrò mouit, scripsitque Achæis epistolam criminum & conuictorū in Aratum plenâ. Scripsit ex altera parte ille in Cleomenem epistolas: laceraueruntq; se inuicem probris & maledictis, atq; infectati sunt vsq; ad nuptias & coniuges. Inde Cleomenes misso caduceatore ad bellum Achæis indicendum, urbem Sicyonem eis penè per prodicionem furtim ademit. Illinc despectens, Pellenam oppugnauit, elapsoque Achæorum prætoze, oppido potitus est. Mox Pheneon & Penteleon cepit. Inde statim adiunxerunt se ei Argiui, & præsidium accepere Phliasii. neque omninò iam quicquam ex iis quæ in ditionem Achæorum concesserant, in fide manebat: sed tumultus ingens vndique circumstabat Aratum, conculsi Peloponnesum videntem, ciuitatesque passim à nouatoribus cieri. nemo enim quiescebat, neque in præsentis rerum statu acquiescebat.

A ὅτε καλῶς εἶχε χεῖρά κέντων ἔπιπλάσσειν ὁ κρινόν· ἀπεγνώκει τὰ πρῶτα καὶ τὴν δυνάμιν τῶν Ἀχαιῶν, εἴξαι τὰ Κλεομένη· καὶ μὴ πάλιν τὴν Πελοπόννησον ἐκβαρβαρῶσαι Φρυγῆς Μακεδόνων, μήτε πληρῶσαι τὴν Ἀκροκρείων Ἰλλυρικῶν ὀπλῶν καὶ Γαλατικῶν· μηδὲ οὐδ' αὐτὸς ἐν τῷ πρῶτῷ καὶ ἀφρατηγῶν καὶ ἀφραπολιτῶν ὄμιλος, ἐν ᾧ τοῖς ὑπομήμασι λαιδορῶν διετέλει, τῶν τε ἐπάγειται δεσπότης τῆς πόλεως, συμμάχους ὑποκρεῖζόμενος. εἰ δὲ Κλεομένης ἦν (λεγέσθαι γὰρ ἔπος) πρῶτος καὶ τυραννικός, ἀλλὰ Ἡρακλείδων πατέρες αὐτῶν καὶ Σπάρτη πατεῖς, ἧς τὴν ἀφαιρέσθαι B ἠξίωσεν αὐτῶν τὸ πρῶτον Μακεδόνων ἡγεμόνα ποιείας, τὸς ἐν τῷ λόγῳ τῶν Ἑλληνικῶν πηλομένων ἀρχαίων. καί τοι Κλεομένης ἦν τῶν ἀρχαίων πρῶτος τῶν Ἀχαιῶν, ὡς πολλὰ ποίησαν ἀγαθὰ τῶν πόλεως αὐτῶν τῶν ἡμῶν καὶ τῶν πρῶτον ἐκείνης· Ἀντήρον δὲ καὶ τῶν γῶν καὶ τῶν θαλασσοῦ ἀποκράτωρ ἡγεμόναια ἀναρῶντες, ἐχ' ὑπήκουσε τῶν τῶν μισθῶν αὐτῶν τῶν ἡγεμονίας ὁμολογηθῆναι τῶν Ἀκροκρείων ἀπεργῶν τῶν Αἰσώπυ μιμησάμενος κινήσων. ἔγδ' ἄλλοτερον ἐπέβη τοῖς Ἀχαιοῖς δεομένοις καὶ ὑποβάλλοισιν αὐτῶν ἔξω τῶν πρῶτων καὶ τῶν ψηφισμάτων, ἢ τῶν πρῶτων καὶ τοῖς ὁμήροις ὡς τῶν χαλινεμένων ἀνάγκη. C καί τοι πᾶσαν ὁ Ἄρατος ἀφίησι φωνῶν, ἀπολογίζόμενος τῶν ἀνάγκη. ὁ Πολύβιος δὲ αὐτὸν ἐκ πολλοῦ φησὶ καὶ τῶν ἀνάγκη ὑποκρίσθαι τῶν ἀράσων τῶν Κλεομένης, κρύφα δὲ Ἀντήρον ἀφαιρέσθαι, καὶ τὸς Μεγαλοπολίτας πρῶτον ἀφαιρέσθαι Ἀχαιῶν ὅτι καλεῖται τῶν Ἀντήρον. ἔπει γὰρ ὅτι ἐξόντο μάλιστα σιωπῶν τῶν πόλεως, ἀργῶν αὐτοῖς καὶ φέροντες τῶν Κλεομένης, ὁμοίως δὲ καὶ Φύλαρχος ἰσόρηκε πρὸς τῶν, ὡς μὴ τῶν Πολύβιος μὴ τυραννικός, ἔπει μὴ τί πιεσύν ἄξιον ἦν. ἀποσιῶν γὰρ ὅτι μὴ ἀφίηται τῶν Κλεομένης, ὑποκρίσθαι, καὶ κατὰ τῶν ἐν δίκῃ τῆ ἰσότη, τῶν μὴ ἀπιδικῶν ἀφαιρέσει, D τῶν ὅτι σιωπῶν ἀπεβάλλοντο δὲ οὐκ οἱ Ἀχαιοὶ τῶν Μαντινέων, πάλιν ἐλόντος αὐτῶν τῶν Κλεομένης· καὶ μάχη μεγάλη πρὸς τῶν Ἐκατόμβων ἡγήθησαν, ἔπει κατεπλάγησαν, ὡς τε πέμπειν ὄντος ἐφ' ἡγεμονία τὸν Κλεομένη καλοῦντες εἰς Ἄργος. ὁ δὲ Ἄρατος ὡς ἦσθε βαδίζοντα καὶ πρὸς Λέρναι ὄντα μὴ τῆς δυνάμεως, φοβηθεὶς ἀπέστειλε πρὸς τοῖς, τὸς ἀξιοῦντας ὡς πρὸς φίλους καὶ συμμάχους αὐτὸν ἦκειν μὴ τῶν τῶν ἀπιδικῶν· εἰ δὲ ἀπίσει, λαβεῖν ὁμήροις. (αὐτὰ ὑβρίων εἶ) καὶ χλευασμῶν αὐτῶν φήσας ὁ Κλεομένης, ἀνέβλεψεν, ἔπιπλάσσειν τῶν Ἀχαιοῖς, ἐγκλήματα E πολλὰ καὶ τῶν Ἄρατος καὶ ἀφαιρέσθαι ἔχουσαν. γέγραφε δὲ κακῶν ἔπιπλάσσειν καὶ τῶν Κλεομένης, καὶ ἐφέροντο λαιδορῶν καὶ βλασφημίας μέγιστον καὶ γυναικῶν, ἀλλήλοισι κακῶς λεγόντων. ἐκ τῶν κήρυκα πέμπει ὁ Κλεομένης, πόλεμον πρῶτον τῶν Ἀχαιοῖς, μικρὸν μὴ ἔλαθε τῶν Σικυωνίων πόλιν ἀφαιρέσθαι ἀφαιρέσθαι· ἐκείθεν δὲ ἀποβαθεὶς, Πελλήν πρῶτον ἀφαιρέσθαι, καὶ πρὸς φρατηγῶν τῶν Ἀχαιῶν ἐκπεσόντος ἔχε τῶν πόλιν. ὀλίγον δὲ ὑστερον καὶ Φενεὸν ἔλαθε καὶ Πεντελείων. εἰτ' ὄντος Ἄργείοι πρῶτον ἀφαιρέσθαι αὐτῶν, καὶ Φλιασοὶ φρουρῶν ἐδέξαντο· F καὶ ὄλως ὄντος ἐπὶ τῶν ἔπιπλάσσειν βέβαιον ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ φόβος πολλὸς ἦν πρὸς τῶν ἀφαιρέσθαι τὸν Ἄρατον, ὁρῶντα τῶν Πελοπόννησον κερδανομένην, καὶ τῶν πόλεις ἔξαισάμενας ὑπο τῶν νεωπειζόντων πρυτανῶν. ἠξέμεν γὰρ ὄντος ὄντος ἔστειλεν ἔπι τοῖς πρῶτον.

ἀλλὰ καὶ Σικυωνίων αὐτῶν καὶ Κορινθίων ἐγγύοντες πολλοὶ κα-
 τὰ φαιεῖς διειλεγμένοι τὰ Κλεομένη. καὶ πάλαι πρὸς τὸ
 κρινόν, ἰδίων ἐπιθυμία δυναστειῶν ὑπούλων ἔχοντες, ἔτι
 τῶν δόξασαν αὐτοῦ ἄνθρωπον ὁ Ἀρεῖος λαβάν, τὸς μὲν ἐν
 Σικυωνία ἐφθαρμένους ἀπέκτεινε, τὸς δὲ ἐν Κορίνθῳ πειρώ-
 μένος ἀναζητεῖν καὶ καταλείπειν, ἐξηγείαμε δὲ πλῆθος, ἢ δὴ νο-
 σοῦ καὶ βαρυνόμενον τὴν ὑπὸ τοῖς Ἀχαίοις πολιτείαν.
 σιυδραμόντες οὖν εἰς τὸ τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῶν, μετεπέμπον-
 τὸ τὸν Ἀρεῖον, ἀελεῖν ἢ συλλαβεῖν πρὸς τῆς ἀποστάσεως
 ἐγκυκλίους. ὁ δὲ ἦκε μὲν αὐτὸς ἐφελκόμενος τὸ ἵππον, ὡς οὐ
 ἀπιστῶν, οὐδὲ ὑποπτόμενον αἰαπηδῆσαντων τὸ πολλῶν, καὶ
 λοιδορουμένων αὐτῶν καὶ κατηγερωμένων, ἅ πως κατεστῆ
 τῶν πρὸς ὁπῶν καὶ τὰ λόγῳ πρὸς αὐτὸν, ἐκέλευσε κατῆσαι, καὶ
 μὴ βοδῶν ἀπὸ κτήτων ἐστῆσαι. ἀλλὰ καὶ τοῖς πρὸς ἑαυτὸν ὄντας,
 εἰσὼ παρῆναι, καὶ τῶν ἄμα λέγων ὑπεξῆει βαδίζων, ὡς
 τῶν ἀδύσων ἕνεκα τὸν ἵππον. οὕτως δὲ ὑπεκδύς καὶ τοῖς ὑ-
 πόμασι τῶν Κορινθίων ἀπορῦβως ἀφελόμενος, καὶ κελύων
 πρὸς τὸ Ἀπολλώνιον βαδίζων, ὡς ἔλαθε πλῆθον τῶν ἄκρας
 ἡγεμόνων, αἰαπηδῆσας ἔτι τὸν ἵππον, καὶ Κλεοπάφῳ τῶν
 ἀρχόντι τῆς φρεσῆς ἀφελόμενος ἐκχευάσας φυλάτ-
 τειν, ἀφ᾽ ὧν πασῶν εἰς Σικυωνία, τειάκοντα μὲν αὐτῶν στρατιω-
 τῶν ἐπορεύων, τῶν δὲ ἄλλων ἐγκαταλιπόντων καὶ ἀφ᾽ ἑρῶν
 τῶν ἀπορῶν δὲ οἱ Κορινθιοὶ μετ᾽ ὀλίγον τὸ ἀποδρασαν αὐτῶν,
 καὶ διώξαντες, ὡς οὐ κατέλαβον, μετεπέμψαντο τὸν Κλεο-
 μένην, καὶ παρέδδσαν τὴν πόλιν, ὅσῳ οἰομένη λαμβάνειν
 παρ᾽ αὐτῶν ποσῶν, ὅσῳ δὴ μῦθον, ἀφ᾽ ἑνὸς Ἀρεῖον. οὗ
 μὲν οὖν, πρὸς ἡγεμόνων αὐτῶν τῶν πρὸς ἡγεμόνων Ἀκτιῶν
 καὶ οἰκιστῶν, καὶ τὰς πόλεις ἐν χειρισάντων, ἀπεστῆσαν καὶ
 πρὸς αὐτῶν τὸν Ἀρεῖον ἐκείνην. τῶν δὲ Ἀρεῖος συνήλθον
 εἰς Σικυωνία τῶν Ἀχαίων οἱ πολλοὶ, καὶ ἡγεμόνης ἐκκλη-
 σίας ἠρέθη στρατηγὸς αὐτοκράτωρ καὶ πρὸς αὐτῶν φερεῖν
 ἐκ τῶν εἰσῶ πολιτῶν τειάκοντα μὲν ἔτη καὶ τεία πεπολι-
 τυμένους ἐν τοῖς Ἀχαίοις, πεποτυκῶς δὲ καὶ διωάμει
 καὶ δόξῃ τῶν Ἑλλήων. τότε δὲ ἔρημος καὶ ἀπρὸς σιυε-
 τειμένους, ὡς πρὸς ἐπὶ ναυαγίᾳ τῆς πατρίδος, ἐπὶ ποσῶν
 σάλῳ καὶ κινδύνῳ ἀφ᾽ ἑρῶν. καὶ γὰρ Αἰτωλοὶ, δευμέ-
 νος βοηθεῖν, ἀπέπεμψον, καὶ τὴν Ἀθηνῶν πόλιν χάριτι τῶν
 Ἀρεῖος πρὸς ἑαυτὸν οὐσαν, οἱ πρὸς Εὐκλείδῳ καὶ Μικίωνα
 διεκάλυσαν. ὄντων δὲ τῶν Ἀρεῖος καὶ χρημάτων ἐν Κορίνθῳ
 καὶ οἰκίας, ὁ Κλεομένης ἠφαλο μὲν οὐδένος, ὅσῳ δὲ ἄλλον εἶα-
 σε, μετὰ πεμψάμενος τὸς φίλους αὐτῶν καὶ τὸς ἀρκεῖν,
 ἐκέλευε πάντα ποιεῖν καὶ φυλάττειν, ὡς Ἀρεῖος λόγῳ
 ὑπέξοντας ἰδίᾳ δὲ πρὸς αὐτὸν ἐπέμψε Τείπυλον, καὶ πάλιν
 Μεγίστονον τὸν παρῶν, ὑποχρέωτος ἄλλα τε πολλὰ, καὶ
 δώδεκα τάλαντα, σιυτάξιν ἐπὶ αὐτῶν ὑπεβάλλοντος τῶν
 ἡμίσει Πτολεμαῖον, (ἐκείνος γὰρ ἔξ τάλαντα τῶν Ἀρεῖος
 κατ᾽ ἐπὶ αὐτὸν ἀπέπεμψεν) ἠξίου δὲ τῶν Ἀχαίων ἡγεμόνων ἀνα-
 γρηθῆναι, καὶ κρινῆ μετ᾽ αὐτῶν φυλάσσειν τὸν Ἀκροκό-
 ρινθον. τῶν δὲ Ἀρεῖος φήσαντες ὡς οὐκ ἔχοι τὰ πρὸς ἡμα-
 ρα, μάλλον δὲ ὑπὸ αὐτῶν ἔχοι, καὶ κατεριπνοῦσα αὐτῶν
 δόξαστος, ἐμβαλὼν οὐδὲν, τὴν Σικυωνίαν ἐπόρῃ καὶ κα-
 τέφθηρε, καὶ πρὸς αὐτῶν τῆ πόλει βεῖς μιλίας, ἐγκατε-
 ρεωῦτος τῶν Ἀρεῖος, καὶ ἀφ᾽ ἑρῶν εἰδέξατο τὸν Ἀντί-
 γονον ἐπὶ τῶν τῶν ἀδύσων τὸν Ἀκροκόρινθον ἄλλως γὰρ οὐκ εἰσὼ βο-
 ηθεῖν. οἱ μὲν οὖν Ἀχαῖοι σιυεληλυθότες εἰς
 Αἴγιον, ἐκεῖ τὸν Ἀρεῖον ἐκάλεσαν. ἡ δὲ κινδύος, τῶν Κλεομένων πρὸς τῆ πόλει
 στρατοπέδου ὄντος, διελεῖν,

A Iam Sicyoniorum quoque & Corinthiorum multi cum Cleomene in colloquium detecti fuerunt venisse: qui iam pridem privati libidine dominatus adipiscendi abhorrebant a bono publico. In hoc Aratus permiffa sibi libera potestate, labefactatos Sicyone necavit. apud Corinthios vero moliens istos requirere & punire, plebem exasperavit, iam affectam grauantemque; Achæorum imperium. Igitur concursu in templum Apollinis facto Aratū accersuerunt, certi aut interficere eum ante defectionem, aut corripere. Ac venit ille equum trahens secum, quasi nihil diffideret iis aut suspicaretur. Quum multi exiliuissent, probris quoque eum increpitarent insectarenturque: vultu admodum composito & leni oratione confidere iussit eos, nec inconditè clamare stantes, sed & illos qui ianuis assistebant, ingredi. Simul dum hæc dicit, excessit paulatim cœtu, tanquam equum alicui traditurus. Vbi ita subduxit se, & occurrentes appellauit sedatè Corinthios, hortatusque est vt ad ædem Apollinis pergerent: imprudentibus illis prope arcem accessit. ibi insiliit in equum, datisque Cleopatro præfidii præfecto mandatis vt in potestate sua arcem retineret, abscessit Sicyonem. Sequuti sunt eum xxx. milites, reliqui relicto eo dilapsi sunt. Cuius fuga paulò post Corinthii intellecta persequuti illum, vt nõ sunt adepti, Cleomenem acciucere, tradidereque ei urbem. Hic verò nihil existimauit tanti ab iis accepturum se quàm destitutus fuerat dimisso Arato. At Cleomenes, vt accesserunt ad eius partes illi qui Athen appellatam incolebant, oppidaque in fidem eius permiserunt, circumuallauit & muro circumdedit Acrocorinthum. Ad Aratum frequentes Achæi Sicyonem conuenere, & concione coacta prætor cum libera potestate creatus est, sepfitque stipatorum manu se ex ciuibus suis. Tunc autem hic, qui annos tres & triginta rempublicam Achæorum tractauerat, potentiaque & autoritate tenuerat inter Græcos principatum, desolatus, inops, & afflictus in tantis vndis & periculo, sicut in patriæ naufragio, iactabatur. Etenim Ætoli suppeticas petenti abnuere, ac ciuitatem Atheniensem Euclides & Micion distinuerunt Arati studiosam. Porro pecuniam Arati & domum, quam habebat Corinthi, haudquaquam attigit Cleomenes, neque alium permittit: sed accersitis amicis & procuratoribus eius, omnia iussit agere & curate, vt rationes Arato relaturis. Allegauit priuatim ad eum Tripylum, & iterum vitricum suum Megistonum, promittens ei inter alia multa vestigal annuum duodecim talentum, excedens dimidio Ptolemæum, qui sena talenta Arato annua mittebat. Poscebat dux Achæorum declarari, vnaque cum illis eustodire Acrocorinthum. Quum respondisset Aratus non tenere se res, sed potius abiisteneri, visusque esset simulatè ipsum deludere: incursione prorinus facta fines Sicyonios ferro & igni vastauit, affeditque vtrique tres menses sub oculis Arati, ambigentis recipe-
 F réne mercede tradendi Acrocorinthi Antigoni. nam absque eo negauerat venturum se eis auxilio. Conuenere Achæi Ægion, quò Aratum euocarunt. Cæterum periculum erat, castra Cleomene sub mœnibus vrbis habente, transire,

& retinebant eum ciues precibus, negabantque A
 proiecturos in discrimen se corpus eius hostibus
 propinquis. Complectebantur iam cum mulieres
 quoque & pueri velut communi parenti & ser-
 uatori circumfusi & lacrymantes. At ille confir-
 matis his & alleuatis, equo ad mare vectus est de-
 cem amicis & filio adulto comitibus, nauibus-
 que conscensis quæ stationem illic habebant,
 Egion ad concilium peruenere. In eo decre-
 uerunt vt accerferetur Antigonus, ac traderetur
 ei Acrocorinthus. Misit inter alios obsides & fi-
 lium ad illum Aratus. Qua re exacerbati Corin-
 thii, pecuniam eius diripuerunt, ac domum dono
 dederunt Cleomeni. Admouenti iam exercitum
 Antigono (ducebat peditum Macedonum xx.
 millia, equites mille quadringentos) processit A-
 ratus cum magistratibus obuiam, imprudentibus
 hostibus, per mare Pegas, non magnopere Anti-
 gono fidens aut credens Macedonibus. neque
 enim fallebat ipsum creuisse se ex detrimentis
 quæ illis intulerat, atque primam cepisse maxi-
 mamque actionum suarum materiam, inimici-
 tiam cum Antigono vetere. Sed vbi ab ineui-
 tabili vidit premi se necessitate & tempore, cui
 feruiunt etiam illi qui imperare videntur, ob-
 tulit se periculo. Antigonus autem, vt nuntia-
 tum est ei adesse Aratum, cæteros modicè &
 communiter salutauit: illum verò & primo oc-
 cursu excepit honorificentissimè, & post virum
 bonum cordatumque expertus, in consuetudi-
 nem interiorum admisit. Quippe erat Aratus
 non modò magnis in rebus conducibilis, sed
 ferianti quoque regi vsus eius supra omnes iu-
 cundus. Quare quantumuis Antigonus iuuenis,
 vt ingenium perspexit Arati haudquaquam in-
 frugiferum amicitia regis, non modò præ A-
 chais, sed & præ comitantibus cum Macedo-
 nibus vti eo vbique perseverauit. atque euenit
 prodigium, vt in extis ostenderat deus. nam
 fama est sacris operantem paulò antè Aratum
 duplex fel in iccinore vidisse vno circumiectum
 adipe, ac nuntiasse aruspicem breui eum cum
 inimicissimis & acerrimis hostibus in summam
 coiturum amicitiam. Quod dictum in præsen-
 tia floccifecit, quòd neque aliàs multum fidei
 extis tribueret vel aruspicina, sed consilio ute-
 retur. Vt verò postea loci bello prosperè pro-
 cedente Antigonus Corinthi conuiuium agi-
 tans multis inuitatis Aratum supra se collocauit,
 ac mox postulata veste stragula rogauit nūmne
 ei quoque appareret frigus esse. quo etiam ri-
 gere admodum se respondente, iussit ei admo-
 ueret se propius, atque tapete allato ambos vnà
 pueri cooperuere. Tunc ergo illorum extorum
 memori Arato risus subiit, commemorauit-
 que regi prodigium & prædictionem. Verùm
 hæc post contingere. Pegis data & accepta fi-
 de, mouerunt confestim in hostes, ac certami-
 na seruerunt circa urbem Corinthum, vbi mu-
 nierat se validè Cleomenes & Corinthii fortiter
 defendebant se. Interea Argius Aristoteles, Ara-
 ti amicus, mittit clam ei nuncium, Argiuos osten-
 dens se ad defectionem impulsurum, si ipse eò
 accederet cum militibus. Quod vbi Aratus
 Antigonom docuit, cum mille ducentis Epi-
 daurum ex Isthmio properè nauigiis est vectus.
 verùm Argiui ante aduentum eius exurgentes,

καὶ κατεῖχον οἱ πολῖται δειόμενοι, καὶ παρῆσαν αὐτῷ σῶμα
 τῷ πολεμίων ἐγγύς ὄντων οὐ φάσκοντες. ἐξήρτων δὲ αὐτὸν καὶ
 γυναῖκες ἠδὲ καὶ παῖδες, ὡς πατρὸς κρινούσης καὶ σωτήρος περι-
 εχόμενοι, καὶ δακρύνοντες. οὐ μὲν ἄλλα θάρρους καὶ παρρησίας καὶ ἡρώ-
 μων ἡσυχίας ἀνδρείας, ἐξίπποδον ἔπι τῷ θαλάσσει, ἔχων δέ-
 κα φίλους, καὶ τὸν υἱὸν ἠδὲ νεαρίαν ἔντα καὶ παρορμούτων ἐκεί-
 πλοίων ἔπιβαίτες, εἰς Αἴγιον παρεκμήθησαν ἔπι τῷ
 ἐκκλησίῳ, ἐν ἧ καλεῖν τὸν Ἀντίγονον ἐψηφίσαντο, καὶ ἡρώ-
 δόνα τὸν Ἀκροκόρινθον. ἐπέμψεν δὲ καὶ τὸν υἱὸν Ἀράτου πρὸς
 αὐτὸν μετὰ τῶν ἄλλων ὁμήρων. ἐφ' οἷς οἱ Κοεῖνοι χαλε-
 πῶς φέροντες, τὰ τε χεῖρα διήρπασαν αὐτὸν, καὶ τὸ οἰκίδιον
 τῷ Κλεομένει δωρεὰν ἔδωκαν. τὸ δὲ Ἀντίγονου παρορμούτος
 ἠδὲ καὶ τὸν δυνάμεως, (ἦγε δὲ πεζοὺς διασυνείκεις Μακεδόν-
 νας, ἰπποεῖς δὲ χιλίους καὶ τετρακισίους) ἀπέλυτα μετὰ τὴν δημοου-
 ργῶν ὁ Ἀράτος αὐτὸν ἐπὶ θαλάσσει εἰς Πηγάς, λαθῶν τὸν πο-
 λεμίου ἐπὶ τῷ θαλάσσει τῷ Ἀντίγονῳ. ὅσπερ περὶ τῶν πο-
 λεμίων ἠδὲ καὶ τῶν ἐκείνων ἑαυτὸν ἐξ ἂν ἐκείνοις κακῶς
 ἐποίησε, καὶ πρὸς τὸν εὐλογοῦντα μέγιστον ἔπαυσε τῆς πολι-
 τείας τῷ πρὸς τὸν Ἀντίγονον τὸ παλαιὸν ἔχθραν. ἀλλὰ ὅρα
 ἀποδείχθη ἔπι κλειόμενον ἀνάγκη, καὶ τὸ κατὰ τὸν ἄρατος
 οἱ δοκίμοιτες πρὸς αὐτὸν ἔχθραν ἔχοντες. ὁ δὲ Ἀντίγονος,
 ὡς ἴσως αὐτὸν παρορμούτος τὸν Ἀράτον ἔφερασε. τὸν μὲν ἄλλοις
 ἡσυχίας μετῴως καὶ κρινῶς, ἐκείνον δὲ καὶ πρὸς τὸν πρὸς τὸν
 ἑαυτὸν ἐδέξατο τῆν μὴ περὶ τῶν, καὶ τῶν πάλαι πειρώ-
 μενος ἀνδρὸς ἀγαθὸν καὶ νοῦν ἔχοντος, ἐνδοτέρω τὸ χεῖρας
 παρορμούτος. καὶ γὰρ ὁ Ἀράτος οὐ μόνον ἐν παρορμούσι
 μεγάλοις ἀφελίμος, ἀλλὰ καὶ χρονοῦ βασιλεῖ συνηθέως
 παρ' ὀπίσθου ἔπι χεῖρας. δὲ, καὶ πρὸς ἂν νέος, ὁ Ἀντίγονος ὡς
 κατενόησε τὴν φύσιν τῶν ἀνδρῶν, μηδὲν πρὸς εἰς φίλους βασι-
 λικῶν οὖσαι, οὐ μόνον Ἀχαιῶν, ἀλλὰ καὶ Μακεδόνων τῶν
 οὐκ αὐτῶν, πρὸς τὸν χρονοῦ ἐκείνου διετέλει καὶ τὸ σημεῖον
 ἀπέβαινε, ὡς ὁ θεὸς ἔπι τῶν ἱερῶν ἐδείξε. λέγεται γὰρ ἐπὶ
 πολλοῦ θύου τῶν Ἀχαιῶν, δύο χρονοῖς ἐν ἡπάλι φησὶν αὐτῶν
 μιᾶ πικρῆ περὶ τῶν καὶ τὸν μάντιν εἰπεῖν ὡς ταχὺ
 πρὸς τὰ ἔχθρα καὶ πολεμώτα σιύεισιν εἰς ἄκραν Φι-
 λίας. τότε μὲν οὖν παρὶν ἔχθρα ὁ ἄρατος, ὅσπερ ἄλλως πολὺ
 νέμει πίστεως ἱεροῖς καὶ μαντεύμασιν, ἀλλὰ τὰ λογισμῶν
 χρονοῦ. ἐπεὶ δὲ ὕστερον τὸ χρονοῦ τὰ πολεμῶ σιύεισιν
 ἂν Ἀντίγονος ἐστῶσιν ἐν Κοεῖθαι, καὶ πολλοὺς ἑαυτῶν
 χρονοῦ, τὸν Ἀράτον ἐπὶ τῶν κατεκλινεῖ ἑαυτὸν καὶ μετὰ μι-
 κρὸν αἰτήσας περὶ βόλαμον, ἠρώτησεν εἰ δοκεῖ κακῶς ἕχθρα
 εἶναι. τὸ δὲ καὶ πρὸς τῶν φησὶν αὐτῶν, ἐκέλευσε πρὸς χρονοῦ
 ἐγγυτέρω, καὶ δάπιδος χρονοῦ ἀμφοτέρω ὁμοῦ περὶ
 ἑβαλον οἱ παῖδες. τότε δὲ τὸν Ἀράτον αἰαμνηθέντα τῶν
 ἱερῶν ἐκείνων, γέλωτος ἔλαβε, καὶ διηγεῖτο τὰ βασιλεῖ τὸ ση-
 μεῖον καὶ τῶν παρορμούτων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐπὶ τῶν
 χρονοῖς ὕστερον. ἐν τῶν Πυργαῖς δύντες καὶ λαβόντες ὄρκους,
 δὲ ἑβαλον ἔπι τὸν πολεμίου. καὶ πρὸς τῶν πόλιν
 ἀγῶνες ἦσαι, διπεραγμῶν τῶν Κλεομένων, καὶ τῶν Κο-
 εῖθαι ἀμμομένων παρορμούτων. ἐν τούτῳ δὲ Ἀριστοτέλης ὁ
 Ἀργεῖος, φίλος ἂν Ἀράτου, διὰ πέμπεται κρύφα πρὸς
 αὐτὸν, ὡς ἀποστήσῃ τὴν πόλιν, εἰ φραπῶσας ἐκείνος ἔχων ἔλθοι.
 ποδὲ Ἀράτου φραπῶσας τῶν Ἀντίγονου, καὶ μετὰ χρονοῦ
 καὶ πρὸς τῶν εἰς Ἐπίδαυρον ἐξ Ἰσθμοῦ πλείοις χρο-
 νοῦ καὶ τῶν, οἱ μὲν Ἀργεῖοι παρορμούσας αὐτῶν

ἐπέθεν τοῖς τῷ Κλεομένης, καὶ κατέκλεισαν εἰς τὴν ἀκρό-
 πολιν, ὃν Κλεομένης πυλῶντος ταῦτα, καὶ δέισας μὴ καὶ α-
 χαιοὶ οἱ πολέμοι ὁ Ἄργος ἀποκρίψωσιν αὐτὸν τῆς οἰκίας
 σωτηρίας, ἐκλιπὼν τὸν Ἀκροκόρινθον, ἐπὶ νυκτὸς ἐβόησεν, καὶ
 παρελθὼν μὲν εἰς Ἄργος ἐφθῆ, καὶ ἔσπην ἴνα τῷ πολέμοιο
 ἐπίσπον. ὀλίγω ὅ ὑπερὶ Ἀργίως παρεσφραγισμένου, καὶ τοῦ
 βασιλέως ἐπιφαινομένη μὲν τῆς διωάμεως, ἀπεχώρησεν εἰς
 Μαντινείαν. ἐκ τούτου τοῖς μὲν Ἀχαιοῖς πάλιν αἱ πόλεις ἀ-
 πασαι παρεσφραγίσαν, Ἀντιγόνοιο ὅ τ' Ἀκροκόρινθον κατέ-
 λαβεν, Ἀργεὺς ὅ σφραττήσας ἀρεθεῖς ἑσὶ Ἀργίων, ἐπίσπον
 αὐτοῖς Ἀντιγόνοιο τὰ τε τῷ τυράννοιο καὶ τὰ τ' ὡσεὶ δοτῆρ' ἔχθη-
 ματ' αἰ δαρεαὶ δοῦμαι ὅ τ' Ἀεισόμενον ἐν Κεγχρεαῖς σφρα-
 γισάσωντες, κατεπόντησαν ἐφ' ὃ καὶ μάστιγα κακῶς ἤκρυπεν ὁ
 Ἄργεος, ὡς ἀδελφὸν ἐπὶ πηρόν, ἀλλὰ καὶ κεχρημένον ἐκεί-
 νῳ, καὶ πεπεισμένον ἀφείναι τ' ἀρχὴν καὶ ὡσεὶ ἀγαθὴν τοῖς
 Ἀχαιοῖς τ' πόλιν, ὅμως παρ' αὐτοῖς τὸν ἀντιγόνοιο ἀπολύμε-
 νον, ἢ ὅ τ' ἄλλων ἐκείνῳ τὰς ἀγῆτας ἐπέφερον, οἷον, ὅτι τὴν
 μὲν Κορινθίων πόλιν Ἀντιγόνοιο δωρεὰν ἔδωκεν, ὡς ὅτι κα-
 μίλῳ τ' τυχεύσαν. τ' Ὀρχομένον ὅ σφραγίσαντα αὐτὰ ἄρ-
 πασάντι φρεσὶν ἐμβαλεῖν Μακεδονικῶν ἐψηφίσαντο ὅ ἄλ-
 λα μὴ γράφειν βασιλεῖ, μηδὲ παρεσφραγίσαι ὡσεὶ ἄλλον, ἀχι-
 λῶς Ἀντιγόνοιο βέβαιον τε καὶ μισοδοτεῖν ἰσχυρὰ ἔχοντο τὰς Μα-
 κεδόνας, θυσίας ὅ καὶ σπονδὰς καὶ ἀγῆτας Ἀντιγόνοιο σιωπέ-
 λω, ἀρχαίων τῷ Ἀργίῳ πολιτῶν καὶ δόξα μὲν τῆ
 πόλει τ' Ἀντιγόνοιο ἑσὶ Ἀργίῳ ξειζόμενον, ἢ πᾶσι τοῖς
 ἐκείνῳ, ἀγροῦντες ὅτι τὰς ἡνίας ἐκείνῳ τὸν ἀδελφῶν,
 καὶ τῆ ῥύμη τῆς βασιλικῆς ἐφελκόμενος ἐξοισίας, ὡσεὶ ἐνὶ
 ἡ μόνῃς φωνῆς ἐπὶ κύριος, ἐπισφαλῆ τ' παρρησίαν ἐχούσης.
 ἐπεὶ φανερὰς τε τ' ὡσεὶ ἄρχων πολλὰ τ' Ἀργεὺς ἐλύ-
 πει, ὡς ὅτι ὡσεὶ τ' εἰκότων. ὅ γὰρ Ἀντιγόνοιο τὰς μὲν τῶν
 Ἀργιῶν τυράννων καὶ ἀβελήνῳ ἀπέσπε, τὰς ὅ τ' ἐλόντων
 τὸν Ἀκροκόρινθον ἐσώσας ἀνέβη, πλὴν μὲν τῆς ἐκείνου
 καὶ πολλὰ ὡσεὶ τῶν δεινῶν ὁ Ἄργεος ὅσα ἐπίσπον. ἐδόκει
 ὅ καὶ τὰ ὡσεὶ Μαντινείαν οὐχ ἑλληνικῶς ἀφαιρήσασιν τοῖς
 Ἀχαιοῖς κρατήσαντες γὰρ αὐτῶν δι' Ἀντιγόνοιο, τὰς μὲν ἐ-
 δοξοπίτοις καὶ ὡσεὶ ἀπέκτειναν, τ' ἄλλων τοῖς μὲν ἀ-
 πέδοντο, τοῖς δ' εἰς Μακεδονίαν ἀπέστειλαν πέδας δεδμε-
 νῆς παῖδας ὅ καὶ γυναικῶν ἰσχυρὰ ποδίσαντο. ποδ' ὅ σιω-
 πῶντος ἀργεὺς ὅ τρεῖσιν αὐτοῖς δεινῶν, τὰς ὅ δύο μοῖρας
 ἐνεμῆν τοῖς Μακεδόσι. καὶ ταῦτα μὲν ἔχε τ' ἄμυνῆς νό-
 μῳ, καὶ γὰρ εἰ δεινὸν δὴ δρας ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς οὕτω με-
 ταχειρίσασθαι δι' ὄργην, ἀλλ' ἐπὶ ἀνάγκῃς γλυκὺ γίνεται καὶ
 οὐ σκληρὸν, καὶ Σιμωνίδῳ, ὡς ὅτι ἀλγῶν τὰς θυμῶν καὶ
 φλεγμῶν ἰσχυρὰ καὶ ἀναπλήρωσιν ὡσεὶ φερόντων.
 τὰ ὅ μὲν ταῦτα ὡσεὶ τῶν πόλιν, οὐτ' εἰς κα-
 λῶν οὐτ' εἰς ἀνάγκῃς ἐπὶ τῶν τῶν Ἀργίῳ ὡσεὶ φασιν.
 τῶν γὰρ Ἀργίων τὴν πόλιν ὡσεὶ Ἀντιγόνοιο δωρεὰν λαβόν-
 των, καὶ κατοικήσειν ἐγνωκότων, αὐτὸς οἰκίης ἀρεθεῖς, καὶ
 σφραττήσας ὡν, ἐψηφίσαντο μηκέτι καλεῖν Μαντινείαν, ἀλλ'
 Ἀντιγόνοιοιο ὅ καὶ μέγρι νῦν καλεῖται. καὶ δοκεῖ δι' ἐκεί-
 νον ἢ μὲν ἐσφραγίσαι Μαντινείαν πᾶσι τῶν ἐξαληλίφθαι, F
 ἀφαιρήσει δὲ ἡ πόλις ἐπὶ νόμος τῶν ἀπολεσάντων καὶ αἰ-
 λόντων τοῖς πολίταις. ἐκ τούτου Κλεομένης μὲν ἠτήσας
 μάχη μεγάλη ὡσεὶ Σελλασίαν, ἐξέλιπε τὴν Σωδῶ-
 τῶν, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς Αἴγυπτον. Ἀντιγόνοιο δὲ πᾶσι τῶν δίκαια καὶ φιλένδοξα τῶν Ἀργίῳ πεποικίως,

A Cleomenis milites adorti sunt, atq; in arcem rede-
 gere. Cleomenes eo nuntiato timens ne occupatis
 Argis excluderent hostes ipsum reditu domum,
 Acrocorintho relicto iuit de nocte suppetias suis.
 Argos ingressus prior est, & numerum aliquem
 pepulit hostium. Verum paulò post inferente se
 Arato, & rege cum exercitu superueniente, Man-
 tineam est digressus. exinde ad Achæos denuò ci-
 uitates omnes transferunt. Antigonus potitus est
 Acrocorintho. Aratus prætor ab Argiuis creatus
 suaficiis ut Antigono tyrannorum & proditorum
 pecuniam donarent. Aristomachum Cenchreis
 excruciatum submersere. Qua de causa pessimè
 B audiuit Aratus, quòd hominem non malum, cui
 usus intercesserat cum ipso, & quem induxerat ad
 deponendam tyrannidem sociandamque Achæis
 civitatem suam, permiserit crudeliter necari. Iam
 verò cæterorum quoque causas assignabant ei: ut,
 quòd Corinthiorū urbem Antigono quasi vilem
 vicum donassent, Orchomeno directo præsidium
 Macedonicum concessissent ut ille imponeret,
 decreuissent etiam ut ne cui scriberent regi, neque
 legatos ad alium invito Antigono mitterent, com-
 meatus & stipendium præbere Macedonibus co-
 gerentur, sacra, libamina, ludos, facerent Antigo-
 C no. Quod quia exorsu fuerant Arati ciues, atq; ur-
 be exceperant Antigonom, quem in hospitium
 inuitauerat Aratus: in illum conferebant omnia,
 nescii, quum habenas illi tradidisset, atq; impetu
 raperetur regis libidinis, nisi solius linguæ nullius
 iam esse eum compotem: cui etiam esset anceps
 ipso loqui liberè. quandoquidem eorum quæ ge-
 rebantur multa apertè torserunt Aratum, sicut fa-
 ctum de statuis. Antigonus enim tyrannorum Ar-
 giuorum deiectas reposuit, illorum qui ceperant
 Acrocorinthum, erectas, præter vnā illius euer-
 tit. De quib. quum enixè orasset Aratus, nihil ob-
 D tinuit. Illud quoq; non videtur Græco more ab A-
 chæis designatum in Mantineos exemplum. Nam
 potiti eorum urbe, Antigoni ope clarissimos & pri-
 mores ciuitatis contrucidauere: cæteros partim
 sub corona vendidere, partim in Macedoniam
 misere compedibus vinctos, pueros & fœminas
 in seruitutem abripuere. Coactæ ex illorum se-
 ctione pecuniæ tertiam partem ipsi inter se par-
 titi sunt, duas partes diuiserunt Macedonibus.
 Atque hæc quidem vindictæ iure fiebant. Et si e-
 nim ferū est in homines populares & cognatos ita
 per iram consulere, in necessitate tamen dulce ef-
 E ficitur neq; durum, ut ait Simonides, quum velut
 dolenti animo & inflammato medicinam faciunt
 eumq; explent. Quæ verò designata inde sunt hac
 in urbe, his nihil prætexere neq; honesti poterit
 neq; necessarii Aratus. Nam vbi urbem illam Ar-
 giui dono ab Antigono acceperunt, atq; eò dedu-
 cere statuerunt coloniam, ipse ad id delectus &
 prætura fungens, decretum fecit ne deinceps
 Mantinea, sed diceretur Antigonias: ut in hanc usq;
 diem dicitur. Ita videtur illius opera amabilis
 Mantinea in totum expuncta: manet autem co-
 gnomen vrbi tractum ab illis qui eam deleuerunt,
 F & sustulerunt ciues. Inde victus ingenti prælio a-
 pud Sellasiam Cleomenes, Sparta cessit, & nau-
 gavit in Ægyptum. At Antigonus omni officio-
 rum & humanitatis genere Aratum profecutus,

in Macedoniam recessit. Illic morbo iam occupatus, quum regni successorem Philippum vix adultum in Peloponnesum mitteret, praecepit ei vt consilio Arati vteretur, illoque interprete ageret cum ciuitatibus, & Achaëis innotesceret. Receptum Aratus ita composuit vt cum cum magna in se beneuolentia, tum ingenti ad negotia Græciæ capessenda cupidine studioque incensum in Macedoniam remitteret. Defuncto Antigono despectantes Ætoli ob segnitiam Achaëos, (assueti enim manibus protegi alienis, ac sub Macedonum armis latentes, per socordiam & inertiam vitam agebant) res Peloponnesiacas tentauerunt. Patientes Dymæosque obiter depopularunt, Messeniamque irruptione facta vastauerunt. Quæ molestè ferens Aratus: eum autem qui præturam Achaëorum id temporis obtinebat, cernens Timoxenum socordem & tempus terentem, sub finem præturæ eius quum esset ipse successor declaratus, magistratus quinque dies, quò suppetias ferret Messeniis, anticipauit. ac confecit Achæos tum corporibus non duratis, tum animis ad arma flaccidos, fufusque est ad Caphyas. Quum autem bellum administrasse videretur ardentius, ita rursus obtorpuit animo, proiecitque res ac spem, vt opportunis subinde Ætolis permitteret ac conuiueret multa cum licentia & ferocia quasi comedari in Peloponneso. Quare porrigentes iterum in Macedoniam manus, attraxerunt & deduxerunt ad negotia Græciæ Philippum, sperantes imprimis ob eius in Aratum beneuolentiam & fidem quam ei habebat, facili in omnibus se eo vlturos & tractabili. At tunc primum ab Apelle, Megalæo, & certis aliis aulicis Aratum insectantibus, inductus rex, favore suo in comitiis asstitit aduersæ Arato factioni, vt prætorem Achæi crearent Eperatum. Qui quam semel fastidiretur ab Achæis, Aratus verò omnem curam abieceret: atque ita nihil rectè neque ordine administraretur: aduertit vndequaque Philippus se falsum esse, reuolutusque denuò in Aratum, totum se dedit illi. Quia verò res eius ita in potentiam & splendorem assurgebant, pendebat ab illo, sicut per eum splendescens & increfcens. Quare habitus apud omnes Aratus est non rei publ. modò, verum regni quoque bonus rector. Relucebant enim in actis regis velut color, consilia & grauitas eius. Etenim huius inuenis erga Lacedæmonios, qui offenderant, moderatio, atque humanitas colloquii cum Cretenfisibus, qua paucis diebus totam insulam asciuit, atque expeditio in Ætolos, quæ mirè fuit strenua, obtemperantiæ Philippo laudem, prudentiæ tribuit Arato. Quamobrem impensius æmulantes ei regii, vbi nihil profecere occultis criminibus, cœperunt apertè inter pocula magna cum petulantia & procacitate conuitiari & incurere in eum. Semel etiam in tabernaculum suum à cœna digredientem lapidibus sunt insectati. Quibus rebus offensus Philippus, protinus iis viginti talentum multam itrogauit. quos inde quum labefactare negotia sua & peruertere comperisset, necauit. At postquam secundo fortunæ cursu erectus rebus lætis multas effudit & magnas cupiditates,

A αἰεζέξεν εἰς Μακεδονίαν, καὶ κείνῳ ἡδὴ τὸν ἀφ᾿ ἑοῦ βασιλείας Φιλίππου, οὕτω πόρῳ μισθῶν ὄντα, πέμπων εἰς Πελοπόννησον, ἀξίω μάλιστα πρῶτον ἐκέλευσε, καὶ δι᾿ ἑκείνῃ τῆς πόλεως ἐπιτυχίῃ, καὶ γνώσει τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ μὴ τοῖς ὑπ᾿ ἑαυτῶν ἀπὸ τοῦ Ἄρατος, ὅπως διασπῆκεν, ὥστε πολλῆς μὲν δυνάμεως πρὸς αὐτὸν, πολλῆς δὲ πρὸς τῆς Ἑλληνικῆς στρατοῦ φιλομυίας καὶ ὁρμῆς μετὸν εἰς Μακεδονίαν ἀποφεύγει. τελευτήσαντος δὲ Ἀντιγόνης, καὶ καταφρονήσαντες Αἰτωλοῖσι τῷ Ἀχαιοῖσι ἀφ᾿ ἑ τῆς ῥαθυμίας, (ἐπιθέτες γὰρ ἀλλοτριῶν σώζονται χερσὶ, καὶ τοῖς Μακεδόνων

B ὅπλοις αὐτοῖς ἐπιεπιπτόμενοι, ἐν ἄρματα πολλῇ καὶ ἀπαξίᾳ δὴν) ἐπέθεντο τοῖς καὶ Πελοπόννησον ἔλασσε, καὶ τὴν μὲν Παρθέων καὶ Κυμαίων λεηλασία, ὁδοῦ παρερρήν ἐποιήσαντο, καὶ τὴν Μεσσηνίαν ἐμβαλόντες ἐπόρῳ. ἐφ᾿ οἷς ὁ Ἄρατος ἀνδρακτῆρῶν καὶ στρατηγῶν ταύτης τῆς Ἀχαιοῖσι Τιμόξενον ἱερῶν ὀκνοῦντα καὶ ἀπαρτείνοντα τὴν χεῖρῶν, ἡδὴ τὴν στρατηγίαν αὐτῷ τελευτήσαντος, αὐτὸς ἠρημῶς ἄρχειν μετ᾿ ἑκείνῳ, πρῶτον ἡμερῶν πέντε τὴν ἄρχην, ἐνεκα τῆς βουδύσεως Μεσσηνίῃ. καὶ συναγαγὼν τὸς Ἀχαιοῖσι τοῖς τε σώμασιν ἀγυμνάσοις ὄντας, καὶ τῆς ἀσπληνίᾳ ἐκλελυμένοις πρὸς τὴν πόλεμον, ἠπᾶται πρὸς Κεφύρας. καὶ θυμικώτερον ἐστρατηγικῆν δόξαν, ὅπως αὐτὸν πάλιν ἀπημολύθη, καὶ πρῶτον τὴν ἀσπληνίαν καὶ τὴν ἐλπίδας, ὥστε πολλῆς λαβῆς τὸς Αἰτωλοῖσι ὑποσχεθῆναι, ἀπὸ τῆς ἀσπληνίᾳ ὡς περὶ κομισθῆναι ἐν τῇ Πελοποννήσῳ μὲν πολλῆς ἀσπληνίᾳ καὶ ἀραυθῆτος, αὐτὸς δὲ καὶ χεῖρας ὀρέζοντες εἰς Μακεδονίαν, ἐπεσπῶντο καὶ κατήγοντο τῆς Ἑλληνικῆς στρατοῦ τὸν Φίλιππον, οὐχ ἡμίση ἀφ᾿ ἑ πρὸς Ἄρατον δυνάμει αὐτῷ καὶ πίστιν ἐλπίστοις διέκλεπτο πρὸς ἀρματα καὶ χεῖρας. καὶ τότε πρῶτον Ἀπελλοῦ καὶ Μεγαλῆος καὶ πῶν αὐλικῶν ἄλλων ἀφ᾿ ἑ δολογῶν τῷ Ἄρατον, ἀναπειθεῖς ὁ βασιλεὺς, καὶ συναρχαυσιάζοντας τοῖς ἀπὸ τῆς ἀσπληνίᾳ ἐσπῶντο τὸς Ἀχαιοῖσι ἐλέασαι στρατηγῆν Ἐπίρατον. ὡς δὲ ἐκείνῃ μὲν καὶ καταφρονουμένου πλείως, ὡς τῶν Ἀχαιοῖσι, τῶν δὲ Ἄρατου πρῶτον μελοῦντος, ἐγένετο τῶν χεῖρας, ὅπως ἐγὼ ἀφ᾿ ἑ τῶν ἀρμάτων τὴν πόρῳ τὸν Φίλιππον, καὶ ἀνακερσοῦντος αὐτῷ πρὸς τῷ Ἄρατον, ὅπως αὐτὸν καὶ τῶν στρατηγῶν αὐτῷ πρὸς τε δυνάμει καὶ πρὸς ἀσπληνίᾳ ἀπιδόντων, ὀξέτητο τῷ ἀνδρὶ, ὡς δὲ ἐκείνον ἀδοκιμῶν καὶ ἀξοῦντος. ἐδόκει τε πᾶσιν ὁ Ἄρατος οὐ μόνον δημοκρατίας, ἀλλὰ καὶ βασιλείας ἀγαθὸς εἶ

E παιδαγωγός. ἡ γὰρ ἀρχαὶ αὐτῷ καὶ τῷ ἄλλῳ, ὡς χεῖρας τῆς πρῶτον τῆς βασιλείᾳ ἐπιφάνετο, καὶ γὰρ ἡ πρὸς Λακεδαίμονιαι ἀμύρτοντας μετριοτήτης τῆς νεανίας, καὶ ἡ πρὸς Κρήτας ὁμιλία, δι᾿ ἧς ὄλιγον πρῶτον ἡγόρετο τὴν ἡμερῶν ὀλίγῃ, ἡ τε πρὸς Αἰτωλοῖσι στρατεία ἡροὺν γεματῶν ἐνεργῶν, ἀπειθείας μὲν τῷ Φιλίππῳ δόξαν, ἀβουλίας δὲ τῷ Ἄρατῳ πρῶτον ἐξήγει. καὶ ἀφ᾿ ἑ τῶν ἀρμάτων οἱ βασιλικοὶ φησίουτες, ὡς ἑσθὲν ἐπέσανον κράτα ἀλλοτρίως, ἀναφαιδὸν ἐλοιδόρουτο καὶ πρῶτον αὐτῶν ἀπὸ τῶν πόρῳ, μὲν πολλῆς ἀσπληνίᾳ καὶ βαυμολογίας ἀπ᾿ ἑ δὲ καὶ λίθους βάλλοντες ἀπ᾿ ἑ εἰς τὴν σπηλιῶν μὲν ὁ δειπνὸν κατεδίωξαν. ἐφ᾿ οἷς ὁ Φίλιππος ὀργισθεὶς, ἀπ᾿ ἑ μὲν αὐτῶν ἐξήμῳσεν εἰς ταλαίην, ὅπως δὲ λυμψήνοσται τῶν ἀρμάτων καὶ ταράξῃν δοκῶντας ἀπ᾿ ἑ

κτείνεν. ἐπὶ δὲ τῆς τύχῃς ἀπερῶσθαι ἐπαίρητος τοῖς ἀρματα, πολλὰς μὲν ἀπέφυγε καὶ μεγάλας ἐπιθυμίας,

ἢ δὲ ἐμφυτοῦ κακία τὸν ὡρὰ φύσιν ζημαλισμὸν ἐκβιάζ-
 μύνη καὶ ἀναδύουσα, καὶ μικρὸν ἀπεγύμνου καὶ διέφαινε
 αὐτὸς ὁ ἦθος ὡρῶν μὲν ἰδίᾳ τὸν νεώτερον Ἀρατὸν ἠδίκη
 ὡρῶν τὴν γυνάμκα, καὶ πολλὴν χρόνον ἐλάθηθεν ἐφέστιος ὦν,
 καὶ ξενίζομενος ὡρῶν αὐτῶν. ἐπειτα ὡρῶν τῶν πολιτικῶν
 ἔξεβα χυμὸν πολιτείας, καὶ φανερὸς ἦν ἡδὴ τὸν Ἀρατὸν ἀπι-
 σιόμενος. ἀρχὴ δὲ ὡρῶν τῆς Μεσσηνιακῆς παρὰ τὴν
 φασιασάντων γὰρ αὐτῶν, ὁ μὲν Ἀρατὸς ὑπέρει βοθητῶν, ὁ δὲ Φί-
 λιππος ἡμέρα μᾶ ὡρῶν ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν, ἀφῆκε
 οἰστρον πῖνα κατ' ἀλλήλων ἐπέβαλλε τοῖς ἀνδράσιν, ἰδίᾳ
 μὲν ἐρωτῶν τὴν στρατηγίαν τῶν Μεσσηνίων εἰ νόμοις καὶ τῶν
 πολλῶν οὐκ ἐχρῆσιν ἰδίᾳ δὲ πάλιν τοῖς τῶν πόλεων ὡρῶν
 εἰ χεῖρας καὶ τῶν τυραννικῶν οὐκ ἐχρῆσιν. οὐκ ὅτι τὰ
 παρρησάντες, οἱ μὲν ἀρχόντες ἐπελαμβάνοντο τῶν δημο-
 γωγῶν, οὐκ εἰνοὶ δὲ μὲν πολλῶν ἐλθόντες, τῶν τε ἀρχόντων ἀπέ-
 κτειναν, καὶ τῶν ἄλλων ὀλίγων ἀπολείποντας ἀνακράσαν. ἔτα
 ὅ δεινὸν ἔργον ἐξείργασμένε τῷ Φιλίππου, καὶ συγκρούσε ἐπὶ
 μᾶλλον ἐαυτοῖς τῶν Μεσσηνίων, ἐπελθὼν ὁ Ἀρατὸς, αὐτὸς τε
 δηλὸς ἦν φέρων βαρέως, καὶ τὸν ἦν ὅτι πιπυδῆτα πικρῶς τὰ
 Φιλίππου καὶ λοιδοροῦμενος οὐκ ἐκάλυπεν. ἐδόκει δὲ ὁ νεαί-
 σχος ἐρεῖν τῷ Φιλίππου καὶ τότε λέγων εἶπε ὡρῶν αὐτὸν, ὡς
 ὡρῶν καλὸς ἐπὶ φαίνοιο τ' ὄψιν αὐτῶν, πιαυτὰ δράσας, ἀλλὰ
 πῶρτων ἀγαστος. ὁ δὲ Φιλίππος ἐκείνῳ μὲν ὡρῶν αὐτῶν
 καὶ ὡρῶν ἐπίδουξος ἦν ὡρῶν ὄργης, καὶ πολλὰ καὶ ἐξυλακτῆσας,
 λέγων ὡρῶν αὐτῶν. τὸν δὲ ὡρῶν ὡρῶν, ὡς ἐνύμοις ὡρῶν
 λέγωντα, καὶ πῶν ὡρῶν καὶ πολιτικῶν τὴν φύσιν, ἀνέστη
 ἐκ τῶν θεῶν, τὴν δὲ δὲ ἐκ ἐμβαλῶν καὶ ὡρῶν εἰς τὴν Ἰθα-
 μιάτην, τὰ τε Διὶ θυσῶν, καὶ θεωρήσων τὴν τόπον. ἔστι γὰρ οὐχ
 ἦν ὡρῶν ἀκροχρεῖντου. καὶ λαβὼν φρουρῶν, γίνε-
 ται χαλεπὸς καὶ παρὰ τὴν φασιαστος τοῖς παρὰ τὴν φασιαστος. ἀναβάς δὲ καὶ
 θυσῶν, ὡς ὡρῶν ἐλέγχε αὐτῶν τὰ ἀπλάγη τῶν βοῶν ὁ μὲν πῶν,
 ἀμφοτέρω τῶν χερσῶν ὡρῶν λαβῶν, ἐδείκνυε τὰ Ἀρατῶν καὶ
 τὰ Φαείων Διμητεία, ὡρῶν μέγας ἀποκλίνων εἰς ἐκεί-
 ρων, καὶ πωθητῶν ὡρῶν τὴν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τῶν ἰερέων κατὰ τὴν
 ἀκροχρεῖντου, ἢ τοῖς Μεσσηνίοις ἀποδιδόντα. γελῶσας οὖν ὁ
 „ Δημήτριος, εἰ μὲν (ἔφη) μὲν τῶν ἐχρῶν ψυχρῶν, ἀφῆσιν τ'
 „ τόπον. εἰ δὲ βασιλέως, ἀμφοτέρων τ' ἐκείνων τ' βοῶν κατὰ
 „ ξεις. ἀνιπτόμενος δὲ Πελοπόννησον, ὡς, εἰ ὡρῶν ἀλλοῖ τ' Ἰθα-
 „ μιάτην τὰ Ἀκροχρεῖντου, πῶρ τὰ τῶν ἐσομένων ὡρῶν
 „ εἰον καὶ ταπεινῶν. ὁ δὲ Ἀρατὸς ὡρῶν πολλὴν ἰσχυρά, δε-
 „ μῶν δὲ τῶν Φιλίππου ὡρῶν φασιαστος λέγειν, Πολλὰ μὲν (εἶ-
 „ πεν) ὡρῶν Φιλίππου, Κρητῶν ὡρῶν καὶ μετὰ τῶν πολλῶν τῶν Βοιωτῶν
 „ ἀκροχρεῖντου καὶ Φωκίων ἐκ περὶ τῶν τῶν γῆς. εἰ δὲ πῶν πολλοὶ
 „ καὶ τῶν Ἀκροχρεῖντου, τῶν μὲν χερσῶν, τῶν δὲ ἔναλοι πῶ-
 „ ποι, θυμιαστος ὡρῶν τῶν ἐχρῶν ἔχοντες. ἀλλ' ὡρῶν τῶν
 „ κατὰ τὴν φασιαστος, καὶ πῶν ἐχρῶν σοὶ ποικίλοι ὡρῶν τῶν
 „ σόμμενος. λησῶν γὰρ ἐμφύονται πέρας, καὶ κρημνῶν ὡρῶν
 „ χονταί. βασιλεῖ δὲ, τῶν καὶ χεῖρας ἰσχυρῶν ὡρῶν,
 „ ὡρῶν ὡρῶν. τῶν σοὶ δὲ Κρητικῶν ἀπὸ τῶν πέρας,
 „ τῶν τῶν Πελοπόννησον. ἀπὸ τῶν ὡρῶν οὐ μὲν οὐκ
 „ ποσὸς τῶν ἡλικίας, τῶν μὲν ἡγεμῶν, τῶν δὲ κύριος ἡδὴ κα-
 „ τῶν τῶν. ἐπὶ λέγων αὐτῶν, τὰ μὲν ἀπλάγη τὰ μάντι
 „ παρὰ τὴν φασιαστος, οὐκ εἰνον δὲ τῶν χεῖρας ὡρῶν τῶν
 „ μμενος. Διὸς οὖν (ἔφη) τῶν αὐτῶν ὡρῶν ὡρῶν ὡρῶν ὡρῶν
 „ ὁ δὲ Ἀρατὸς ἀπορρέων ἡδὴ τῶν αὐτῶν, καὶ τῶν μικρῶν ἐαυτὸν ἀνακροχρεῖντου
 „ ἐκ τῶν ὡρῶν τὸν Φιλίππου σιωπῆσας,

A & natiua vitia simulationi contra ingenium vim
 facientia erumpentiaque paulatim detexerunt
 atque aperuerunt illius ingenium : primum
 minorem Aratum priuatim fauciavit in vxore,
 diuque fefellit : quod domesticus esset & eo-
 rum hospes. deinde in respubl. populares exarsit
 & durior euasit, & non obscure iam repudiabat
 Aratum. Exordium suspitionis res Messenicæ
 præbuere. nam seditionem agentibus Messeniis
 quum Aratus tardius subueniret : Philippus, qui
 vno die præuenterat urbem ingredi, magis ma-
 gisque incendit eos in se mutuo, seorsum præto-
 res Messeniorum rogans numquid non leges ad
 cohibendam plebem haberent : seorsum inui-
 cem duces multitudinis, an in dominos non ha-
 berent manus. Hinc animati magistratus concit-
 atores plebis corripuerunt, illi plebis manu facta
 magistratus interfecere & alios paulò minus du-
 centos. Postquam facinus Philippus tam tetrum
 designauit, & Messenios plusplusque inter se
 commisit : superueniens Aratus præ se tulit a-
 pertè rem sibi acerbam esse, neque filium suum,
 qui acriter Philippum increpuit & conuiciatus
 est ei, repressit. Videbatur amare adolescens Phi-
 lippum. Ille tunc inter cætera dixit huic, ipsum
 istis admittis non vltra forma sibi pulchra, sed om-
 nium videri deformissima. Philippus nihil re-
 spondit ei, quum id ex ira tamen appareret factu-
 rum, atque identidem allatrasset dicentem. sed
 maiorem Aratum, quasi dicta tulisset leniter, mo-
 destoque & ciuili ingenio esset, dextra data exci-
 tauit ex theatro, duxitque Ithomatam ad sacra Io-
 ui facienda & contemplandum locum. Est enim
 non secus atque Acrocorinthus munitus. ex quo,
 si præsidio firmatus sit, multum vexari accolæ
 possunt, atque est inexpugnabilis. Vt ascendit eò
 & sacrificauit, extra bouis quæ ei porrexit aruspex,
 manibus ambabus excepta monstrauit Arato &
 Phario Demetrio, protendens ea vicissim ad v-
 trunque, quærensque quid in visceribus animad-
 uerteret : teneret arcem ipse, an redderet Mes-
 seniiis. Ibi arridens Demetrius, Si aruspiciis, in-
 quit, mentem habes, relinques hunc locum : sin
 regis, tenebis ambobus cornibus bouem: ænigma-
 te significans, Peloponnesum, si Acrocorinθο
 adiecisset Ithomatam, fore ei prorsus obnoxiam
 & infractam. Diu obticuit Aratus. At orante Phi-
 lippo vt sententiam suam expromeret. Multi,
 inquit, Philippe, ex Cretæ solo & vasti mon-
 tes, multæ ex Bœotia & Phocidis rupes exur-
 rexere. Sunt item in Acarnania multa hinc ter-
 ra, hinc ad mare mirum in modum septa loca.
 Atqui nullum horum tenes, & sunt tamen tibi
 dicto audientes omnes. Latrones enim nidu-
 lantur in petris, & abruptis incubant. Regi ni-
 hil est fide & beneuolentia firmitus vel munitius.
 Hæ tibi pelagus pandunt Creticum, hæ Pelo-
 ponnesum, his subsidiis ista tu ætate horum dux,
 illorum iam euasisti dominus. Nondum finierat,
 quum extra Philippus aruspici tradit, atque illum
 manu trahens, Huc igitur, inquit, eadem perga-
 mus via, quasi expugnatus ab illo & oppido isto
 spoliatus. Hinc Aratus aula iam euoluens se, &
 paulatim ex Philippi retrahens consuetudine,

quum transfret ille in Epirum, & oraret ipsum vt ad bellum comitaretur se, præcidit ei, & mansit domi, veritus ne illius facinora in infamiam redundarent suam. Postquam verò classem bello Romano turpissimè amisit, atque omnia aspera fœdâque ei euenerunt: hinc in Peloponnesum regressus est, ac Messeniis de integro fucum molitus facere, quum id exequi clam non valeret, infestaret apertè vastaretque fines eorum: tum Aratus alienauit ab eo se in totum, & suspectum habuit. nam iniurias violati cubilis filii fuerat iam odoratus, tulitque id molestè, filium celauit tamen. Supererat enim vt probro affectum cognosceret se, præterea nihil, quum pœnas expetere non valeret ab illo. Maxima enim videtur Philippus & præter omnium expectationem ex miti rege & adolescente modesto castoque in virum lasciuum ac detestabilem degenerasse tyrannum. Atqui non fuit illa naturæ variatio, sed declaratio in securitate improbitatis longo spatîo propter metum testæ. Quippe mixtum fuisse ex reuerentiâ & timore illius erga Aratum affectum, quo ab initio imbutus fuit, factis in eum demonstrauit. Siquidem quum interficere eum aueret, existimaretque ne libero quidem sibi viuere incolumi licere illo, nedum tyranno vel regi, nihil vi tentauit: verum vni ex ducibus & familiaribus suis Taurioni occulto modo iussit hoc perpetrare, maximè veneno, se absente. Ille contracta cum Arato familiaritate venenum dedit ei, non præceps neque acre, sed ex illis quæ lentos calores primùm in corpore & tussim excitant languidam: inde ita sensim ad tabem perducunt. Non fuit res obscura Arato tamen. verum quum nihil eam detegendo profecisset, leniter & tacitè malum, vt si vulgari aliquo & vsitato morbo teneretur, tolerauit. nisi quòd in cubiculo, vno præsentè familiari, quum excreasset cruorem, inspectante illo & obtupescente, Hæc, inquit, Cephalon, regis amicitia sunt autoramenta. Ad hunc modum quum fato functus Ægii in septimadecima prætura esset, contenderentque Achæi, illic vt iusta ei & monumenta ex vita dignitate fierent, calamitosum duxerunt Sicyonii, nisi conditum corpus apud ipsos foret, flexeruntque Achæos vt id permitterent. Quia verò vetus lex humari quenquam intra muros suos vetabat, & grauis adiuncta legi erat religio, Delphos miserunt ad consulendum super eare vatem. quæ hæc fortè ei dedit,

*Consultas Sicyon tellus natalis Arati
De iustis semper, festis quoque concelebrandis
Defuncti herois. verum illum si qua grauant, sunt
Et maris, & cæli, terræque, piacula crassa.*

Allato hoc oraculo, cum Achæi cuncti gauisi sunt, tum Sicyonii præcipuè, qui, conuerso in festum luctu, protinus corpus ex Ægio, coronati & candidis amicti vestibibus, carminibus & tripudiis in urbem suam deduxere, locoque delecto conspicuo vt conditorem & seruatorem vrbis ibi funerauerunt. Appellatur vsque ad hanc memoriam locus Aration. Sacra ei faciunt, semel quo die ciuitatem à tyrannide vindicauit, quinto mensis Desii, quem Athenienses Anthesteriona nominant: hoc festum appellant Soteria: iterum, quo mense memorant natum.

A Δραβάνουτος εἰς Ἡπειρον αὐτὸν, καὶ δεομένου συστρατεύειν, ἀπέπαθε, καὶ κατέμεινε, δεδιὼς ἀναπληρώσαι δόξης πομπῆς ἀφ' ὧν σκῆνος ἐπὶ ἔραπεν. ἐπεὶ δ' ἦ Τριτάτος ὑπὸ Ῥωμαίων ἀπολέσας ἀρχιστράτηγον, καὶ ὅλως ἀποτυχὼν ταῖς περὶ Ἑσπρίαν, ἐπιδύληται εἰς Πελοπόννησον, καὶ τῶν Μεσσηνίων αὐτῆς ὀπίχειρσας φενακίζειν, καὶ μὴ λαθῶν, ἠδὲ κει φαμερῶς, καὶ τὴν ἑσπρίαν αὐτῆς ἐπόρθητο πύματα παρὰ τὸν Ἄρατον ἀπεγράφει καὶ διεβλήθη πρὸς αὐτὸν, ἠδὲ καὶ τῆς περὶ τὴν γαυακωνίτην ἀδικημάτων ἀγαθόμοδος, καὶ φέρων ἀειραρῶς αὐτὸν, ἀποκρυπτόμενος ὁ τὸν υἱόν. εἰδέναι γὰρ ὑπεριστάμενον περὶ αὐτῶν, ἄλλο δ' ἔσδεν, ἀμύνασθαι μὴ διωαυρῶν. μεγίστην γὰρ ὁ Φίλιππος δοκεῖ καὶ πρὸς ἀλογωπῆτιν μεταβαλέσθαι μεταβολῶν, ἔξ ἡμέρου βασιλέως, καὶ μισθίου σφραγῆτος, δὴν ἀσπληγῆς καὶ τυραννῆος ἑξώλης ἀγαθόμοδος. ὁ δὲ σκῆνος ἄρα μεταβολὴ φύσεως, ἀλλ' ὀπίδειξις ἐν ἀδείᾳ, κακίας πολὺν χρόνον ἀφ' ὅσον ἀγνοήσεως. ὅτι γὰρ ἡ μεμνημένη ἀρχὴ καὶ φόβος ὁ πρὸς τὸν Ἄρατον αὐτὸν πάρος ἀπὸ στρατῶν σιωπῆ δραμῶν, ἐδήλωσαν οἷς ἐπὶ ἔραπεν περὶ αὐτῶν. ὀπίδειξις γὰρ αἰετῶν τὴν αἰδρα, καὶ νομίζων οὐδὲ ἀνελύθητος σκῆνος (ζῶντος ἔτι), μὴ πὶ γε τυραννῆος, ἢ βασιλείας, βία μὲν ἔσδεν ἐπεχείρησε, Ταυρίωνα δ', τῆς στρατηγῶν πῆλα καὶ φίλων, ἐκέλευσαν ἐν ἀδελφῶ ἔσπα τῆς περὶ ἔραπεν, καὶ ἡλίκα Δία φαρμάκων, αὐτὸν μὴ παρῆτος. ὁ δ' ποιησάμενος τὸν Ἄρατον σιωπῆ, φάρμακον αὐτῶν δίδωσαν, σκῆνος ἔξυ καὶ σφοδρὸν, ἀλλὰ τῆς ἡμέρας τε μαλακῆς δ' ἔσπατον ἐν τῶν σώματι καὶ βήχα κινώτων ἀμύνασθαι, εἶπα αὐτῶν καὶ μικρὸν εἰς φθορῶν φραγνόντων. ἐμὴν ἔλατῆ γὰρ τὸν Ἄρατον, ἀλλ' ὡς ἔσδεν ἡ ὄφελος ἐλέγχθη περὶ αὐτῶν καὶ σιωπῆ ὁ πάρος, ὡς δὴ τινα νόσον κρινῶν καὶ σιωπῆ νόσον διώτῆται. πῆλα ἑνὸς γὰρ τῆς σιωπῆων ἐν τῶν δωματίου παρῆτος, ἀναπύσας διαμῶν, ἰδόντος σκῆνος καὶ θαυμάσωντος, Ταῦτα (εἶπεν) ὁ Κεφάλων, ὀπίχειρε τὸ βασιλικῆς φιλίας. ἔτω δ' αὐτὸν τελευτήσαντος ἐν Αἰγίῳ, ὁ ἐπιπλακῆδεκατον στρατηγῶντος, καὶ τῆς Ἀχαιῶν φιλοπομουμένων ἐκεῖ ἡμέρας ταφῆς, καὶ μνήματα ὑπέποιετα τῶν βίῳ τοῦ ἀδελφῶ, Σικυωνιοὶ συμφορῶν ἐποιοῦντο μὴ παρ' αὐτοῖς τελευτῆς ὁ σῶμα, καὶ τῶν μὲν Ἀχαιῶν ἐπέισαν ἀφίεναι νόμου ὁ ὄντος στρατῶν μὴδενα τῶν περὶ αὐτῶν ἐν τῶν, ἰσχυρῶς τε τῶν νόμων δεισιδαιμονίας πρὸς οὐσῶς, ἐπεμῆσαν εἰς Δελφοὺς ὑπὸ τούτων ἐρησάμενοι τὴν Πυθίαν. ἡ δὲ αὐτοῖς ἀνέει τὸ χρησάμενον τὸν δέ,

*Βουλῆ Σικυῶν ζῶα χειρὸν ἀνὲν Ἀράτῃ
Ἀμφ' ὅση θαλίη τε καὶ χερσὶν οἰοῦτο αἰακός.
Ὡς δ' ἔβαρυμένον τῶν δὲ αἰετῶν καὶ ὁ βαρυῶν,
Γαῖης ἐστὶ ἀσέδημα καὶ ἔρανον ἠδὲ θαλάσσης.*

χρησάμενος δὲ τῆς μεμνημένης, οἷς τὸν Ἀχαιῶν συμποδῶν ἠδὲ ἔσπατον, καὶ ἀφ' ἑσπρίαν οἱ Σικυωνιοὶ, μεταβαλόντες εἰς ἑσπρίαν ὁ πῆλα, ἀγῶς ἐκ τῆς Αἰγίου τὸν νεκρὸν, ἐπεφάνησαν καὶ ἀφ' ἑσπρίαν οἰοῦντες ὑπὸ παλαιῶν καὶ χερσῶν εἰς τὴν πόλιν ἀνήγον, καὶ τὸν ἐξελόμενοι περὶ οὐσῶν, ὡς αὐτῶν οἰκιστῆ καὶ σιωπῆ τῆς πόλεως ἐκῆδδυσαν. καὶ καλεῖται μετὰ τὴν Ἀράτῃ καὶ ἡμεῖς αὐτῶν ἡμεῖς, τὴν μὲν ἢ τὴν πόλιν ἀπῆλλαξε τῆς τυραννίδος, ἡμέρα πέμπτῃ Δαμίου μῆνος, ὃν Ἀθῆναιοὶ καλοῦσιν Ἀθησπερῶνα, καὶ τὴν ἡμεῖς ἐκῆδδυσαν, Σωτήρια πρὸς ἀφ' ἑσπρίαν τὴν δὲ, τῶν μῆνος ἐν ἡμεῖς τὸν αἰδρα Δία μνημονοῦσιν.

ἦ μὲν οὖν παρτέρας τῷ Διὸς τῶ σωτήρος κατήρχετο θυπό-
 λος, τῆς δ' ἑδύ τερας, ὁ τῶ Ἀράτε, σφόδρον οὐχ ὅλον λυκόν,
 ἀλλὰ μεσοπόρφυρον ἔχων. μέλη δ' ἦδετο παρὸς κηθάρα
 ὑπὸ τῷ πατρὶ Διόνυσον τεχνίτῃς καὶ σωμαπόμπῳ οὐ γυ-
 μνασίῳ ἀρχῆς, ἠγνῆ μὲν τῷ τε παίδων καὶ τῷ ἐφήβων, εἴτα ἐφεί-
 πετο ἠβελή τε φασηφορέσα, καὶ τῷ ἄλλων πολιτῶν ὁ βυλόμε-
 νος. ὡν ἐπὶ δειγμάτων μικρὰ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξοσιού-
 μνοι διαφύλατῆσιν αἰὶ δ' πλείεσσι τῶν πηδῶν ὑπὸ χρόνου
 καὶ παρὰ μὲν ἄλλων ἐκλελοίπασι. ἀλλὰ γὰρ ὁ μὲν παρὰ σού-
 περος Ἀράτος ἔτω βιάσασθαι καὶ τοιοῦτος γυμνάσαι τῷ φύσιν ἰσο-
 ρεΐται, τῷ δ' ἦν αὐτῷ, μαρὸς ὡν φύσει καὶ μετ' ὠμότητος ὑβρι-
 σῆς ὁ Φίλιππος, ἐθανασίμοις ἀλλὰ μὲν καὶ ἐξέτισε τῷ λο-
 γισμῷ φαρμάκῳ καὶ παρέβηεν εἰς δεινάς καὶ ἀλλοχέτας ὅτι-
 φορέας, παρὰ ζῶων ἀπόπτων καὶ σὺν αἰσχυρῇ παθῶν ὀλεθρίων
 ὀρεγνόμενον ὡς τε τῷ θανάτῳ αὐτῷ, καὶ παρ' ὄντι νέω καὶ αἰδοῦντι,
 μὴ συμφορῶν, ἀλλ' ἀπόλοιεν κακῶν καὶ σωτηρίας γυμνάσαι.
 δίκας γὰρ μὲν ὁ Φίλιππος ἐμεμπιάς Διὶ ξενίῳ καὶ φιλίῳ τῆς
 αἰοσιεργίας αὐτῆς πίνων διετέλεσε. κατὰ πολέμητις μὲν γὰρ
 ὑπὸ Ρωμαίων, ἐπέβηεν ἐκείνοις τὰ καθ' αὐτὸν ὀκπεσῶν
 ὅτις ἄλλης ἀρχῆς, καὶ τῶν αὐτῶν πλείων πέντε, πάσας παρ-
 ἠδος, καὶ χίλια παρὰ σκίσειν ὁμολογήσας τάλαρα, καὶ τὸν
 ἦν ἐμνημόσυντα παρὰ δίδει, δι' οἴκτον ἔτυχε Μακεδονίας καὶ
 τῶν σωματελοῦτων. ἀποκτείνων δ' αἰετοῖς ἀρίστοις καὶ συγ-
 γρηστάτοις, φείκης ἐπέπλησε καὶ μίσησι ὄλλω τῷ βασι-
 λείῳ παρὸς αὐτὸν. ἐν δ' ἴσον ἐπὶ πούτοις καὶ οἰσὶ δὲ τύχημα
 κτησάμενος, ἦν ἀρετῇ διαφείροντα, τῶν φθόνου καὶ ζηλο-
 τυπία τῆς παρὰ Ρωμαίοις ἡμῶν ἀνείλε. Περσὶ δ' ἡ πατέρα
 τῷ ἀρχὴν παρὰ δῶκεν, ὃν ἐγνήσιον, ἀλλ' ὑπὸ βλήτων ἐπὶ
 φασίν, ἐκ Γναθῆνις ἡνὸς ἀκεστίας γυμνόμενον. τῶν Αἰμί-
 λιος ἐφριάμμεθαι καὶ κατέσρεφεν ἐπὶ αὐτῶν τῆς Ἀντιγ-
 νικῆς βασιλείας ἢ ἀγαδοχῆ. ὅ δ' Ἀράτε γένος ἐπὶ τῷ Σι-
 κυωνί καὶ τῷ Πελλίῳ διέμεινε καὶ ἡμᾶς.

A Priora Iouis Seruatoris sacerdos facere fuit soli-
 tus, secunda Arati : qui fasciam non ex toto can-
 didam, sed intertextam purpura gerebat. Carmina
 ad citharam canebantur à symphoniacis. Pom-
 pam ducebat gymnasiarches puerorum & adole-
 scentium : inde senatus coronatus sequebatur, &
 reliqui ciues quibus libebat : quorum obscura
 adhuc vestigia diebus illis defunctoriè retinent.
 cæterùm maxima honorum pars die & per alia
 negotia exoleuit. Atque Aratum maiorem ita vi-
 tam egisse atque eo fuisse ingenio memoriæ pro-
 ditum est. Filio eius nefarius natura & cum im-
 manitate contumeliosus Philippus, non feralibus
 sed insaniam inducentibus medicamentis men-
 tem mouit peruertitque, vt absurda & nefanda
 tentaret, faciendi que absona & cum turpitudine
 patiendi flagitiosa arderet desiderio : mors vt ei
 quanuis iuueni & florenti ætate non calamita-
 tem sed malorum finem & salutem attulerit. Pœ-
 nas tamen Philippus Ioui hospitii & amicitia
 præfidi non leues flagitiorum tota deinceps vita
 persoluit. Siquidem bello victus à Romanis, sua
 illis permisit. Deiectus cætero imperio, naues
 quoque demptis quinque amisit omnes, & mille
 talentum insuper pendere pactus est, filioque ob-
 sidi dato, ex miseratione illorum Macedoniam
 & regiones ei contributas retinuit. Dum verò
 optimos quosque & sanguine proximos quoti-
 die occidit, horrore & odio sui totum impleuit
 regnum. Vnam modò quum tantis in miseriis
 rem lætam obtineret, præcellentem virtute fi-
 lium: hunc inuidia & honoris apud Romanos eius
 æmulatione peremit. Alteri Persi regnum tradi-
 dit. quem non iustum, sed subdititium perhibent
 fuisse, ex Gnathænio quadam sartrice susceptum.
 Hunc Paulus Æmilius in triumpho duxit: in quo
 regni Antigonici expirauit successio. Arati verò
 progenies Sicyone & Pellene vsque ad nostram
 ætatem durauit.

